http://e-pusthakalaya.blogspot.com
The Reader's Place
Novel...
Adare Ahasa Tharam
සිරස FM නාලිකාවේ විකාශයවූ ජනප්‍රියතම ආදර කතාව
ආදරේ
අහස
තරම්
ගංගා ෂයිනි ගමගේ

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ආදරේ අහස තරම්

The Reader's Place
Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ගංගා ෂයිනි ගමගේ ගේ වෙනත් පොත්

ඔබ අහිංසකයි
තාරකා රාත්‍රිය
මුතු වෙරළ පාළුයි
කවිය ඔබ මට
සිව් සිය ගව් දුර
ප්‍රේමය
ඔබේ ආදරේ වරුසා වැහැලා
සුළං ඇබිත්තක්
සිඹිනෙමි පාද පියුම්
පෙම්බර දේවී
අප්සරාවෝ
හිරිකඩ හීතල කවියක් මං
සදාකාලික සිහිනයක්
වසන්තයට අඬගසන්න
කල්පනා සිහිනේ
සිනාසී ආ වසන්තේ (කල්පනා සිහිනේ 2)
හීන තාමත් සීතලයි
මල් සුවඳ ආදරේ
පබළු මිණි මුතු
නේත්‍ර පූජා
කළුවර හැන්දෑව
ඔබට මා මිස
කවියක කඳුළක්
තඹපාට සඳපාන
සමනලයෙකුගෙන් පාර ඇසුවෙමි
ආදරේ ඒ වගේ
අහසට තරු මෙතරම්
ස්නේහයේ වන්දනාකාරී
රාත්‍රී
කඳුළු මල්වර නේත්‍රා
ඒක දිග කතාවක්
මීදුම් සේයා
වස්සානය මතරම්

මුද්‍රණයේ

ආදරේ අහස තරම් 2 හා 3

The Reader's Place
Novel...

ආදරේ අහස තරම්

ගංගා ෂයිනි ගමගේ

ප්‍රකාශන

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ආදරේ අහස තරම්
ගංගා ෂයිනි ගමගේ

© ගංගා ෂයිනි ගමගේ
ප්‍රථම මුද්‍රණය - 2013

අක්ෂර සංයෝජනය සහ පිටු සැකසුම
හෙක්මි ක්‍රියේෂන්ස්

පිටකවරය
සංජය ඇපා සෙනෙවිරත්න
design studio | 011 2811722

මුද්‍රණය
සෙව්කෝ ප්‍රින්ටින් ඇන්ඩ්
පැකේජින් ප්‍රයිවෙට් ලිමිටඩ්
28/බී, කොළඹ පාර,
කටුවාවල, බොරලැස්ගමුව.

ප්‍රකාශනය
ප්‍රකාශන
295/3, කොස්වත්ත පාර,
පිටිපන දකුණ, කිරිවත්තුඩුව.
දුර: 011 2754135

[illegible] මතකය...

මේ, අහස තරම් ආදරණීය වූ - ජීවිතයේ ලස්සනම දවස් කිහිපයක් පිළිබඳ මතකයකි. වසර පහ - හයකට පෙර සිදු වී ද, තවමත් - අද අදටත්, ඊයේ - පෙරේරා සිදු වූ සේ මේ මතකය හදවතේ සොඳුරුම තැනෙක නිදන්ගත ය.

සිරස ගුවන් විදුලියේ නිශාන්ති දිල්රුක්ෂිගෙන් මට දුරකථන ඇමතුමක් ලැබිණ. ඒ දෙදහස් හත වසරේ අග භාගයේ දවසකි. ඇය මගෙන් විමසා සිටියේ ගුවන් විදුලි නාට්‍යයක් රචනා කිරීම පිළිබඳව ය. රිසීවරය ඇ අතින් නිහාල් වික්‍රම එදිරිසූරිය මහතා අතට මාරු විය. කතාවක කෙටි සාරාංශයක් ද සමග එවකට සිරස එෆ් එම් නාලිකා ප්‍රධානී එස්. එම්. මරික්කාර් මහතා හමුවන ලෙස නිහාල් අයියා යෝජනාවක් ගෙනාවේ ය. සිරස එෆ් එම් වැනි අංක එකේ ගුවන් විදුලි නාලිකාවක සවස් කාලය ග්‍රහණය කරගත හැකි තරම් ප්‍රබල නාට්‍යයක් ලියන්නට මට හැකිදැයි මම මගෙන්ම විමසුවෙමි.

The Reader's Place
Novel...

කෙසේ වෙතත් අලුත්ම ගුවන් විදුලි නාට්‍යය සඳහා මගේ කතාව කොටස් වශයෙන් විකාශය කරන්නට තෝරාගත් බවටත්, කුළුඳුලේම මපුතු මකුස පිළිසිඳගෙන ඇති බවටත් යන සුභ පණිවිඩ දෙකම මවෙත පැමිණියේ එකටම ය. එදා නෙතට ඉනූ කඳුළේ උණුසුම් සිසිලසත් මට තවම මතක ය.

දිනකට පැය තුනක් තිස්සේ - සතියේ දින පහක් පුරා දිවෙන නාට්‍යයක් රචනා කිරීම පහසු නැත. සිරස එෆ් එම් නාලිකාව සම්බන්ධයෙන් ගනිත්දී එය අභියෝගයකි. මට ඒ අභියෝගය දිනත හැකියැයි මහත් විශ්වාසයක් තබා, ඒ සඳහා මා ශක්තිමත් කළ මරික්කාර් මහතාටත් නිහාල් අයියාටත් මම සදා ස්තූතිවන්ත වෙමි. 'ආදරේ අහස තරම්' එපමණ ජනප්‍රිය තලයකට ගෙන එන්නට අපට හැකි වූයේ ඔවුන් තැබූ ඒ විශ්වාසය නිසාම ය.

පුතු කුසයේ හොවාගෙන, ශරීරික හා මානසික අපහසුතා බොහොමයක් අතරේ මම 'ආදරේ අහස තරම්' ලීවෙමි. පුතු බිහි කර පැය කිහිපයක් ගෙවෙන්නටත් පෙර ඔජ්සිස් රෝහලේ කුටියක

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ආදරේ අහස තරම්' ...

තුළ හිඳගෙනත් මම 'ආදරේ අහස තරම්' ලීවෙමි. හොවාගෙන ඔහු නළවමිනුත් මම 'ආදරේ අහස තරම්' ලීවෙමි. නොකඩවා වසර දෙකක් තිස්සේ, කොටස් හාරසිය දහසයක් පුරාවට මම 'ආදරේ අහස තරම්' ලීවෙමි. එහෙයින්ම මසිත්හි එය හැදුනේ - වැඩුණේ මපුතු තරමටම සෙනෙහසකිනි. රැකවරණයකි.

'ආදරේ අහස තරම්' පිළිබඳව සිරස මැදිරි සංකීර්ණය තුළ දී අප කොතෙක් නම් කතා කරන්නට ඇත් ද...? එහි උසස් තත්ත්වය උදෙසා කොතෙක්නම් කැපකිරීම් කරන්නට ඇති ද...? නාට්‍යයේ නිෂ්පාදක පසන් හා එය ඉදිරිපත් කළ දිල් අක්කාත් නිරෝෂන් මල්ලීත්, මා ලියූ දෙබස්වලට ප්‍රාණය හා ජීවිතය දුන් හඬ නළු - නිළි කැලත් එහි සාර්ථකත්වයේ පුරෝගාමීහු වෙති. 'ආදරේ අහස තරම්' තවමත් ගුවන්විදුලි ශ්‍රාවකයන්ගේ මතකයේ රැඳී තිබෙන්නේ මෙකී සියලු දෙනා එක්ව කටයුතු කළ කණ්ඩායම් හැඟීමේ අතිඋත්කෘෂ්ට ප්‍රතිඵලය වශයෙනි. ඒ වෙනුවෙන් අපි එකිනෙකා එකිනෙකාට සදහටම සිරස නවා ආචාර කරමු.

ඒසා ජනප්‍රියත්වයට පත් 'ආදරේ අහස තරම්' නවකතාවක් වශයෙන් නිකුත් නොකරන්නේ මන්දැයි මගේ ආදරණීය පාඨක පිරිස නිතර මගෙන් විමසූහ. කාලයකට පස්සේ හෝ ඔවුන් වෙනුවෙන් එම ඉල්ලීම ඉටු කරන්නට මට හැකි වීම හිතට අස්වැසිල්ලකි. ගුවන් විදුලි නාට්‍යය ඇසුරෙන් නවකතාව රචනා කිරීමට සිරස වෙනුවෙන් මට අවසර ලබා දුන් මරික්කාර් මහතාටත් නිහාල් වික්‍රම එදිරිසූරිය මහතාටත් මගේ විශේෂ ස්තුතිය පිරිනැමේ.

අවසාන වශයෙන් මම මෙහෙම කියමි. ආදරේ අහස තරම් මගේ නොවේ. අපේ ය. ඒ වෙනුවෙන් වසර දෙකක් තිස්සේ දසදුක් විඳි අප සැමගේ ය.

ගංගා ෂයිනි ගමගේ
295/3, කොස්වත්ත පාර,
කිරිවත්තුඩුව, හෝමාගම.
දුරකථ 077-9556963
011-2754135
E-mail-shiniegamage4@gmail.com

The Reader's Place Novel.

... තරු කැට එක් දෙක ඉඟි බිඟි කරන්නට පටන් ගෙන තිබේ. කාලෙකට පස්සේ මගේ හිතත් එහෙම ඉඟි පායි. තනිව අහසට සිනහ සිසීම මම මිදුලේ අඳුරට පැන්නෙමි. අඳුරත් - සීතලත් එකට පැටලී ඇවිත් මගේ ඇඟේ හැපිණි. මම සීතලට දෑත් පොරවාගතිමි.

දසත් දෙපෙළ 'කට - කටස්' ගා එකට හැපිණි. සීතලට ද මන්දා මුළු සිරුරේම හිරිගඩු පිපිණි. මම වෙව්ලා ගියෙමි.

මේ සීතලම නොව නොඉවසිල්ල පිළිබඳ හැඟීමක් විය යුතු ය. මිරීල අයියා සමග ඔහුගේ රියෙන් මා ගෙදර පැමිණියේ මීට අඩ හෝරාවකටත් වඩා අඩු කාලයක දී ය. ඒ වෙලාවේ පරිසරයේ මෙහෙම සීතලක් වූයේ නැත. මෙහෙම මා වෙව්ලුවේත් නැත.

එහෙනම් මේ බලාපොරොත්තුවේ නොඉවසිල්ලම ය.

'බලමු ලෝචනා. මං පුළුවං තරං කාලයක් ඔයා වෙනුවෙං බලං ඉන්නං. හැබැයි ගෙදර බලපෑම් නිසා මට කොච්චර කාලයක් එහෙම බලං ඉන්න පුළුවං වෙයි ද කියන්න බෑ. පුළුවං තරං කාලයක් මං බලං ඉන්නං.'

හවස අවන්හලෙහිදී මිරීල කීවේ ය. මම ඔහුගේ බැල්ම මගහැරියෙමි.

'එපා මිරීලයියෙ, ඔයා මං වෙනුවෙං බලා ඉන්න එකේ තේරුමක් නෑ කියන්නයි මං එහෙම කොන්දේසියක් දැම්මෙ. සරෝජ් වෙනුවෙං මං තව අවුරුදු පහක් හරි දහයක්හරි බලං ඉන්නකල්... ඔයා මං වෙනුවෙං බලං ඉන්නෙ ඇයි...? ඔයාට සිදුහත් ගති ඇති. ඊත් මං ඔයා වෙනුවෙං උපන් යශෝධරා කෙනෙක් නෙවෙයි.'

මම පරිස්සමෙන් වචන එකතු කරගෙන - ඔහුගේ සිත නොරිදෙන තරම් හෙමිහිට කතා කළෙමි. අවුරුදු දහයක් නොව ආත්ම දහයක් බලා උන්නත් මගේ හිතේ ඔහු වෙනුවෙං සහෝදරත්වය ඉක්ම ගිය ප්‍රේමයක් ජනිත විය නොහැකි බව මම ඉඳුරා දැන සිටියෙමි. නමුත් කුමට ඔහුට එවැන්නක් කියා ඔහු අපහසුතාවයට පත් කරම් ද...?

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

දැන් ඉතින් අවසානය ළඟ [illegible] හැඳින්වූවත් කම් නැත. නැත්නම් ඇරඹුම ද...? ඒ කුමන නමකින් හැඳින්වූවත් කම් නැත. මේ බලාපොරොත්තුව පළ දැරූ ප්‍රාර්ථනීය හෝරාව යි.

මම දුක් විඳගතිමි. කඳුළු ඉවසාගතිමි. මා උමතුවෙන්යැයි ඇතැම් අවස්ථාවල මගේ සමීපතමයෝ ද සිතූහ. අනේකවිධ නින්දා - අපහාස - ගැරහුම් විඳදරා ගන්නට මට සිදු විය.

එකම එක පුංචි පැතුමක් වෙනුවෙන් - එකම එක විසල් බලාපොරොත්තුවක් වෙනුවෙං මට ඒ සියල්ලට සම සිතින් මුහුණ දිය හැකි විය.

ප්‍රේමය යනු කවරක් ද...? මම මගෙන්ම විමසමි. මම පෙම් කළෙමි. දිවි දෙවෙනි කොට මම පෙම් කළෙමි. නමුත් ඒ ප්‍රශ්නයට දෙන්නට නිශ්චිත පිළිතුරක් මට නොවේ.

කෙසේ වකුදු මම එක දෙයක් දනිමි. ඒ, ප්‍රේමයේ දී හදවත් දෙකක් එක ස්පන්දනයකට නතු වෙන බව ය. එක භාෂාවකට සංවේදී වෙන බව ය. ලෝකයේ කොයි දෙකෙළවරක සිටියත් ඒ භාෂාවේ තත්වලට හදවත කම්පනය වන්නේ ය. ප්‍රේමයේ භාෂාව එය ය.

මම ඒ භාෂාව විශ්වාස කළෙමි. තරයේ විශ්වාස කළෙමි. ප්‍රේමයේ භාෂාව විශ්ව තරංග ඔස්සේ ප්‍රවේශ වී හදවතට කී කතාව විශ්වාස කළෙමි.

විශ්වාස කරන දේ දවසක සැබෑවක් වන බව මම කොහේ හෝ ලියවී තිබී කියෙව්වෙමි.

ජීවිතය දෝතින් ගෙන තව ටික වෙලාවකින් ආදරය මා වෙත එනු නිසැක ය. මගේ පුංචි හිතට ලොකු ආඩම්බරයක් දැනේ. ප්‍රේමය ඔප්පු කොට පෙන්වන්නට මට හැකි විය. එය කෙනෙකුට ජීවිතයේ දී ලැබෙන විරල අවස්ථාවකි.

හදවත බෙහෙවින් නොඉවසිලිමත් ය. ඒ නොඉවසිල්ල ප්‍රේමයේ සැඩ කුණාටුවයි. මම ඒ කුණාටුවට හසු වී ඔහුගේ සෙනෙහෙබර ළය මඬල මත කඩා වැටෙන්නට බලා සිටිමි. ❞

01

නැගෙනහිර අහසේ රන්වන් පැහැයට හුරු රෝස පැහැති වළා කැටිති පෙළක් විය. ඒ පාට වළාකුළු අහසේ සුලභ නැත. දුර්ලභ පෙරමග සලකුණක් අහසේ පහන් වූයේ යන්නට යන ගමන පිළිබඳ සුභ නිමිත්තක් වශයෙන්දැයි මට සිතිණ. මම ඉතින් කොහොමටත් කළු වළාකුළු වල පවා රිදී රේඛා සොයමි. අසුභ සිහින අතරේන් සුභ පණිවිඩ සොයමි. මඳහසකින් බාල්දිය දිය කඳෙහි එබූ මා දෙවරක් හෝ තුන්වරක් වතුර බාල්දිය ඉහළට අදින්නට ඇත.

'මොකද්ද අනේ තාමත් වතුර අදිනව ද...?'

උස් හඬින් නංගී ඇසූ ප්‍රශ්නයෙන් ගැස්සී ගිය මගේ අතින් ලණුව අතැරිණ. බාල්දිය වේගයෙන් පහළට දිව ගොස් 'ජබොස්' ගා දිය කඳ මත වැදිණ.

'පිස්සු ද හලෝ...?'

නංගී පැන ලණුව අල්වා නොගත්තා නම් එයත් බාල්දිය සමගම ළිඳට වැටෙන්නට තිබිණ.

'මූණ හෝදල ඉවරනං තවත් වතුර අදින්නෙ මොකටද...?'

මගේ නෙත පෙරෙන මුහුණ දැක නංගී යළි ප්‍රශ්න කළා ය.

'අම්මට වතුර ටිකක් පුරවලා යන්නයි හැදුවෙ.'

'ඉන්ටවීව් එකකට යනකොට අපිට ඕන වෙලාවට ගිහිං බෑ. ඉක්මනට ගිහිං ලෑස්ති වෙනව. මං වතුර දෙක තුනක් ඇදලා දාලා එන්නං.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

නංගීට අවනතව මම නික්ම අ[illegible] නංගී වුවාට ඇ මගේ අක්කා සේ ය. මට වඩා මුබරි කටකුත්, මට වඩා [illegible] නංගීට තිබේ. උසින් මහතින් ද ඇය මට වඩා වැඩුන සිරුරක් ඇත්තියකි. සමහර විට නොදන්නා අය ඇය අක්කා හා මා නංගී ලෙස සිතූ අවස්ථා විය.

'කොහොමටත් එයා නංගි තමයි.'

එවන් අවස්ථාවල ඇය සමච්චල් ස්වරූපයකින් කීවත් නංගී කිසිදා මට සමච්චල් නොකරන බව මම දනිමි. ඇය මාව රකින්නේ අක්කා කෙනෙක් සේ ය. මට සෙනෙහස පාන්නේ අම්මා කෙනෙක් මෙනි. අවශ්‍ය වුණොත් ඈ මා වෙනුවෙන් පණ වුණත් දෙනු ඇතැයි මට සිතී ඇති අවස්ථා බොහෝ ය.

මම මට තිබුණ හොඳම ඇඳුම ඇඳ ගතිමි. පොල්කටු ස්ත්‍රික්කයෙන් හොඳ හැටි මැද රැළි හැරියාට, ඒ ඇඳුමේත් දූන් තරමක් පාට අඩු වී තිබේ. නිතර නිතර එකම ඇඳුම සෝදමින් මදිමින් අඳින විට එසේ වීම පුදුමයක් නොවේ. නමුත් තවත් අලුත් ඇඳුමක් අම්මාගෙන් ඉල්ලා සිටින්නට මට කොහොමටවත් පුළුවන්කමක් නැත.

අධික බීමත්කම නිසාම අපේ තාත්තා මිය ගියේ අප ප්‍රාථමික පන්තිවල ඉගෙන ගනිද්දී ය. ඉනික්බිති අප තිදෙනා - අයියා මා හා නංගී හදා වඩා ගනු වස් බොහෝ දුක් විඳින්නට අම්මාට සිදු විය. ඇය අපව ජීවත් කරවූයේ ධනවත් ගෙවල්වල මෙහෙකාරකම් කිරීමෙනි.

'යං යං යං පරක්කු වෙලා.'

නංගී මාව මගේ සිහිවිලි ලෝකයෙන් පුබුදුවාලූවා ය. ඇය මා සමග යන්නටත් සූදානම් වී සිටියා ය.

'අනේ ලෝචනා මේ බුදු පහන පත්තු කරලා පලයං පුතේ.'

අම්මා මල් පහන සූදානම් කර තිබුණා ය.

'යං යං. ජොබ් දෙන්න පුළුවංකමක් බුදු හාමුදුරුවන්ට නැතෙ.'

'කට කට වුට්ටි. උඹේ කටනං දූං හොඳටම වැඩියි වාසනා.'

'පරක්කු වෙවී හිටියොත් ඔන්න මේ ජොබ් එකත් ගහලා යන්න පුළුවනං.'

'ලෝචනා, බඩගින්නෙ නොයා අර හීල් බත් ටිකක් ඇති... ඊයෙ රෑ තෙල් දාපු කංකුනුත් එක්ක. ඒ ටිකවත් කාල පලයංකො ලොකු දූවේ.'

'යමු අක්කෙ. පරක්කු වෙලා.'

නංගී මගේ අතකින් ඇද්දා ය.

'බත් ටික අයියට කන්න දෙන්න අම්මෙ. කොහොමටත් මට බඩගිනි නෑ.'

මම ඒ හදිස්සියේම අම්මාගේ දෙපා අල්වා වැන්දෙමි.

'මගෙ අහිංසක හිගන්නිට රත්නත්තරේ පිහිටයි. උඹට වරදින්නෙ නෑ ලොකු පුතේ.'

අම්මාගේ යට ගිළුණු බොර පැහැති දෙනෙත් පත්ලේ කඳුළක් දිළිසෙනවා මට පෙනිණ. ඒ නොදුටුවා සේ මම මිදුලට බැස්සෙමි. රස්සාවක් සොයා ගන්නට මා මේ තරම් වෙහෙසෙන්නේ අම්මාගේ ඇසින් ඔය කඳුළ පිසදා දමන්නට හිතේ වන ලොකු කැක්කුමකිනි. පුංචි කාලේ සිටම අපි එක වේලක් කැවොත් දෙතුන් වේලක් නිරාහාරව කුසගින්නේ සිටියෙමු. බඩගින්න කියන දේ දූන් ශරීරවලම කොටසක් සේ වී හමාර ය. නමුත් මට තවදුරටත් මේ දුක් දෙස නිහඬව බලා සිටිය නොහැකි ය. විශ්ව විද්‍යාලය ගැන සිහින පසෙකලා, ජීවත් වීම වෙනුවෙන් රැකියාවක් හොයාගන්නට මා තීරණය කලේත් ඒක ය.

'ඉක්මනට යං.'

නංගී මගේ අතින් අදිමින්ම පය ඉක්මන් කළා ය.

මේ සම්මුඛ පරීක්ෂණය ගැන මහත් බලාපොරොත්තුවක් මට නොවේ. පුවත්පත් දැන්වීමේ වූයේ නිර්මාණශීලි ලෙස ලියන්නට හැකිනම් නිසැකවම අවස්ථාවක් ලැබෙනු ඇති බවයි. මම මා ලියූ කවි පොතක් ද සහතිකපත් සමගම ගතිමි. අම්මාව තවදුරටත්

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ගෙවල්වල මෙහෙකාරකමේ නොයවා [illegible] වෙනවා නම් මට ඒ මහා දෙයකි. වේලක් ඇර වේලක්වත් අම්මා, නංගී හා අයියාගේ කුස පුරවන්නට හැකි වෙනවා නම් ඒ ඉහටත් උඩින් වැඩි ය.

අට - නවය පන්තිවලට එන විට පාසල් ජීවිතයට සමු දුන් අයියා තවම රැකියාවක් නොකරයි. මුල සිටම ඔහු කළේ ගමේ රස්තියාදුකාර තඩයට වැටුණ එක ය. ඔහු කොහේ යනවා ද - මොනවා කරනවා ද කියා බොහෝ විට අපි නොදැන සිටියෙමු. අයියාට උපදෙස් දෙන්නට බැරි ය. අම්මා හෝ යමක් කීවොත් ඔහු යකෙක් වගේ ඇඟට ගොඩ වෙයි. නංගීට නම් අයියාව පෙනෙන්නට බැරි ය. ඒ වුණත් මම අයියාට ආදරය කරමි. අනුකම්පා කරමි. නංගීට සේ නොව ඔහු මට ද බෙහෙවින් ළෙංගතු බව මම දනිමි. මා යමක් කීවොත් තරමක් හෝ ඔහු කන් දෙයි.

'අක්කෙ අර බලන්නකො.'

නංගිගේ කුතුහලාත්මක හඬින් කුතුහලයට පත් මම ඇගේ දෑස් ඔස්සේ බැලිමි. යොවුනයෙක් මෝටර් රථයක් අසල සිටගෙන, රථයේ එන්ජිම පරීක්‍ෂා කරමින් සිටියේ ය.

'දාමු ද හෝන්ඩියක්...?'

ඒ වෙද්දී අප සිටියේ අතුරු පාරෙන් ප්‍රධාන බස් පාරට අවතීර්ණව බස් නැවතුම වෙත ඇවිදිමිනි.

'ඕක විහිළුවකට ගන්න දෙයක් ද...? වාහනයක් කැඩෙන එක මහ ලොකු දෙයක්යැ.'

මම නංගීට සැර කළෙමි. ඒ, ඇගේ ස්වභාවය දන්නා නිසාම ය. විහිළුවට ගන්නට තියෙනවා නම් ඇයට කවුරුන් වුවත් කම් නැත. නංගීට ඔය කට කොහෙන් ලැබුණා ද කියා තමන්වත් නොදන්නවායි අම්මා කොතෙකුත් කියයි.

'බ්‍රේක් ඩවුන් එකක් වගේ නේ... තල්ලුවක් එහෙම ඕනෙ ද දන්නෑ...'

අප ඔහු අසලින් යද්දී නංගී සිනහව ගිලගෙන කීවා ය. තරුණයා බලද්දීම ඉවත බලාගත් මම නංගිගේ අතින් ඇද්දෙමි. නමුත් ඇය එතැන නතර වූවා ය.

'කබල් කාරෙකක්නෙ. ඔය වන්ඩිය විකුණලා දාලා මේ අපි වගේ බස් එකේ ගියානං ඉවරනෙ. හදාගන්නට පස්සෙ අපිවත් දාං යනවනං ඔන්න තල්ලු කරනව.'

'නං...ගී...'

තරුණයා රතු වෙනු මම හොඳටම දුටිමි. මද අපහසුතාවයකට පත් ගෙතෙම වටපිට බලමින් ජංගම දුරකථනයෙන් ඇමතුමක් ගත්තේ ය.

'කෝල් එකක් ගන්නෙ... ඔන්ද ස්පොට් එකට වෙන්නැති.'

තරුණයා ජංගම දුරකථනය කණේ තබාගෙන තරමක් ඈතට ගියේ නංගිගේ වදයෙන් බේරෙන්නට බැරි තැන විය යුතු ය.

'පිස්සු ද ඔයාට...? කවුරුහරි වැදගත් කෙනෙක් ද කොහෙද...'

'ඉතිං... අපිත් වැදගත්නෙ.'

'එනව අර බස් එකේ නගින්න.'

ඒ මොහොතේම එතැන ඇවිත් නැවතූ බස් රථය වෙත මම නංගීව ඇදගෙන ගියෙමි. බයසට නැගීත්, ඈ හැරී අර තරුණයා දෙස බැලුවා ය.

'කොල්ලෙක්ටත් හපන්නෙ මෙයා.'

'අපරාදෙ. මේ බස් එක ආවෙ. නැත්තං කොල්ලව නැතිම කරල දාන්න තිබුණ. ඌ රතු වුණා අක්කෙ.'

තවදුරටත් ඇය පසුතැවුණා ය. මම කිසිවක් නොකියා උන්නෙමි. කොහොමටත් නංගී මා වගේ සබකෝලයෙන් පිරුණ යුවතියක නොවේ. ඇය නිදහස් ය. විවෘතය. ලැජ්ජාව යනු ඇය කෙසේවත් නොදන්නා දෙයකි.

කෙසේ වෙතත් බස් එක නැවතුම් දෙකක දුර යද්දී නංගීට පෙර කී තරුණයාත් එම සිදුවීමත් යන දෙකම අමතක වෙන්නට ඇත. නමුත් බසයෙන් බැස ගනිද්දීත් මට ඔහු සිහි විය. ඔහු රිය සකසා ගන්නට ඇත් ද...? ඒ වෙලාවේ ඔහු බෙහෙවින්ම අසරණව සිටියේ ය. මගේ දෙතොලතරට සිනහවක් ඇවිත් නැවතිණ. නංගී දකින්නට පෙර මම ඉක්මනින්ම ඒ සිනාව යටපත් කොට දැමුවෙමි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සම්මුඛ පරීක්ෂණය සඳහා තරුණයන් සේම තරුණියන් ද විශාල පිරිසක් පැමිණ සිටියහ. හැම කෙනෙකුටම හිඳගන්නට අසුන් පනවා තිබිණ. ආ පිළිවෙලට අසුන්ගත යුතු විය.

'ෆැෂන් ෂෝ එකක් වගේ නේ...?'

නංගී මගේ කනට කර කීවා ය. ඇය එසේ කියන්නට පෙර සිටම මම එතැනට ඇවිත් තිබූ අයගේ ඇඳුම් දෙස බලමින් සිටියෙමි. සාරි, ඔසරි, කොට සාය, දිග සාය, බ්ලවුස්, කෝට් සිට්... එක එක තරුණියන් එක එක විලාසිතා ය. එතැන සිටි අයගෙන් මිල අඩුම - බාලම ඇඳුමින් සැරසී සිටින්නට ඇත්තේ මා හා නංගී කියා මට සිතිණ.

'ඇඳුම නෙවෙයිනෙ වැදගත්, දක්ෂකමනෙ.'

මගේ හිත හදන්නට නොව, මා වෙනුවෙන් දුක් වෙනවා යි නිසැකවම දන්නා නංගිගේ හිත හදනු වස් මම කෙඳිරුවෙමි. ඇය මදහසක් පෑවා ය. මගේ නංගිගේ සිනහව ඒ මොහොතේ බෙහෙවින්ම අසරණව තිබිණ. හදවත 'හෝස්' ගා දැවේ ය. මීට වඩා ලස්සන - සුවපහසු ජීවිතයකට ඇය කෙතරම් ඇල්ම කරනවා ද කියා මම දනිමි. නමුත් අසරණී ඒ ආශාව සඟවාගෙන හිඳින්නී ය. අපි හැම කෙනෙක්ම අපේ දුක් අනිත් අයගෙන් සඟවාගෙන බොරුවට සිනහ වී ඉන්නට වෙහෙසෙනවා නොවෙමු ද...? ඒ අතින් අප කවුරුත් අසරණ ය.

ජීවිතය කියන්නේ නවකතාවක් හෝ චිත්‍රපටයක් හෝ ටෙලිනාට්‍යයක් හෝ නොවේ. නමුත් ජීවිතය මත එවන් නාට්‍යානුසාර සිදුවීම් සිදුවෙන අවස්ථා තිබේ. අපේ ජීවිත මත රඟදක්වෙන තෙක් අපි ඒවා නොසිදුවෙනවායි ප්‍රතික්ෂේප කරමු. උදේ අප එන්දී අපේ ගේ ළඟ හන්දියේ මෝටර් රථය කැඩීමෙන් අසරණ වී සිටි තරුණයාය මා ඉදිරියේ සිටියේ. මා දුටු ඔහුත්, ඔහු දුටු මාත් තිගැස්සුණෙමු. මගේ වත ලැජ්ජාවෙනුත් භීතියෙනුත් රතුව යන්දී ඔහුගේ දෙතොල් මතට මදහසක් ආවේ ය.

'ආ... ඔයත් මෙහෙටමද ආවෙ...? දන්නවනං දාගෙනම එන්න තිබුණනෙ.'

ඒ බෙහෙවින්ම සුහදශීලී ප්‍රකාශයකි. නමුත් මගේ දෙතොල් පවා වෙව්ලනවා සේ මට දැනිණ. සිනහ වෙන්නට නොව සිනහවක් සඳහා උත්සාහ කරන්නටවත් මට හැකි වූයේ නැත.

'ඔයාගෙ කවිනං හුඟක් ලස්සනයි... ලෝචනා...'

ඔහු මගේ නම කීවේ, සිය ප්‍රකාශය කරමින්ම අයදුම්පතෙන් නාම බලාගෙන ය.

'තැන්ක් යූ සර්...'

ගල් පිළිමයක් සේ සිටිය නොහැකි නිසාම මම අමාරුවෙන් වචන ගැටගසා ගතිමි.

'ඇඩ්වටයිසින් ෆීල්ඩ් එකේ සර්ලා මැඩම්ලනං නෑ ලෝචනා. මං සරෝජ් වික්‍රමබාහු. ඔයා මට සරෝජ් කියල කතා කළහම හොඳටම ඇති.'

ඔහුගේ කතාබහත්, ඒ මුහුණ මත වූ සිනහවත් හරිම කරුණාවන්ත ය. ඒ කාමරය වායු සමීකරණය කර ඇති බව මා දැනගත්තේ පසුව ය. නමුත් ඒ වෙලාවේ මට දහඩිය දමමින් තිබිණ. ඒ තරමට මා බිය ගත්තේ උදේ මග දී නංගී නිසා ඔහුට සිදු වූ අපහසුතාවය නිසා විය යුතු ය.

'මෙච්චර වෙලා මං ඉන්ටවීව් කරපු අය අතරින්... මං හොයපු කෙනා ලෝචනා කියල මට හිතෙනව.'

මට මහත් සැනසීමක් දැනිණ. ඒ, තමන්ට සිදු වූ අවනම්බුව ගැන නොසලකා ඔහු මගේ හැකියාවන් ගැන සලකා බලනු ඇතැයි සිතූ හෙයිනි. නමුත් තවදුරටත් මගේ උගුරකට එහෙම පිටින්ම වියළී ගිහින් තිබිණ.

'මං ඔයාව සිලෙක්ට් කරගත්තොත්... ලෝචනාට පුළුවන් හෙට ඉඳලම වැඩට එන්න...?'

'ඒ... පුළුවන් සර්...'

'එහෙමනං ඔයා ඉස්සරහිං වාඩි වෙලා ඉන්න. මං ඉතුරු කට්ටියවත් ඉන්ටවීව් කරලා ඉවර වෙනකල් යන්නෙපා. ඕකේ...?'

ඔහු ෆයිල් එක මට දුන්නේ කවිපොත ඔහු සන්තකයේ තබා

The Reader's Place Novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මේ කවි ටික කියෙව්වහම මට තේරුණා ලෝචනාට ලියන්න පුළුවං කියල. ඇඩ්වර්ටයිසින්වලට හරියන විදිහට අපි ඔයාව පොලිෂ් කරගත්තහම හරි.'

කතා කරන ගමන් ඔහු නංගී දෙසත් බැලුවේ ය.

'නංගි හරි චණ්ඩියෙක් වගේ නේ...?'

නංගී 'ඔකස්' ගා සිනා වූවා ය.

'අනේ සොරි - ඒවෙලෙ මං විහිළු කරපු එක වැරදියි. කවුද ඉතිං දන්නෙ...'

'ඒකනෙ... දන්නවනං මං කොහොම හරි ඔයාට කියලා කල්ලුවක් දාගන්නවමයි.'

ඔවුහු දෙදෙනාම සිනාසුනහ. ඒ වුණත් එහෙම හිනැහෙන්නට තරම් මට සැහැල්ලුවක් වූයේ නැත.

'එහෙමනං ලෝචනා... හෙට ඉදලා එන්න. මං ඔයාට විසකල් විදිහට සැලරි එකක් අරේන්ජ් කරන්නං. මේ ඇඩ්වටයිසින් පිළිවි එක ලෝචනා... හැකියාව මත හුගාක් ඉස්සරහට යන්න පුළුවං තැනක්. ඉතිං... ඉක්මනට සැලරි වැඩි කරගන්න පුළුවං.'

මා හිස සැලුවා පමණි.

'වෙල් තියෙන්නෙ ඒ හරියෙම ද...?'

හදිසියේම මතක් වී ද මන්දා ඔහු ඇසී ය. නංගීගෙන් සිනහවක් එළියට පැන්නේ ය. ඒ සිනහවෙන්ම ප්‍රශ්නයට ඇයම පිළිතුරු දුන්නා ය.

'ඔව්. ඒ කන්දියෙං තියෙන අතුරු පාරෙ ටිකක් ඇතුළට යන්න ඕනෙ.'

'ආ... මමත් යන එන පාරනෙ එහෙනං. හොඳයි හොඳයි... හෙට හම්බවෙමුකො එහෙනං...'

මම අසුනින් නැගිටගතිමි. මා අනුව නංගීත් නැගී සිටියා ය.

'සිසිං එන්නං අයියෙ එහෙනං.'

ඇය සමුගත්තා ය. නමුත් මම වචනයක්වත් කතා නොකර හිස නමා ගෙනම සීතල වීදුරු කාමරයෙන් පිටතට ආවෙමි.

'අක්කගෙ බොස්නං හරි හොඳයි වගේ.'

පිටතට ආ ගමන් නංගී කීවා ය. මටත් එසේ සිතී තිබිණ. නමුත් මම වෙනකක් කීවෙමි.

'එකපාරටම මිනිස්සු ගැන එහෙම කියන්න බෑ.'

'ඒ වුණාට සරෝජ් අයියනං කතා කළේ බොක්කෙංමයි.'

'කොල්ලෙක් වගේ කතා කරන වචනවල හැටි.'

'හැම එකටම බනින එකමනෙ වැඩේ.'

නංගී තෝක්කාඩු කීවා ය. ඒ වුණාට මා යමක් කියනවා නම් ඒ ඇගේ යහපතට මිස තරහකට නොවන බව නංගී දනී. අයියා එක්ක වගේ ඇය කිසිවිටෙක මා සමග රණ්ඩුවට එන්නේ නැත.

බස් එකේදීත් මා කල්පනා කළේ හෙට සිට රැකියාවට යන්නේ කෙසේ ද කියා ය. එහෙම තැනකට දිනපතා අඳින්නට හොඳ ඇඳුම් මට ඇත්තේම නැත. දනට පිරිමහගෙන අඳින්නටවත් ඇඳුම් දෙක තුනක්වත් තිබිය යුතු ය. අතමාරුවට මුදලක් ඉල්ලා ගන්නවත් කෙනෙක් අපට ඇත්තේ නැත. නමුත් එසේය කියා ලැබුණ රස්සාව අත්හැර දමන්නට ද නුපුළුවන. තියෙන ඇඳුම් දෙක හෝ මාරුවෙන් මාරුවට සෝද සෝදා අඳින්නෙමැයි අන්තිමට මම තීරණය කළෙමි.

'අම්මේ... හෙට ඉදලා අක්කට රස්සාවට එන්න කිව්ව.'

කඩුල්ල පනිද්දීම නංගී කෑගැහුවා ය. පොල් අත්තක් වියමින් සිටි අම්මාගේ දුප්පත් මුහුණේ අව්හිංසක සිනහවක් පිපිණ.

'අනේ වාසනාවන්. එතන හොඳ තැනක් ද පුට්ටියෙ...?'

'හොඳ තැනක්දත් අහනවා. මාර ලොකු තැනක්.'

ඉස්තෝප්පුවේ කෙටි බිත්ති කණ්ඩිය මත හිඳ උන් අයියා යටැසින් අප දෙස බැලුවේය.

'හැබැයි අම්මෙ පොඩි ප්‍රශ්නෙකුත් තියෙනව.'

'ඒ මොකද්ද වාසනා...?'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඒ වගේ තැනකට යද්දි අපේ අක්ක ඇඳුං යන්නෙ මොනාද කියන එක.'

මට නොකීවාට නංගීත් ඒ ගැන කල්පනා කර තිබේ. එතෙක් අම්මාගේ මූණේ වූ සිනහව වියැකී ගියේ ය. මට ඇ පව් කියා සිතිණ.

'අනේ ලොක්කියෙ උඹට ගවුමක් අරං දෙන්නවත් මේ වෙලාවෙ මගෙ අතේ පිච්චියක් නැනෙ. හිටපංකො... මුදලාලිගෙ ගෙදර මකුළුදැල් කඩලා ගේ හෝදලා දාන්න කියලා පණිවිඩයක් එවලා තිබුණා. හෙටවත් මං ඒක කරලා කීයක් හරි ඉල්ලගෙන උඹට දෙන්නං.'

'අනේ ඕන නෑ අම්මෙ. දූනට ඔය තියෙන එකක් පිරිමහගෙන ඇඳුං යනව. මොනා කරන්න ද...?'

නංගී ඉක්මනට ගෙතුළට වැදුණා ය. සිත්හි පුංචි වේදනාවක් වත් දෙයක් නොතිබුණාම නොවේ. නමුත් සඳ ඉල්ලා හඬනා නොදරුවෙක් සේ වන්නට මට නොහැක. ඉපදුණ දා සිටම මේ ගෙදර අරක්ගෙන තිබූ දුප්පත්කමෙහි ශාපය ගැන මම හොඳටම දනිමි. හෙමි හෙමිහිට මා ඉස්තෝප්පුවට ගොඩවෙත්දී, අයියා බිත්ති කණ්ඩිය මතින් බිමට පැන්නේ ය.

'ලොකු නංගී...'

මම අයියා දෙස බලා සිනාවක් නගා ගතිමි.

'ඔය කියන තැන හොඳයි කියලා ලොකු නංගිට හිතෙනව ද...?'

'ඒ වගෙයි අයියෙ. ඇඩ්වටයිසින් ඒජන්සි එකක්. ඒ කියන්නෙ ඔය වෙළඳ දැන්වීම් එහෙම හදන තැනක්. හොඳට ලියන්න පුළුවන් නිසයි මාව තෝරගත්තෙ. ඉන්ටවීම් එකට සිය ගාණක් විතර ඇවිත් හිටිය.'

කලිසම් සාක්කුවෙන් මුදල් පසුම්බිය අරගත් අයියා ඉන් නෝට්ටු කිහිපයක් ගෙන මගේ අතේ තැබුවේ ය.

'මීකෙං ඇඳුං ටිකක් ගන්නව.'

'අයියට... සල්ලි...?'

'ඔය මං කරපු වැඩකිං හම්බවුණ සල්ලි වගයක්. දවස් දෙක තුනක් ගිහිං බලනවකො. හැබැයි හොඳයිනං විතරයි දිගටම යන්නෙ. පොඩි හරි අප්සට් එකක් තියෙනවනං ගෙදර නතර වෙනව.'

එහෙමම මිදුලට බට අයියා අම්මා වෙතටත් මුදල් නෝට්ටුවක් දික් කළේය.

'මේකෙං උයන්න මොනාහරි ගේන්න. ලොකු නංගිට හෙට කෑම ගෙනියන්නත් ඕනනෙ.'

'කොහෙන් ද පුතේ උඹට සල්ලි...?'

'ඒ ජාතකෙං වැඩක් නෑනෙ. ඔන්න ඕකෙං මොනාහරි ගන්න එකයි.'

කියාගෙන අයියා දිගු අඩි තබා යන්නට ගියේ ය.

'හොඳ නැත්තං ගෙදර නතර වෙන්නලු.'

නංගී, අයියා ගිය වේගයටම ගෙයින් පිටතට පැමිණ සිටියා ය. මමත් අම්මාත් දෙදෙනාම ඇය දෙස බැලුවෙමු. නංගීගේ මූණේ වූයේ ද්වේෂයකි.

'එයා කන්න අඳින්න දෙනවනෙ මෙතන. මහ ලොක්ක වගේ කතාව. අද විතරක් කීයක්හරි දික්කරල.'

'චුට්ටි. කට වහගනිං. කාටද උඹ ඔය කතා කරන්නෙ...?'

'කතා කරන්නෙ අම්මගෙ ලොකු පුතා ගැන තමයි. රස්තියාදුකාරයොත් එක්ක අර බෝක්කුව උඩයි මේ තාප්පෙ උඩයි මොනාව ද කරන්නෙ කියලා ඉතිං අපිටත් හිතාගන්න පුළුවන්නෙ. අපි බබාල නෙවෙයිනෙ.'

'නංගි දැං ඔය කතාව නවත්තන්න.'

'හැබැයි අම්මෙ මං එකක් කියන්නං. අයිය කරන වැඩ නිසා ඉක්මනටම දවසක අපිට මේ ගෙවල් දොරවල් අතෑරල ගම දාලා යන්නයි වෙන්නෙ.'

'ය... කෝ... මේකිනෙ දැං මේ ගෙදර ලොක්කි වෙලා ඉන්නෙ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

කියාගෙන අම්මා පොල් අත්[illegible]

'අපිටත් පාරෙ බැහැල යන්න ලැජ්ජයි.'

'අයියට රස්සාවක් හොයන්න බැරි එයාට ඉගෙන ගන්න බැරි වුණ නිසානෙ නංගි. එක අතකට ඒ හැමදේම අපේ අසරණ කමේ විපාක මිසක්... අයියගෙ වරදක් කියන්නෙත් කොහොම ද...?'

'රස්සාවක් නැත්තං ඒ විදිහට ඉන්න එපැයි අක්කෙ. මෙයා කරන දේවල් මට ආරංචි වෙනවනෙ.'

'මොනව ද අයිය ගැන එන නරක ආරංචි' කියා මම නංගීගෙන් නොඇසුවෙමි. එවැන්නක් අසන්නට තරම් මට ශක්තියක් ද නොවූවා විය යුතු ය. කෙසේ අසා ගත්තත් ඊට නංගී දෙන පිළිතුර අසන්නට - ඇගේ දූන් ඉරියව්වල හැටියටනම් මට නුපුළුවන.

'ලොකු පුතේ... උඹ එහෙනං හවස් වෙන්න කලිං ගිහිං ඇඹුං කැලි දෙක තුනක් අරං වරෙංකො. ඔය මං දෙල් ගෙඩියක් තම්බල ලුණු මිරිසක් හදල ඇති. කාලම පලයල්ල.'

අම්මා යළි පොල් අත්ත වෙත ගියා ය. දිගම දිග සුසුමක් හෙලාගෙන මම ගෙට ඇතුලු වීමි.

'ඔය සල්ලිවලිං අපි දූනට ඇඹුං ටිකක් ගමු අක්කෙ. වෙන කරන්න දෙයක් නැතිකමට. ඒත් අපේ අයිය ගේන සල්ලිවලිං බත් වේලක් කන්නවත් මන්නං කැමති නෑ. කාට මොන ගිනි දීලා ගේන සල්ලි ද කවුද දන්නෙ.'

මටත් වඩා වයසින් බාල වූවාට නංගී මේවා දෙස බලන්නේ කොයිතරම් පරිනත ආකාරයකින් ද...? කෙසේ වෙතත් ඇය සේ අයියාට ද්වේශ කරන්නට නම් මට නුපුළුවන. ඔහු අද යම් තැනකට වැටී සිටිනවා නම් එසේ වූයේ මේ සමාජයේම වරදින්ය කියා මා විශ්වාස කරන හෙයිනි.

අප ඇඹුම් ගැනීම සඳහා යන අතරමග දී චමින්ද හමු වූයේ ය. චමින්ද කියන්නේ අයියාගේ මිතුරෙකි. ඔහුත් කිසි උගත්කමක් නැතිව ගමේ රස්තියාදු ගසමින් සිටින කෙනෙකි.

'ලෝචනා නංගී...'

චමින්ද කටපුරා හිනැහුණේ ය. මා යන්තම් කට ඇද කළා පමණි. විශේෂයෙන්ම නංගී සිටි නිසා ය. චමින්දලා එක්ක මා සිනා සී කතා කරනවාටවත් නංගී කැමති නැත.

'ලෝචනා නංගිල බැරක් වගේ...?'

'ඔව් චමින්ද. පොඩ්ඩක් හන්දියට යනව.'

'මං ලෝචනා නංගිව හම්බවෙන්නමයි හිටියෙ.'

'ඇයි චමින්ද...?'

'සංජීවයියටත් මං මේ ගැන කිව්ව. මං... මං... මං... ලෝචනා නංගිව බඳින්න කැමතියි.'

නංගී ඒ පාර මැදම හඬනගා සිනාසෙන්නට පටන් ගත්තා ය. මම බලවත් අපහසුතාවයකට පත්ව සිටියෙමි.

'මරු... මන...මාලයා...'

සිනහවෙන අතරවාරයේ ඕ අමාරුවෙන් කියාගත්තා ය.

'චමින්ද දූං යන්න. ඔය මනස්ගාත හිතෙං අතැරල දාන්න චමින්ද.'

මම නංගිගේ අතින් අල්වාගෙන ඉක්මන් අඩි තැබීමි. ඕ පිටුපස හැරී චමින්දට හඬ ගෑවා ය.

'මේ... ඔය ගැන ආයෙ කතා කරන්න ආවොත් සෙරෙප්පු රස බලන්න වෙයි හරි ද...? ම...ඟුල්... මූට දූං අඩු වෙලා තියෙන්නෙ මඟුලක් තමයි.'

'පාරෙ කෑගහන්නැතුව යං.'

'කෑගහන්නැතුව කොහොම ද...? බලනවකො අරූ කිසි බයක් නැතුව මඟුල් අහපු හැටි. අනේ මට ඕකගෙ කන අතගාන්න බැරි වුණානෙ.'

'යං... යං...'

'ඔය සේරටම වැරදිකාරයා අර අපේ අයිය කියන එකා. එයා තමයි දූනගන්න ඕනෙ තමංගෙ නංගිලව ආරක්ෂා කරන්න. ඒකටත්

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ඒත්ත ගමේ ඉන්නතරං ඉස්තියාදුකාර[illegible] වෙලා... ඌ මෙතන මඟුල් තුලා කතා කරන්නත් එනව.'

චමින්ද මා කෙරේ විශේෂත්වයක් දක්වන බව දුන් වික දිනක සිට මට තේරී තිබිණ. පාරේදී හමුවුණොත් ඔහු මගේ අතේ තිබෙන බෑග් එක ගන්න හදයි.

'ඕන නෑ චමින්ද. මට ගෙයියන්න පුළුවං.'

කියා මා කීවොත්;

'මේ මං වගේ කොල්ලො ඉද්දි ලෝචනා නංගි මොකට බර උස්සගෙන යනව ද...?'

කියා ඔහු විමසයි. සමහර විට කොස් කැල්ලක්, මඤ්ඤොක්කා ටිකක් වැනි දෙයක් උස්සාගෙන අපේ ගෙදර විත් මට දෙයි.

'කොල්ලො කට්ටිය එකතුවෙලා තම්බන්න කියල කොස් කැඩුව. මං ඉතිං ලෝචනා නංගිලට මතක වෙලා කැල්ලක් ගෙනාව.'

'අපේ ගෙදර එකාටවත් මතක් නොවෙන දේ උඹට මතක් වෙන එකම කොච්චර දෙයක් ද චමින්දයො.'

අපේ අම්මා ඔහුට එහෙම කියනවාත් මට මතක ය. චමින්ද ඒ වගේ දේවල් කළේ මේ වගේ යටි අරමුණක් තියාගෙන යැයි මට නිකමටවත් සිතුනේ නැත.

ඔය සියල්ල මතකයේ තබාගෙන සිට නංගි රාත්‍රියේ අයියා එක්ක ජල්ලියක් ඇල්ලුවා ය. ඒ වෙලාවේ අයියා බත් කා මැටිකෝප්පය අම්මා අතට දුන්නා විතර ය. අම්මා අතින් ගත් වතුර කෝප්පයෙන් ඔහුට වතුර උගුරක්වත් බොන්නට ලැබුණා කියා මම නො සිතමි.

'මේ... එක එක රස්තියාදුකාරයො ආශ්‍රය කළාට අපිට කමක් නෑ. හැබැයි උන්ට කියනව අපිට අපේ පාඩුවෙ ඉන්න දෙන්න කියල.'

අම්මා පමණක් නොව අයියා පවා තරමක් බිරාන්තවය නංගී දෙස බැලුවේ.

''මොකද්ද උඹ කියන්නෙ...?''

අයියා කෙලින් නංගී දෙස බැලුවේ ය. මගේ හදවත ගිව් ගිව් ගා ගැහෙන්නට ගත්තේ ය. කොහොමටත් මම නංගී හා අයියා අතර බහින්බස්වීම් ඇති වෙනවාට බිය වෙමි. ඒවා කොහෙන් කෙළවර වේවි ද කියා මටම සිතාගත නොහැකි හෙයිනි.

'කියන්නෙ ද...? කියන්නෙ අර චමින්දයා ගැන. ඌ අපිව මහපාරෙ නවත්තගෙන අක්කව බඳින්න අහනව. ඇයි තමුන්ටත් මගුල් යෝජනා කරලයි කිව්වෙ තියන්නෙ.'

නංගීගේ ඇස්වලින් ගින්දර පිටවෙමින් තිබිණ.

'මොකද්ද සංජීව ඒ කතාව...?'

අම්මා අසරණව විමසුවා ය.

'චමින්දය මිනිහෙක් ද අපේ අක්කව බඳින්න...? හැබැයි ඔය ර්ස්තියාදුකාරයො ආශ්‍රය කරල[illegible] කරගෙන ආවොත්...'

'වුට්ටි මේ... උඹ නිකං ඉඳිමෙන්නැතුව හිටපං හොඳේ. කොයි වෙලේ හරි මං උඹේ දත් ටික බඩට ඇරලයි පස්ස බලන්නෙ.'

'හා කරල බලමු එහෙනං.'

නංගී අයියා වෙතටම ආවා ය. මම ඇයව පැත්තකට ඇදගෙන ගියෙමි.

'නංගී... දං ඕක නවත්තගන්නකො.'

'මෙකී ගිනාගෙන ඉන්නෙ මං ඒකිගෙ හැකර කටට බය වෙයි කියල වෙන්නැති.'

'සංජීව ඕක නතර කරපංකො පුතේ.'

අම්මාත් මාත් ඔවුන් දෙදෙනාව දෙපැත්තට කරවූයේ උගුරෙ ලේ රස වෙන තරම් කෑගසා අහවර ය. අයියා ඊ අඳුරේම මිදුලට බැස යන්නට ගියේ ය. නංගී කේන්තියෙන් පුපුරමින් පැදුරට වැටුණා ය.

'කාල නිදියන්න නංගී.'

මම අසරණ ලෙස කීවෙමි. නංගීත් මගේ ය. අයියාත් මගේ

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ය. ඔවුන් දෙදෙනාම මට ආදරේ ය. මමත් ඔවුන් දෙදෙනාටම ආදරය කරමි. මගේ දෑසට සේ ඔවුන් දෙදෙනාටම ආදරේ කරමි. දෙදෙනා අතර ප්‍රශ්නයක දී මට එක්කෙනෙකුගේවත් පැත්තක් ගෙන අනෙකා හෙළා දකින්නට නොහැක. ඒ අප තුන් දෙනාම උපන්නේ එක බඩවැලක් කඩාගෙන නිසාවෙනි.

'ඔය මිනිහ මොන දහදුරා වැඩක් කරල ගෙනාපු සල්ලි ද දන්නෑ ඕව. ඕව කනව කියන්නෙ අනුංගෙ ගිනි කනව කියන එක නමා. ඊට වඩා මට සැපයි බඩගින්නෙ නිදියන එක.'

නංගී හිතුවක්කාර ය. එඩිතර ය. අනුංගේ හිත් ගැන ඕ ඒතරම් සංවේදී බවක් නොදක්වයි. කාගේ හිත රිදුනත් කියන දෙයක් මූණටම පැවසීම නංගිගේ සිරිතකි. තමන්ට වන අසාධාරණයක් දරා ගත්තත් නංගී මට අවැඩක් වෙනවා බලා ඉන්නට සූදානම් නැත. එහෙව් ඇගේ හිත වදනකින් හෝ රිදවීමට මටත් හයියක් නැත. අම්මාට දුක් දෙන්නට බැරි කමට යන්තම් බත් ටිකක් කෑ මමත් පැදුරට වැටුණෙමි.

අපේ ජීවිතවල හැටි එහෙම ය. දුක්, වේදනා, නොලැබීම්, නොසලකා හැරීම් හා ගැටළු අර්බුධවලින් අපේ ජීවිත පිරී තිබේ. හිරු අවරට යන කම් අපි ඒ දේවල් සමග පොරබදමු. රාත්‍රියේදීත් අඳුර හා කුසගින්න සමග පොරබදා වෙහෙසී නින්දට වැටෙමු.

පසුදා පහන් වූයේ අතිමහත් බලාපොරොත්තුවකට ය. රාත්‍රියේ වූ සියලු දේවල් අමතක කළ මම අලුත් ඇඳුමින් සැරසී අලුත් රැකියාවට යාමට සූදානම් වුණෙමි. අම්මා කිරිබතක් ද, පිස තිබුණා ය. ගෙයින් පිට වෙද්දී අයියාටත් 'ගිහිං එන්නං අයියෙ' කියා කියන්නට මට මහත් ඕනකමක් වුණත්, මා පිටවෙද්දීත් අයියා සිටියේ නින්දේ ය. ඒ ඔහුගේ සාමාන්‍ය ස්වරූපයයි. මැදියම් රැයේ ගෙට ගොඩවෙන අයියා හිරු නැගීත් හෝරා කිහිපයක් ගත වෙන තෙක් නිදයි.

'ගුඩ් මෝනිං...'

පිළිගැනීමේ නිලධාරිනිය හා දුරකථන ක්‍රියාකරවන්නිය ලෙස කටයුතු කරන යුවතිය මා දුටුවනම සිනහවකින් පිළිගත්තා ය.

ඇගේ නම දිනූෂා බව මා දැනගත්තේ පසුව ය. ඊටත් පසුව ඇය අපේ ජීවිතවලට සම්බන්ධ සුවිශේෂී චරිතයක් බවටත් පත් වූවා ය.

'ගුඩ් බෝනිං.'

'සරෝජ් කිව්ව ඔයා ආවහම එයා ළඟට එවන්න කියල. යන්න.'

'තෑන්ක් යූ.'

ගැහෙන හදවතින් යුතුව මම සීතල වීදුරු දොරට අත තැබීමි. මගේ හදවත ඊටත් වඩා සීතලව තිබෙන්නට ඇත. සරෝජ් වික්‍රමබාහු මට හිස වනා ඇතුළට එන්නයි ඉඟි කළේ ය. මම දොර හැරියෙමි.

'ගුඩ් මෝනිං සර්...'

'ගුඩ් මෝනිං ලෝචනා. ඉඳගන්නකො. ඔන්න ඔයාට මං ඊයෙත් කිව්ව ඇඩ්වටයිසින් ෆීල්ඩ් එකේ සර්ල මැඩම්ල නෑ කියල. අපි කවුරුත් එකයි. කවුරුත් කාටත් නම කියල කතා කරන්නෙ. ඔයාට තේරෙයි වැඩ කරනකොට. ඒක නිසා මට සර් කියන්නෙපා. අනිත් අය හිනාවෙයි.'

මම ලැජ්ජාශීලීව සිනාසුණෙමි. මා බිම බලාගෙන සිනා සී යළි නෙතු නගා ඔහු දෙස බලද්දීත් සරෝජ් අර අමුතු බැල්මෙන් මදෙස බලාගෙනම සිටියේ ය. මම යළි වහා බිම බලාගතිමි.

'මේක ඔයාගෙ ෆස්ට් ජොබ් එක කිව්වනෙ. ඉතිං ඔයා මේ ඔයාගෙ ජීවිතේ අලුත්ම පිටුවක් ලෝචනා පෙරළන්නෙ. ඔයා හරිම අහිංසක ළමයෙක් කියල පේන නිසයි මං මේ ටික කියන්නෙ. ඉස්සහරට ඔයාට එක එක විදිහෙ අය හම්බවෙයි. නානාප්‍රකාර මිනිස්සු ගෑනු. ඒ අය අතරෙ ඔයා ඔය විදිහටම හිටියොත් තමයි හොඳම. කාවත් ආශ්‍රය කළාට කමක් නෑ. හැබැයි අපි අපේ ජීවිතේට ලංකර ගන්න ඕනෙ කොයිවගේ අයවද කියල විපරමින් ආශ්‍රය කරන්න. අයි විෂ් යූ ඕල් ද බෙස්ට්.'

'තෑන්ක් යූ සර්.'

මට වැරදිණි. ඔහුට සිනහ නැගිණ.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ස්...සො...රි...'

'ඕකේ ඕකේ. ඉන්නකෝ. මං ඔයාව ඔයාගෙ ගෲප් ලීඩර්ට බාර දෙන්නං. ඔෆිෂියල් වැඩ ටික කෙරෙන්න ඕන විදිහ ගැන දමිත ඔයාව බ්‍රීෆ් කරයි.'

සරෝජ් සිය දුරකථනය අංකනය කළේ ය.

'දමිත... ටිකක් එන්න.'

තත්පර කිහිපයක දී තරුණයෙක් මේසය ළඟ විය.

'සරෝජ්...?'

'දමිත මේ ලෝචනා. අපේ අලුත් සිංහල කොපි රයිටර්.'

'ආ එහෙම ද...? හෙලෝ ලෝචනා.'

'හෙලෝ...'

හෙමිහිට කොඳුරමින් මම මඳහසක් පෑවෙමි.

'ලෝචනාට ලස්සනට ලියන්න පුළුවං. දමිත අපිට අවශ්‍ය විදිහ ගැන එයාව බ්‍රීෆ් එක්නන. මං හිතන්නෙ ලෝචනා ඉක්මනටම අල්ලගනී.'

'ඕකේ සරෝජ්.'

'යන්න ලෝචනා. දමිත ඔයාගෙ සීට් එක පෙන්නයි.'

හදවත අලුතෙන් ගැහෙමින් තිබිණ. සීතලට මා ගල්ව ගොසින් ඇතිවා වාගේය මට දැනුණේ. දමිත මාව නිර්මාණ අංශය වෙත කැටිව ගියේ ය. එහි වූ තරුණ තරුණියන් කිහිප දෙනා සිනහ වතින් මා දෙස බලාගෙන සිටියහ. ඒ අතරින් හුරුබුහුටි දඟකාර පෙනුමක් ඇති බටහිර පන්නයට නැඹුරු වූ විලාසිතාවන්ගෙන් හැඩ වූ යුවතියක් ලස්සන මල් කළඹක් මට තිළිණ කළා ය.

'ඔන්න අපේ නිව්කමර්ව අපි ආදරෙං පිළිගන්නවා.'

ඇය මුදු ලෙස මගේ දෙකොපුල ද සිප ගත්තා ය. අනිත් අය අත්පොළසන් දුන්හ.

'මේ ලෝචනා.'

දමිත මාව ඔවුන්ටත්, ඔවුන්ව මටත් හඳුන්වා දුන්නේ ය.

'මේ ඉන්නෙ අශේනි සමරජීව. අපේ සරෝජ්ගෙ අයිතිකාරය.'

පිරිස හිනැහුණ හ. පපුව ඇතුළේ සීතල ගුලියක් පෙරළී යනවා මට දැනිණ. එසේනම් ඔහුගේ පෙම්වතිය මැයයි.

අශේනි වැඩ කළේ ඉංග්‍රීසි පිටපත් රචිකාවක ලෙස ය. කාර්යාලය තුළ වඩාත්ම කැපී පෙනුණ යුවතිය වූයේ ඇයයි. අශේනි සමරජීව වූ කලී බෙහෙවින් ධනවත් පවුලක යුවතියක බව බැලූ බැල්මට පෙනිණ. ඇය සිංහල ඉසිරවූයේත් ඉංග්‍රීසි රටාවට ය. ඒ තරම් කෙටි සායක් ඇඳගෙන පිරිමින් බහුල තැනක වැඩ කරන්නේ කෙසේ ද කියා මුලින්ම මට සිතුණත්, ඒ ඇයගේ ස්වභාවයයි කියා ඇයට එය පුරුදුයි කියා පසුව මට තේරුම්ගත හැකි විය. අශේනි හරිම ප්‍රියමනාප ය. එක දවසින්ම ඇය මගේ සිත් බැඳගත්තා ය.

'කොහොමෙං ද සරෝජ් ඔයා මේ බෝනික්කිව හොයාගත්තෙ...? හරිම ස්වීට් අනේ...'

සරෝජ් පිටතට ආ වෙලාවක, මගේ හිසකේ පිරිමදිමින් අශේනි විමසුවා ය. සරෝජ් සිනහවක් නගා ගත්තේ ය.

'ඉවෙං හොයාගත්තෙ. ඉවෙං.'

'ඇත්ත ද... මෝඩයා...'

සරෝජ් හඬනගා හිනැහෙමින් යන්නට ගියේ ය. මට ඔවුන්ගේ කතාව හරිහැටි තේරුම් ගියේ නැත. සැබැවින්ම ඒ තුළ වූයේ වෙනස්ම ආරක පරිසරයකි. ඔවුන් කතා කළ හැටි අමුතු ය. හැසිරුණ හැටි වෙනස් ය. ආයතනයක් වූවාට නිදහස උපරිමයෙන් තිබිණ. මට සමීපව ඇසුරු කරන්නට සිදු වූයේ දමිතව ය. ඒ සරෝජ් කණ්ඩායම් නායකයා ලෙස ඔහුට මාව බාර දුන් නිසාවෙනි. නමුත් දමිතගේ හැසිරීම සරෝජ්ගේ සේ නොව ආත්ම සංවරයෙන් තොර බව ඇතැම් විට මට දැනිණ. රාජකාරි කටයුත්තක් ගැන පවා ඔහු කතා කළේ නොකියන යමක් හදවතේ තියාගෙන ය. එය තේරුම් ගන්නැයි මට ඇරයුම් කරන්නාක් මෙනි. ඒ නිසා දමිත කෙරේ කිසියම් බියක් ද මට විය.

'සරෝජ් අයියට ගෑනු ළමයෙක් ඉන්නව ද...? මට නං විශ්වාස කරන්නත් බෑ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

අශේනි ගැන ගෙදර ගිහින් නංගිට කී විට ඇගේ ප්‍රතිචාරය වූයේ එවැන්නකි.

'විශ්වාස කරන්න බෑ...? ඇයි...?'

'අනේ මන්දා. එහෙම දෙයක් සරෝජ් අයියගෙං පෙනුණෙ නෑ.'

'හරි වැඩක්නෙ. ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නව කියල පිටේ ගහගෙන ඉන්න එකක්යැ.'

වෙලේ ළිඳට නාන්නට යන්දිය අප ඔය ගැන කතා කරමින් ගියේ. නංගීට පිටුපසින් ඇවිද ගිය මගේ පය ලිස්සා මා මඩට වැටෙන්නටත් ගියේ ය.

'මේ මොකද...? පුරුදු නැති පාරක වගේ...?'

ඇය මා විනිවිද බැලුවා ය.

'කකුල ලිස්සුව...'

නංගී අමුතු සිනහවක් හෙළුවා ය. එහි තේරුම කුමක් ද කියා අසන උවමනාවක් මට දැනුණේ නැත.

'අශේනි ලස්සන ද...?'

'හ්ම්.'

'ඔයා වගේ...?'

'අපෝ මං කවුද..? එයා නිකං... රටිං ගෙනාපු බෝනික්කියක් වගේ. ඒ වුණාට අශේනි සරෝජ්ගෙං ඇහුව මේ බෝනික්කිව හොයාගත්තෙ කොහෙංද කියල... මාව...'

'ඒකනෙ. ඔයා කවදාටත් ඔයා ගැන අඩු තක්සේරුවකිංනෙ හිතුවෙ.'

නංගී අදහස් කළේ කුමක් ද කියා හරියටම මට පැහැදිලි වූයේ නැත. ඒවායේ අරුත් සොයමින් වෙහෙසෙන්නට මට හිතුණේ නැත. ලොකු වෙහෙසක් නොවී මේ වගේ රැකියාවක් ලැබීම ගැන මම සිතුවෙමි. එය බෙහෙවින් සතුටු වෙන්නට හේතුවකි. මේ ඉඩම අපේ තාත්තාට පිය උරුමයෙන් ලැබුණක් වුවාට අප තවම ජීවත් වන්නේ මැටියෙන් තැනූ කුඩා පැලක ය. ගෙදර ඉස්සරහා

කොටසවත් ගලින් බැඳ අලුතෙන් සකසාගන්නට ඇත්නම්... නංගීත් තව වසරකින් උසස් පෙළට ලියා හමාර වන්නී ය. එතකොට ඇයටත් පුංචි හෝ රැකියාවක් සොයාගත හැකි වනු ඇත. එතකොට අම්මාට ජීවිතය ගැන බරක් නැත. අප දෙදෙනාට කෙසේ හෝ ගෙදර ගැන බලාකියා ගන්නට හැකි වනු ඇත. අයියාගේ අනාගතය ගැන නම් මට කිසිදු නිශ්චිත අදහසක් නොවිණි. ඔහු මොනවා කෙසේ කරනවා ද කියා අපට කීවේත් නැත. අප ඇසුවේත් නැත. නමුත් දූන් දූන් අයියා ගැන ගමේ පැතිරෙන කතා හොඳ නැතැයි නංගී කියයි. මා ඒ තරම් ගමේ අය ඇසුරට යන්නේ නැත. නමුත් නංගී ගමේ ළමයි ඇසුරු කරයි. ඔවුන්ගේ මාර්ගයෙන් ඇයට අයියා පිළිබඳවත් ආරංචි ලැබෙනවා ඇත.

'මොනා ද කල්පනා කරන්නෙ...? සරෝජ් වික්‍රමබාහු ගැන ද...?'

දිය රෙද්දත් ඇඳගෙන මා ඇත බලාගෙන කල්පනා කරමින් සිටිය දී නංගී වතුර බාල්දියකින් දමා ගැසුවා ය. මම සීතලේ තවත් ගුලි වුණෙමි.

'අනේ එපා නංගි.'

'කම්මැලිකමේ ගුලි වෙලා ඉන්න ද ළිඳ ළඟට ආවෙ...? නානව.'

වතුර බාල්දි දෙක තුනක්ම ඇද නංගී මගේ හිසෙහි වත්කළා ය. ඊළඟට ඈ අතින් බාල්දිය ගත් මම ළිං පඩිය මත ඉඳගෙන, වතුර ගෙන නාගෙන නාගෙන ගියෙමි. සිරුර පමණක් නොව හිතත් නැවුම් වූවා සේ දැනිණ.

ඉනික්බිති මම ආසාවෙන් රැකියාවට ගියෙමි. බලාපොරොත්තු සහගතව දවසේ හැම තත්පරයකටම මුහුණ දුනිමි. උනන්දුවෙන් රැකියාවේ සියලු කටයුතු කළෙමි. ඒ නිසාම මට කාගේත් සිත් දිනාගත හැකි විය. සරෝජ් වික්‍රමබාහු මා කෙරේ දක්වන්නට වූ ඇල්මට හේතුවත් රාජකාරියටම අදාළ එකකැයි මම සිතා සිටියෙමි. නමුත් ඒ ඇල්ම රාජකාරිය ඉක්ම ගිය පෞද්ගලිකත්වයට අදාල වූවකැයි මා දැනගත්තේ තව ටිකක් කල් ගොසිනි.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

02

සරෝජ් රණබාහු, මගේ පුංචි හදවත මැද දෑවැන්ත ප්‍රතිරූපයක්ව නැගී සිටිනු මම බලා සිටියෙමි. ඔහු මට පෑ කරුණාවන්තකමත්, ලෙන්ගතුකමත් යටි හිත මහත් සෙනෙහසකින් වැළඳගත්තේ ය. ඔහු මා හා කතා කළ විදිහත් මදෙස බැලූ විදිහත් මසිත පැහැර ගත්තේ ය. සමස්ත සරෝජ් වික්‍රමබාහු මා තුළ සුවිශේෂී හැඟීමක් දනවූ බව සහතික ය. නමුත් ඔහු අශේනි සමරජීවගේ පෙම්වතා බව කිසිවිටෙක මට අමතක වූයේ නැත. ඒ නිසා වැරදි ඇසකින් මා ඔහු දෙස බැලුවේත් නැති බව මට සහතික ය.

The Reader's Place Novel...

'ලෝචනා මං ගැන මොනව ද හිතන්නෙ...?'

දවසක්, ඔහුගේ වීදුරු කාමරය තුළ ඔහු අභියස මා හිඳුවාගෙන අලුත් වෙළඳ දැන්වීමක් ගැන කතා කරමින් සිටින අතරවාරයේ සරෝජ් හදිසියේම ඇසී ය. මට එක්වරම ඔහු අදහස් කළ දේ නොතේරුණ තරම්.

'මං ඇහුවෙ ලෝචනා මං ගැන මොනව ද හිතන්නෙ කියල...?'

'විශේෂ දෙයක් නෑ සරෝජ්.'

මම ලැජ්ජාශීලී මඳහසකින් පැවසීමි.

'මට නං ඔයා විශේෂයි.'

මට ඒත් තේරුණේ නැත.

'ලෝචනා කැමති නැද්ද මං ඔයා ගැන මොනව ද හිතන්නේ කියල දැනගන්න...?'

'සරෝජ් අද අමුතුයි.'

මා එසේ කීවේ අමාරුවෙනි. නමුත් අද මේ වෙළඳ දැන්වීමේ කතාව ඇරඹූ මොහොතේ සිට ඔහු හැසිරෙන්නේ වෙනදාට වඩා වෙනස්ව ය. මට ඒ වෙනස දැනුණ බවවත් ඔහුට ඇඟවිය යුතුව තිබිණ. සරෝජ් දිග සුසුමක් හෙළමින් අසුනේ ඉදිරියට නැඹුරු වී මේසය වෙතට වඩාත් බර වූයේ ය.

'අද නෙවෙයි ලෝචනා. ඒ අමුත්ත ඇති වෙලා දැං ටික කලක්.'

ඔහුගේ ස්වරය වඩාත් බාල වී තිබිණ. නමුත් ඒ හඬ බෙහෙවින් හැඟුම්බර වූයේ ය.

'ඇත්තටම කියනවනං... ඔයා මෙහේ ඉන්ටවිව් ආපු දවසෙ ඉඳල... ඊටත් එහාට යනවනං... මගෙ කා එක කැඩිලා නංගි වාසනා... මාව ජෝක් එකට ගත්ත වෙලාවෙ ඉඳලම... මේ අමුත්ත මගෙ හිතට දැනුණ.'

හදවත ඇතුළේ ක්ෂණික ගින්නක් ඇවිළුනේ ය. මගේ ඇස් වඩාත් ලොකු වෙන්නට ඇත.

'මේක හංගගෙන හිටිය කියල ඔයාටවත් මටවත් වැඩක් වෙන්නෙ නෑ. ඒකයි මං ඔයාට කෙළින්ම කතා කරන්න හිතුවෙ.'

ඉක්මනින් කෙටි හුස්ම වැටෙන බවක් මට දැනිණ. ආශ්වාස ප්‍රශ්වාසය සාමාන්‍ය තත්ත්වයකට පත් කරගන්නට මම උත්සාහ කළෙමි. නමුත් ඒ උත්සාහය සාර්ථක වූවා කියා මම නොසිතමි.

'මට හිතෙනවා... මං ඔයාට ආදරේ කරනව කියල.'

'ස...රෝජ්.'

එවරනම් මගේ ආශ්වාස ප්‍රාශ්වාසය එහෙමම නතර විය. ඔහු මේ කතා කරන්නේ මොනවා ද...? මම අමාරුවෙන් කෙළ බිඳක් ගිළ ගතිමි.

'සරෝජ්... ඔයා... ඔයා මේ... මොනාද කියන්නෙ...?'

'ඒක තමයි ලෝචනා සම්පූර්ණ ඇත්ත. මං නිකං ආවට ගියාට කියන කතාවක් නෙවෙයි. ඒකයි හුඟක් කල්පනා කරලම මේක ඔයාට කිව්වෙ.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'සරෝජ් කවදාවත් මාත් [illegible] මෙහෙම දෙයක් [illegible] කියල මං හිතාගත්තනං. ඔයත් එහෙම හිතන්න.

සරෝජ් සිනහවක් නඟාගෙන අසුනේ හරිබැර ගැසිණ.

සරෝජ් සිනහවක් නඟාගෙන අසුනේ හරිබැර ගැසිණ. සරෝජ් සිනහවක් නඟාගෙන

සරෝජ් සිනහවක් නඟාගෙන උන්නත්, තමන් කී දේ ගැන කිසිදු කෙතරම් ගිහියට පත්ව උන්නත්. තමන් කී දේ ගැන කිසිදු පසුතැවීමක් ඔහු වෙත වන බව පෙනෙන්නට තිබුණේ නැත.

'මං මෙච්චර හිතල මතල අමාරුවෙං කියපු දේ... කිව්වෙ නෑ කියල හිතාගමු කියල ඔයා කියනවා.'

ඔහු තවදුරටත් සැහැල්ලු ලෙස හිනැහිණ.

'අශේනි මෙහෙම දෙයක් දැනගත්තොත්... ඔයාට විතරක් නෙමෙයි මටත් විසුමක් වෙන එකක් නෑ. අනිත් එක... එයා කොච්චර හොඳ කෙනෙක් ද...?'

'ඉතිං... හොඳ කෙනෙක් වෙච්ච පලියට මං අශේනිව මැරි කරන්නම ඕන ද...?'

මා සරෝජ් දෙස බලන්නට ඇත්තේ වඩාක් වික්ෂිප්තව ය. කතා කරන්නේ හොඳට හිතා මතා යැයි ඔහු කීවේ ය. නමුත් හිතා මතා මෙහෙම දේවල් කියන්නට හැකි ද...? සරෝජ් වික්‍රමබාහු මේ දූප්පත් හිඟන මාව සරදමකට ගෙන ද කියාත් මම සිතුවෙමි.

'ඔයාව කවදවත් මුණගැහුනෙ නැත්තං... ඇත්තටම මං අශේනිව මැරි කරන්න තිබුණා. ඒක අපේ දෙමව්පියන්ගෙ කැමැත්ත නිසා. ඒත් දැන්නං මට එහෙම දෙයක් කරන්න බෑ ලෝචනා.'

'අනේ ප්ලීස් සරෝජ්. ඔය දෙන්නා අතරට තුන්වෙනියෙක් වෙන්න මට කොහොමටවත් ඕනකමක් තිබුණෙ නෑ. මාව මේ ප්‍රශ්නෙං නිදහස් කරන්න ප්ලීස්...'

මට කරන්නට තිබුණේ එසේ බැගපත් ඉල්ලීමක් කිරීම පමණකි.

'ලෝචනා මගෙ ආදරේ ප්‍රතික්ෂේප කරන්නෙ... ඔයා වෙන කෙනෙක් ගැන ඒ විදිහට හිතන නිසා ද...?'

'අනේ එහෙම දෙයක් නෙවෙයි. ආදරේ කරන්න ඉස්සෙල්ලා මට තව කරන්න තියෙන දේවල් ඕන තරම් සරෝජ්. ඔයා මගෙ තත්ත්වෙ දන්නෑ. තිකමට හරි අපේ ගෙදරට ගොඩ වුණානං හිතාගන්න පුළුවන් වෙයි. ආදරයක් ගැන හිතන්නවත් පුළුවන්

පවුලක කෙනෙක් නෙවෙයි මං.'

මම කිසිත් නොසඟවා ඇත්තම ඇත්ත කීවෙමි. පෙර ආත්මයක කළ පිනකට ද මන්දා අපේ අම්මා රුව ඇති දියණිවරු දෙදෙනෙකු ලෝකයට බිහි කොට තිබේ. පාරට බැස යන්දී අප ඒ තරම් දිළිඳු පවුලක දරුවන් යැයි කිසිවෙක් නොසිතන බවත් මම දනිමි. නමුත් අපේ තත්ත්වය අපි දන්නෙමු.

'මට ලෝචනා එක දෙයක් කෙලින් කියන්න.'

'මොකද්ද...?'

'ඔයා මට කැමති නැද්ද...?'

'ස...රෝජ්.'

'මට ඒකට කෙලින් උත්තරයක් ඕනෙ.'

'අශේනිට වරදක් කරල පව් පුරෝගන්න මට බෑ.'

මම එහෙමම නැගී සිටියෙමි.

'ලෝචනා ඔහොම ඉන්න.'

සරෝජ් මිමිණී ය. නමුත් මම නතර නොවුණෙමි. නතර වෙනවා නම් මුළු ජීවිතය පුරාම ඔහු ළඟ නතර වී ඉන්නට මට සිතෙනු ඇතැයි යටි හිත කෑගසා කීය. මම ඒ අනතුරු ඇඟවීමට හොඳටම බය වුණෙමි.

මගේ මූණ හොඳටම වෙනස් වී ඇති බව වීදුරු කාමරයෙන් පිටතට ආ ගමන් මට දැනිණ. ඒ විදිහට අසුනට ගියොත් දමිත නිසැකවම ප්‍රශ්න කරනු ඇත. ඒ නිසා මම කෙලින්ට මූණ සෝදන කාමරය වෙත ගියෙමි. හේතුව මම නොදනිමි. මගේ ඇසින් කඳුලක් පිටතට පැන්නේ ය. මම ඉක්මනට මූණ සෝදා ගතිමි. නමුත් හදවතේ හැඟීම් එසේ සෝදාහළ නොහැකි ය.

හදවත අමුතුම රිද්මයකින් ස්පන්දනය වන්නට පටන්ගෙන ඇතිවා සේය මට දැනුණේ. මම හිතට තරවටු කළෙමි. අනුන්ගේ දේවලට හීනෙන් වත් ආශා නොකළ යුතු යැයි හිතට තේරුම් කර දුන්නෙමි.

'ගෙදර ප්‍රශ්න ඔළුවට එනකොට ඔෆිස් එකේ වැඩක්වත්

The Reader's Place Novel.

කරන්න බැ...

දමිත අලුත්ම තැනකින් පුරුදු කතාවම පටන් ගන්නට ...

ය. මම නෑසුනා සේ උන්නෙමි.

'මෙහෙම හිතා වෙලා වැඩ කළාට මං පුදුම දුකක් විඳින කොල්ලෙක් ලෝචනා'

එවරනම් මට කතා නොකර සිටිය නොහැකි විය.

'ඇයි දමිත...?'

'නොගැලපෙන කසාදයක් කරගන්නව කියන්නේ මිනිහෙක්ගෙ මුළු ජීවිතේම ඉවරයි.'

'ඒ කිව්වේ...?'

'වරුණිත් එක්ක ජීවත් වෙනව කියන්නේ යක්ෂණියක් එක්ක ජීවත් වෙනව වගේ වැඩක්.'

වරුණී කියන්නේ දමිතගේ බිරිඳ බව මම දැන සිටියෙමි. කාන්තාවන් සම්බන්ධයෙන් දමිතගේ හැසිරීම ටිකක් අමුතු බව දැන සිටියත්, ඔහුගේ පවුල් ජීවිතයේ ප්‍රශ්න තිබෙන බව මම දැන සිටියේ නැත.

'රණ්ඩුවක් නැති දවසක් ගෙදර නැති තරං. ... ඇඟිලිවට පත් වෙන්නෙ නැති ගෑනියෙක්. මාව මරාගෙන කන්න පුළුවන්නං ඒකත් කරයි.'

ඔහු එය කී ශෝකී ඉරියව්ව අනුව, දමිත පව් කියා මට සිතිණ.

'උඹනං කියන් කලුවෙක් ද කොහෙද... ඔයා ඉස්සරහ රඟපෑමක් කරල තියෙන නාටයි.'

එවෙළේ ලිඳේ තැන්ත යන ගමන් මම දමිත කී දේවල් ගැන සිතමි. ඔහු ගැන ඇය දරුවේ එවැනි අදහසකි.

'ඇයි ඔයා එහෙම කියන්නෙ...? සමහරවිට දෙන්න අතර ඇත්තටම ප්‍රශ්න තියෙනවා වෙන්න පුළුවන්නෙ.'

'එන්න පුළුවන්. කොයි ගෑනියි මිනිහයි අතර ද ප්‍රශ්න නැත්තේ...? ඒ වුණාට අක්කා තමංගෙ ගෑනිගෙ වැරදි මට ...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

පහත් විදිහට තවත් කෙල්ලෙක් එක්ක කතා කරයි ද හොඳ මිනිහෙක්නං...? ෂුවර් එකටම මිනිහ ඔය පාර කපාගන්න හදන්නෙ ඔයාගෙ අනුකම්පාව ගන්න.'

'හරි වැඩක්නෙ... මගේ අනුකම්පාව එයාට මොකට ද...?'

'මෝඩි.... හරකි... වස්සි... තේරෙන්නේ නැද්ද ඊරියෙ... කසාද ගෑනිගේ වැරදි තමුසෙ එක්ක නිකං කියයි ද...? ඌගෙ හිතේ ෂුවර් එකටම තමුසෙ ගැන මොකක් හරි අදහසක් ඇති.'

'පිස්සු ද...? දමිත බැඳලනෙ.'

'බැඳල හින්ද තමයි ඔය විදිහට තමුසෙට ගෑනිගෙ වැරදි කියන්නේ. එතකොට අහිංසක කෙල්ලෝ අනේ පව් කියල අහු වෙනවනෙ.'

නංගී දුටු පැත්ත මා තේරුම් ගත්තේ ඒ වෙලේ ය. දමිත කෙරේ කිසිදු කැමැත්තක් නැතත් මම ඇත්තටම ඔහු මේ කී දේවල් නිසා අනුකම්පා කළෙමි. ඔහු කාන්තාවන් සම්බන්ධයෙන් තරමක් වෙනස් ස්වභාවයක් පෙන්වන්නේ බිරිඳගෙන් නොලැබෙන ආදරය කරුණාව නිසාවෙනැයි සිතුවෙමි.

The Reader 's Place Novel..

'ගෑනිව ගැලපෙන්නෙ නැත්තං දික්කසාද කරන එකනෙ තියෙන්නේ. ඒව මේ ඔෆිස් එකේ කෙල්ලන්ට කිය කියා ඉන්නෙ... දුක් ගන්නා හාමිනේලා නෑනේ.'

නංගී හොඳටම කේන්ති ගෙන උන්නා ය.

'තමුසෙ එහෙම ඔය මළපෙරේතයගෙ දුකට අනුකම්පා කරන්න ලෑස්තිවෙන්නෙ නෑ.'

ඇය මට අවවාදාත්මකව තරවටුවක් ද කළා ය. මට හොඳටම සිනා ගියේ ය.

'හිනා නෙවෙයි. තමුසෙට දුක කියාගෙන ආවොත් කියනවා මං අපේ නංගිව අඳුන්නල දෙන්නං එයාට ඕවා කියන්න කියල. මං දන්නව ඔය වගේ අයියලට දෙන්න ඕන බෙහෙත.'

අම්මා රෙදි පොටද අතකින් අල්ලාගෙන නියර දිගේ ඉක්මන් ගමනින් එනු මා දුටුවේ වතුර බාල්දිය හිසේ හලාගන්නට යද්දී ය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ක්ෂණයකින් හිත තිගැස්සිණ.

'අම්ම...'

නංගිත් හැරී බැලුවා ය.

'ලොක්කියෙ... ලෝචනා...'

අම්මා ඈත සිටම මට කතා කළා ය.

'ඇයි අම්මෙ...?'

වතුර බාල්දිය බිම තබා මම ලිං පඩිය මතට නැගුණෙමි. නංගීද අඩියක් දෙකක් ඉස්සරහට තිබ්බා ය.

'කවුද මහත්තැන් කෙනෙක් ඇවිත් ලෝචනා.'

'කවුද...?'

'මන්ද කවුද කියලා. කාර් එකකිං ඇවිත් තියෙන්නේ. උඹෙ නම කියල තමයි ඇහුවේ. මං කිව්වා රූං ගාලා මං එක්කගෙන එන්නං කියල.'

'ලූවර් එකටම සරෝජ් අයියා වෙන්න ඇති. අම්මා ඉඳගන්න කියලවත් කිව්ව ද...?'

'මං එහෙම නං කිව්වෙ නෑ චූට්ටියෙ. අර නැවක් වගේ කාර් එකකින් ඇවිත් ඉන්න මහත්තයට මං කොහොමද බං අපේ පැලෙං ඉඳගන්න කියල කියන්නෙ...?'

මගේ හදවත ගැස්ම වැඩි වී තිබිණ. ඔහු මේ විදිහට මා හඹා එන්නේ ඇයි...? කියන්න ඇති දේ පැහැදිලිවම මා ඔහුට කිව්වා නොවේ ද...?

'අම්මා ගිහිං සරෝජ් අයියට කියන්න අපි විනාඩි පහෙන් එනව කියලා.'

තීන්දු තීරණ ගත්තේ නංගී ය. මම තව වතුර බාල්දි කිහිපයක් හිසේ හලාගෙන නෑම ඉවර කළෙමි. නංගී කිසියම් ඉවකට නතුව ක්‍රියා කරන්නියක සේ මට විනිවිද බලා සිටියා ය. මට සිදුවූයේ ඒ නොදුටුවා සේ හැසිරෙන්නට ය. දම්තට සම්බන්ධ සිදුවීම මම ඇයට විස්තරාත්මකව කීවෙමි. නමුත් සරෝජ් විසින් මට ප්‍රේමය ප්‍රකාශ කරන ලද බව හෝ මා ඔහුව ප්‍රතික්ෂේප කරන්නට සිදුවූ

බව ගැන ඉඟියක්වත් මා ඇයට කළේ නැත.

'මොකද මේ හොල්මනක් දැකල බය වෙලා වගේ...?'

නංගී මා ප්‍රශ්න කළා ය.

'කවුද...?'

'කවුද...? මේ මමනෙ'

'පිස්සු ඔයාට.'

තෙත රෙදි ටික බාල්දියට දමාගත් මම නංගීගෙන් මූණ වසං කරගෙන නියර මතට පිළිපන්නෙමි. මට ඉස්සර වී හිත ගෙදර දිව්වේ ය. සරෝජ්ට මෙහෙම ගමනක් නොඑන්නට තිබිණ. මගේ තත්ත්වයත් ඔහුගේ පසුබිමත් මම උදේ ඔහුට තේරුම් කර දුන්නෙමි. ඊටත් වඩා අශේනි මෙහෙම දෙයක් දැනගත්තොත් මටත් හොඳ නැත. ඈ මගෙන් කොහොමවත් මේ වගේ දෙයක් බලාපොරොත්තු නොවන බව මම දනිමි. අශේනිව පැත්තකටම දමමත් සරෝජ්ට මේ ලෝචනාව කොහෙත්ම ගැලපෙන්නේ නැත.

'ආ... සරෝජ් අයියා.'

නංගී ඔහු දුටු ගමන් ලෙංගතුව පිළිගත්තා ය. සරෝජ් ලස්සන සිනාවක් නඟා ගත්තේ ය.

'නංගිලා නාන්න ගිහිං වගේ.'

'නෑ මේ නාන්න ගියා අනේ.'

'පිස්සී.'

ඔවුන් දෙදෙනාම හඬනඟා හිනැහුණහ. මා නම් ඉන්නට ඇත්තේ කවදාවත් සිනා වෙන්නට නොදැන සිටි කෙල්ලක වාගේ විය යුතු ය.

'සමහරුනං හිනා වෙන්න දන්නෙත් නෑ නේද නංගී...?'

සරෝජ් මගේ හිත කියෙව්වේ ය.

'කියල වැඩක් නෑ.'

ළිඳ ළඟ දී සේම මෙතැනදීත් නංගී මා විනිවිද බැලුවා විය යුතු ය.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'සරෝජ්ට හරියකට වාඩි වෙන්න තැනක්වත් අපේ ගෙදර නෑ.'

මා එහෙම කීවේ ඔවුන්ගේ උකුසු ඇස් මවෙත යොමු වී තිබීම වැළකීමට සේම අපේ තත්ත්වය සරෝජ්ට මොනවට පැහැදිලි කර දීමටත් එක්ක ය.

'අපෝ... ඉඳගන්න නෙවෙයි නිදියගන්න වුණත් බැරියැ මෙතන'

ඉස්තෝප්පුව අයිනේ දිගහැර තිබූ අයියා නිදාගන්නා බූරු ඇඳෙහි ඔහු හිඳගත්තේ මගේ පපුවට රිදවමිනි. සරෝජ් වික්‍රමබාහු කියන්නේ මොනතරම් නිදහස් මිනිහෙක් ද...? මගේ හිත තමන් වෙත ඇද බැඳ ගැනීම වෙනුවෙන් ඔහු කිසිදු රඟපෑමක් නොකළ බව ඉරහඳ වගේ විශ්වාස ය.

'සරෝජ් අයියට බොන්න දෙන්නෙ මොනාද... ම්... ආ පොඩ්ඩක් ඉන්නකො.'

නංගී ගේ ඇතුළට ගියා ය. නෙත බේරෙන කොණ්ඩය අතැඟිලිවල පටලවමින් මා සරෝජ් ළඟ තනි විය.

'ඇයි සරෝජ් මෙහෙ ආවේ...?'

එහෙම අහපු එක හොඳ මදිද කියා මා දන්නේ නැත. නමුත් මට ඒ ප්‍රශ්නය නො අසා සිටිය නොහැකි විය. සරෝජ් කිරි දරුවෙක් වගේ නිර්ව්‍යාජව හිනැහිණ. මා ඒ සිනාව මැද අතරමං නොවුණා පුදුම ය.

'ඇයි... මං ආවට ඔයා අකමැති ද...?'

'අකමැත්තක් නෙවෙයි.'

'උදේ මට හරි උත්තරයක් දුන්නැනෙ. ඉතිං මං මේ ආවේ උත්තරේ අරං යන්න.'

'දුන් හොඳටම පේනව නේද මගෙ තත්ත්වෙ.'

මා කතා කළේ ඉතාමත් පහළ ස්වරයෙන්. ගෙතුළ සිටින අම්මාට හෝ නංගීට නෑසෙනා ලෙස ය. ඔහු පැහැදිලි ලෙසම මගේ දෑසෙහි කිමිදිනි.

'මට ඕන වෙන දෙයක් නෙමෙයි. ඔයාව, ඔයාව විතරයි.'

'සරෝ...ජ්'

'මං ආවෙ ඔයාගෙ අම්මා එක්ක කෙලින්ම මේ ගැන කතා කරන්න. එතකොටවත් මාව විශ්වාස කරයිනෙ.'

'අනේ අම්මටනං මේ මොනවත් කියන්න එපා. මට ඔයාව විශ්වාසයි.'

මම බියපත් වීමි. ඔහු හරි සැහැල්ලුවෙන් හඬනඟා හිනැහුනේ ය. අතිමහත් ලෝභකමක් මගේ අවසරයකින් තොරවම හදට රිංගාගන්නවා මට දැනිණ.

'බොමු සරෝජ් අයියා කුරුම්බා ගෙඩියක්.'

නංගී කුරුම්බාවක් කපාගෙන පැමිණියා ය.

'ෂා නියමයිනෙ.'

සරෝජ් එය ගත්තේ පොඩි දරුවෙක් වගේ පෙරේතකමක් පෙන්වමිනි. එවරනම් මටත් සිනහවක් නැගිණි.

'අන්න අන්න හිනාවුණා. නංගී... මෙයා ටිකක් විතර හිනාවෙන්න දන්නවා වගේ.'

සරෝජ්ගේ ඉරියව්වට මට හොඳටම සිනහ නැගිණි. මම නංගිගේ උරයේ දෑස ඔබාගෙන සිනාසුණෙමි.

'බොලේ... ටිකක් නෙවෙයි. හොඳටම පුළුවන්නෙ.'

'මේ ඒක නෙවෙයි. එද්දි කාරෙක කැඩුනෙ එහෙම නැද්ද...?'

නංගී එද සිද්ධිය සිහිපත් කළා ය.

'මේ... අපහාස කරන්න එපා. හිතුව ද මේක බරබාගයක් කියල...?'

'එදානං පව් අප්පා.'

ඒ සිදුවීම සිහිපත් කරමින් නංගී සිනහවෙන්නට පටන් ගත්තා ය.

'මිටිල හිටියනං ෂුවර් එකටම කියයි පරණ ස්කූටර් දෙකක් වගේ කියල. ඔය දෙන්නා හිනාවෙනකොට.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'කුවුද මිරීල...'

'මගෙ යාළුවා. ලෝචනා දන්නවා නේ...?'

සරෝජ්ගේ මිතුරන් කාර්යාලයට පැමිණෙනු මා දැක තිබේ. නමුත් මිරීල කියා කෙනෙක් ගැන මට විශේෂ මතකයක් තිබුණේ නැත.

'මං මිරීලව ඉන්ට්‍රඩියුස් කරල දෙන්නනන්කො. නංගිටනං උංව හොඳට හිතට අල්ලයි. පිස්සුම එකෙක්.'

කුරුම්බා ගෙඩිය හිස් වීමෙන් පසුත් සරෝජ් අනංමනං කියවමින් තවත් අඩහෝරාවක් පමණ අපේ ගෙදර රැඳින. ඔහු අම්මා එක්ක මොනවා හෝ අනවශ්‍ය යමක් කියාවි ද කියා බියක් මා තුළ දිගටම තිබිණ. නමුත් මගේ බියපත් ඉල්ලීම නිසාම ද මන්ද ඔහු එසේ කළේ නැත.

'එහෙනං ඉතිං අපි වෙන වෙලාවක සෙට් වෙමුකො. එහෙනං මං ගිහිං එන්න ද ලෝචනා...?'

ඔහු මගේ ඇස්වලින් හදවත ඇතුළටම රිංගුවේ ය. 'ආයෙත්තං එන්න එපා සරෝජ්' කියා ඔහුගේ දෙපා මුල වැටෙන්නට මට සිතිණ. ආයේ ඔහු ඇවිත් මේ විදිහට අපේ ගෙදරට බැඳුනොත් මා මගේ හිත හයිය කරගන්නේ කොහොම ද...?

'මං ගිහිං එන්නං අම්මෙ.'

සරෝජ් අම්මාට කටපුරා අම්මා කීවේ ය. මට සුසුමකින්වත් හිතේ බර නිවා ගත නොහැකි විය.

'හොඳයි මහත්තයො.'

අම්මා වඩාත් ගෞරව පෙරදැරි වූවා ය. ඒ ඇගේ හැටියකි. ඈ කාටත් වැදගත් යැයි පෙනෙන කාටත් ගෞරවාර්ථයෙන් අමතන්නට පුරුදු වී සිටියා ය.

සරෝජ් නික්ම ගියේ හදවත පාළු කරවමිනි. මේ කුමක් සිදුවෙන්නට යනවා ද කියා නොදැන මම ඔහු ගිය මඟ දෙස බලා සිටියෙමි.

'මොකද... නාම හිත හදගන්න බැරිද...?'

'මොනා කියනවද මන්ද... මොකට හිත හදගන්නද...?'

නංගී මනමාල සිනහවක් පෑවා ය.

'කොල්ලව ඔය තරං පස්සෙන් ගෙන්නන්න ඕන නැනේ.'

'නං..ගී.'

'හැබැයි මට දුකයි හරි ද...? සරෝජ් අයියා කැමතියි කියලා නිකමටවත් මට කිව්වේ නෑ.'

තවත් ඇයට කිසිත් සැඟවිය යුතු නැත. මම සුසුමකින් ඇවිද ගොස් කොට්ටම්බා ගහ යට ලෑලි බංකුවේ හිඳගතිමි. නංගිත් මවෙත ආවා ය.

'සරෝජ් අද දවාලෙ තමයි මට කිව්වේ එයා මං ගැන කැමැත්තෙන් ඉන්නව කියල. මං එවෙලෙම කිව්වා නංගි අශේනිට වරදක් කරන්න මට බෑ කියල. කියන්න තරං වැදගත්කමක් නැති නිසයි මං ඔයාට කිව්වෙ නැත්තෙ.'

'සරෝජ් අයිය ඇත්තටම ඔයාට ආදරෙයි අක්කෙ.'

නංගී එය කීවේ මහත් වූ සැනසීමකිනි. හොඳ මහත්තයෙක්ට සිය දියණිය සරණ පාවා දෙන අම්මා කෙනෙක්ගේ ප්‍රකාශයක් ඒ තුළින් මට ඇසිණ.

'ඒත් ඒ ආදරේ පිළිගන්න මං පරක්කු වැඩියි.'

'අපි කවුරුත් කිසිම දේකට ප්‍රමාද වැඩි නෑ කියල කතාවක් මං අහල තියෙනව.'

'ඒත් අශේනි කියන්නෙ සල්ලි තියෙන තැනක හොඳ ගෑනු ළමයෙක්. එයා මටත් හරි ආදරෙයි. එහෙම කෙනෙක්ගෙ බලාපොරොත්තු හොරකං කරන්න කොහොමටත් මට බෑ.'

'ඔයාගෙ උඩු හිත ඔය වගේ හොඳයි කියල මාත් දන්නවා. ඒත් අක්කෙ... දවසක ඔයාගෙ යටි හිතම ඔයාට කරදර කරයි. සරෝජ් අයියගෙ ආදරේ පිළිගන්න කියල.'

'මාව බය කරන්න එපා නංගී.'

The Reader's Place Novels

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

දඟකාර සිනහවකින් [illegible] ඉක්මනින්ම මම පැහුරට වීමි. මට ඕනකම තිබුණේ හිතන්නට ය. අගේනි වගේ යුවතියක් සරෝජ්ව පතාගෙන සිටිය දී ඔහු මට ආදරෙයි කියන්නේ ඇයි...? මතු දිනෙක අගේනිට නිදහසට කාරණා වශයෙන් කියන්නට සරෝජ් සිතා සිටින්නේ මොනවා ද...? මට තේරුණේ නැත.

'කවුද අර කාරෙකකින් ඇවිත් තිබුණේ...?'

රාත්‍රියේ කෑම කන ගමන් අයියා අම්මාගෙන් එහෙම අසනු මට ඇසිණ. මම නිදි සෙයින් ඇස් දෙක තද කොට පියා ගතිමි.

'කන්තෝරුවෙ මහත්තයා මගෙ හිතේ.'

'ඉතිං මොකටද ගෙදරට ඇවිත් තියෙන්නෙ...?'

'නිකං මයෙ හිතේ.'

'අම්මෙ මේ. මහත්තුරු කාර් වලින් ගෙදරටම එන්න තියාගත්තහම ගමේ එවුං අහන ඒවට දෙන්න උත්තරත් තියෙන්න ඕන. ඒක නිසා... ඒ එන්නෙ මොකටද කියල අම්මවත් දැනගෙන හිටියොත් හොඳයි.'

මම දෑතින් දෙසවන වසා ගතිමි. එක අතකට අයියා කියන්නේ ඇත්තකි. තාත්තෙක් නැති මේ ගෙදර අයියා වශයෙන් ඔහු අපේ ජීවිත ගැන සොයා බැලිය යුතු ය. කිසිම හේතුවක් නැතිව වැඩ කරන තැන ප්‍රධානියා මේ විදිහට ගෙදරට පැමිණීම ඔවුන්ගේ පැත්තෙන් ප්‍රශ්නාර්ථයකි. ඒ ප්‍රශ්නයට උත්තර දෙන්නට මට හැකියාවක් නොමැති නම්, එහෙම ප්‍රශ්නයක් ඇති වීම වළකාලීමට මා ක්‍රියා කළ යුතු ය.

03

සරෝජ් වික්‍රමබාහුගේ ප්‍රේමය පිළිගත නොහැකි යැයි මා කෙතෙක් ප්‍රතික්ෂේප කළ ද හෙතෙම පසුබැවේ නැත. එය සුන්දර ඉවසීමකි. මා මගහරින හැම වතාවකම ඔහු සිනහවකින් අනාගතය ගැන බලාපොරොත්තු තැබුවේ ය.

'කොච්චර කාලයක්හරි මං බලා ඉන්නව. කවදහරි ඔයා මාව ඔයාගෙ ජීවිතේට ලංකරගන්නව කියල මට විශ්වාසයි.'

'සරෝජ් මේක එහෙම ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි. අගේනි ඔයා ගැන හෝප්ස් තියාගෙන ඉන්නව.'

'ඒක මගේ ප්‍රශ්නෙකුත් නෙවෙයි. මං එයාට කවදවත් කියල නෑ මං ගැන හෝප්ස් තියාගන්න කියල. එයාගෙ හිතේ බලාපොරොත්තු ඇතිවෙන විදිහට මං හැසිරිලත් නෑ'

'සරෝජ් ඒත්...'

'ඔයාට මාව තේරුං ගන්න වෙයි ලෝචනා. එහෙම නැත්නං... ආදරේ ඉල්ලගෙන මං පස්සෙං එන එක නවත්තන්න ඔයාට වෙන කෙනෙක්ට ආදරේ කරන්න වෙයි.'

පිරිමියෙක් - සරෝජ් වගේ හරි ආදරණීය පිරිමියෙක් ඒ විදිහට හිතේ ඉඩ ඉල්ලනකොට පිටුපෑ හැකි සීමාවක් තිබෙන්නේ ය. ඔහුට මොනවා පෙන්වාගෙන සිටියත් මගේ හදවත තුළ කුණාටුවක කැළඹීමක් ඇති වී තිබිණ. එතෙක් ප්‍රේමයේ මඳ සුළං පොදක්වත් නොවැදී තිබි හදෙහි දරුණු සුළි සුළං ඇති කරන්නට සරෝජ් සමත් වූයේ ය. මම හිතත් එක්ක සටනක සිටියෙමි. හිත

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මේ කරදරකාරයාට ප්‍රේම [illegible] මට නොරහසකි. නමුත් මම හිත කියන කියන දේ කරන්නට සූදානම්ව නොසිටියෙමි.

'අශේනිත් කෙල්ලෙක්. මං වගේම කෙල්ලෙක්. එහෙම කෙල්ලෙක්ගෙ හිත කුඩුපට්ටම් කරල මං මොන අපායක යන්න ද...?'

මම හිතට කියා දුන්නෙමි.

'ඒත් සරෝජ් වගේ කෙනෙක්ගෙ හිත බිඳල.... බලාපොරොත්තු කුඩු පට්ටං කරල දාලා ඔයා පුරවගන්න හදන ප්‍රව ගැන පොඩ්ඩක්වත් හිතුවද...?'

හිත මට අභියෝග කළේ ය. වතාවක සිත දිනුවේ ය. වතාවක මම දිනුවෙමි. නමුත් මේ ද්වන්ද්ව සටන මට වෙහෙසක්ම විය.

'ඔයා මුච්චර මට අකමැති දමිත නිසා කියල මං දන්නව'

දවසක් සරෝජ් [illegible] යෝජනාවෙක් [illegible] නොසිතූ විහිළුවක් කළේ ය. මට හොඳටම [illegible] ය.

'දමිත මැදලනෙ. ඒකටත් පරක්කු වැඩියි.'

'මැදලුව ඉතිං ඕනනං ලිහල දාන්න බැරියැ.'

'විහිළුවක් කරනව නෙවෙයි මේ. අපරාදෙ මං වෙනුවෙන් කාලෙ නාස්ති කරන්න එපා සරෝජ්.'

'මං දන්නව ඔයා මට ආදරෙයි කියල.'

'ඔයාව අශේනිට වෙන්වෙලා ඉවරයි.'

'හරි.. ඔයා මට ආදරේ නෑ කියන්න එහෙනං.'

දඟ ළමයෙකුගේ පාලනය කළ නොහැකි දඩබ්බරකමක් නිසා වී කරබාගන්නා ගුරුවරියක් සේ මම සිනහවක් නගාගතිමි.

'බඳින්න කෙනෙක් ඉද්දි වෙන කෙල්ලංගෙං ආදරේ ප්‍රශ්න කරන එක පව්.'

'නෑ.. මං ආයෙ කවදවත් ඔයාට ආදරේ කරන්නැතුව ඉන්නං. හැබැයි ඒකට මට කෙලින් කියන්න ඕනේ. මට ආදරේ නෑ කියල ඔයා.'

'ඔයා හදන්නෙ හතරවටේංම මාව වට කරන්න.'

'දිනාගන්න හදන්නෙ රටක් රාජ්ජයක්නං... හතරවටේංම වට කළාට පාඩු නැනේ.'

'මට එච්චර වටිනාකමක් දෙන්න හදන්න එපා සරෝජ්.'

'වටිනාකම තීරණය කරන්නෙ ගැණුම්කාරය මිසක් විකිණෙන භාණ්ඩෙ නෙවෙයිනෙ.'

'ඔයත් එක්ක කතා කරල මට දිනන්න බෑ.'

'දිනුම මට දෙන්න ලෝචනා. ඔයාට කවදවත් ඒ තීරණේ ගැන පසුතැවෙන්න මං ඉඩ තියන්නෑ.'

හදවත ආදරයෙන් පිරී දෝරෙ ගලන සූදානමක සිටියේ ය. වාං දොරටු විවර කර දමුවේ නොවේ නම් පුපුරා මා මියෙන්නට තිබිණ. හැම දේකටම සීමාවක් තිබේ. හදවතටත් මේ දේවල් ඉ[illegible] හැකි සීමාවක් [illegible] ය.

'හිත හිර කරගෙන ඉන්නැතුව හිතට ඉඩදෙන්න ලෝචනා. මං නැතිවුණා කියල අශේනිට කිසි දෙයක් නැති වෙන්නෑ. එයා ඉක්මනට එයාට ගැලපෙන කෙනෙක්ව හොයා ගනී.'

වාචිකව ඔහුට එකඟ නොවූනාට මගේ තුන් හිත මේ වෙනදින් සරෝජ්ට අවනතව ඇති බව ඔහු තේරුම් ගත් වග නොරහසකි. ආදරය කියන්නේ හදවතට අයිති හැඟීමක් වේ. එයට සීමා මායිම් නොවන්නේ ය. එහි පැවැත්මට කාගෙන්වත් අවසරයක් ද අවශ්‍ය නොවේ. එහෙයින්ම ආදරය කොන්දේසි විරහිත ය. ඉතින් මගේ හදවතේ සරෝජ් ගැන ආදරයක් වූවාට කුමක් වේදැයි මම සිතුවෙමි. අශේනිගෙන් ඔහු උදුරාගන්නට මට උවමනා නැත. එනැත්හිදී මා දෙස ඇඟිල්ල දිගු කරන්නට ඇයට පුළුවන්කමක් ද නැත. ඒ නිසාම මම සරෝජ්ට දිනුම දුන්නෙමි.

'මං දන්නව මං දිනනව තමයි කියල.'

ඔහු උද්දම වූයේ ය.

'ඒ කොහොම වුණත් ඔයා මැරි කරන්න ඕනෙ අශේනිව.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මම කොන්දේසියක් දැ... මි. ආදරය කොන්දේසි වි... වූවාට අගේනි සම්බන්ධයෙන් මට එසේ කළ යුතු විය. සරෝජ් හඬනගා හිනැහිණ.

'ඇයි හිනාවෙන්නෙ...?'

'නෑ... ඒකත් නරක නෑ.'

සිනහව නිසා ඔහුට එක දිගට කතා කරගන්නට ද නොහැකි වූ තරම්.

'එක ගෑනියෙක්ට ආදරේ කරනවා... එක ගෑනියෙක්ව මැරි කරනව.'

'හරි නරකයි සරෝජ්.'

'ඉතිං ඔයානෙ එහෙම කරන්න කියන්නෙ. කොහොමහරි මට ගෑනු දෙන්නයි.'

සරෝජ් වික්‍රමබාහු පිළිබඳ රහස මා හදවත තුළ සුරැකියේ මැණිකක් සුරකින නාග රාජිනියක් සේ ය. මට ඒ අකැප සෙනෙහස, පූජා වස්තුවක් තරම් අගනා විය. හද ගැඹෙහි ඔහු සඟවාගෙන, සෙරක සේ මම ආදරය සුරැකියෙමි. නමුත් වරදකාර හැඟීමක් ද නිරන්තර හිත කොනිති ගසමින් තිබි බව මම දන්නෙමි.

සරෝජ් වික්‍රමබාහු නිසා හිත රහසින් මුත් තුටින් සිටියාට, ගෙදර දී නම් මට තිබුණේ හිත රිදවාගන්නට දේවල්ම ය. අපේ නැතිබැරිකම් හැරෙන්නට, අනිත් හේතු සියල්ලම සපයා දුන්නේ සංජීව කරුණාරත්න නමින් උප්පැන්න සහතිකයේ නම සඳහන් මගේ අයියා ය.

'කොල්ලො කියනව අර චන්දෙ ඉල්ලන රත්නෙ කියන මිනිහට අතපය කැඩෙන්න ගහපු සිද්ධියටත් අපේ අයියා සම්බන්ධයි කියලා.'

දවසක් අපි - මාත් නංගීත්, අම්මාත් පොල් අතු අහුරලා හැදූ අපේ පුංචි කුස්සි කැල්ලේ හිඳ කෑමට හොද්දක් හා බතක් උයමින් සිටිය දී නංගී කීවා ය. මමත් අම්මාත් දෙදෙනාම තිගැස්සී ගියෙමු. මගේ මූණ බැලූ අම්මා ඊළඟට නංගී දෙස බැලුවේ රවාගෙන දත්මිටි කමිනි.

'චූටී... මං උඹට කීප දවසක් කියල තියෙනව...'

එවර නංගීත් කැත්තට පොල්ල සේ අම්මා දෙස බැලුවා ය.

'මොනා ද...?'

'කට තිබුණාට ඔය වගේ කට කැඩිච්ච කතා කියන්න එපා කියල.'

'අනේ අම්මගෙ කිරි සප්පය. ගෙදරට බබා පාට පෙන්නුවට මුළු ගමේම මිනිස්සු දන්නව මෙයාගෙ කෙරුවාව.'

'ගමේ එවුන් මොනා නොකියයි ද යකෝ ගෙදර එවුං මෙහෙම කියනකොට.'

'අම්මා බලන්නකො දවසක වෙන දේ.'

'මොකක්ද කියපංකො වෙන්නෙ...?'

'ඔය කොහේහරි බෝක්කුවක් උඩම මැරිල ඉදියි වෙඩි වැදිල කියල.'

'නං...ගී'

'තුක් විතරක් මේකිගෙ කට. අනේ ඇත්තට තමුන්ගෙ එක කුසේ උපන් සහෝදරයට නේද වාසනා උඹ ඔය වගේ පව්කාර කතාවක් කිව්වෙ...?'

අම්මාගේ හඬ බිඳී ගියේ ය.

'අඬන්න... අඬන්න... අම්මා ඉතිං අඬන්න. අම්ම දන්නෙ ඕන දේකට අඬන්නනෙ.'

නංගී ගස්සාගෙන කුස්සියෙන් නික්ම ගියා ය. අම්මා ඇගේ කිළිටි වූ චීත්ත රෙදි පටින් නාසය පිසගත්තා ය.

'සංජීව නාහෙට නාහන එකා තමයි. ඒ වුණාට උෟ ඔය වගේ නොහොබිනා වැඩ කරන්නෑ. මොන ජරමරයක්හරි කරලා කීයක්වත් අතට ගත්තත් මගදී හම්බවෙලා නැතිබැරිකං කියන එකාලට බෙද බෙදයි එන්නෙ'

අම්මා අයියාගේ පැත්ත සාධරණීකරණය කිරීමට කාරණා කීවා ය. මම කිසිත්ම නොකියා සිටියෙමි. ඒ අම්මාගේ හිත රිද්දන්ට ඇති බියට ය. නමුත් නංගී කියන කතාවල සත්‍යයක් නැතිවාම

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

නොවේ. මැතක සිට අයියාගේ හැසිරීම ඉතාම වෙනස් ගෙදර ඉන්නේත් පාරට බහින්නේත් පුදුම විපරමකින්. බල්ලෙක් බිරුවත් ඕනවටත් වඩා විපරම් කරයි. ඒ තරම් තිගැස්මක් වන්නේ සැකයකින් බයකින් ජීවත් වන අයට ය. අයියා කිසියම් නීති විරෝධී ජාවාරමක පැටලී ඇත්දැයි කොතෙකුත් මටද සිතී තිබේ. නමුත් ඒ ගැන අහන්නට මට කෙනෙක් නැත. එවැනි ප්‍රශ්නයකට අයියා කිසි ලෙසකින්වත් සත්‍යවාදී ඍජු පිළිතුරක් නොදෙන බව ද මම දනිමි.

'නැත්තං හිටපු ගමං එයාගෙ අතට සල්ලි මිටි එන්නෙ කොහෙන් ද...?

රාත්‍රී අඳුරේ, මිදුලේ ලෑලි බංකුව මතට වී මා මේ ගැන කල්පනා කර කර සිටියදී ඒ වෙත ආ නංගී විමසුව ාය. ඇයත් මේ වනතුරුම කල්පනා කර තිබෙන්නේ අයියා ගැන බව මට වැටහිණි.

'කොච්චර සල්ලි තිබුණත්... ගෙදරට... අම්මා අතට එක රුපියල් සීයක්වත් දෙනව ද ලේසියෙං...? නෑ. පුළුවන්නං අර අහිංසක මනුස්සය පොල් අතු වියල වියල විකුණල ගන්න කිය හරිත් හූරගෙන යනවා. හැබැයි නමට රජා. ඕන වෙලාවක ගම වෙනුවෙන් පෙනී ඉන්න සංජීව අයියා. ලෝකෙට පරකාසෙ ගෙදරට මරගාතෙ තමයි.'

නංගී කියන්නේ ඇත්ත ය. අයියාට කොලු කුරුට්ටන් පිරිවරක් සිටී. ඔහුව නැති කරන්නේ ඔවුන් යැයි මටත් කොතෙකුත් සිහි තිබේ. ඒ කොල්ලන් අයියාට සලකන්නේ රජෙක්ව සේ ය. හැම කෙනෙක්ම කටපුරා 'සංජීව අයියා' කියා ඔහු අමතයි. හැට පිරුණු වයස්ගත පිරිමි ගැහැනු ද අපේ අයියාට සංජීව අයියා කියනු මා අසා දැක තිබේ. ඔහු ගම තුළ එහෙම බලයක් ඇති කර ගත්තේ කෙසේද කියාතම් මම නොදනිමි.

'අක්කා දන්නව ද මේ වසවර්තියා ගැන ගමේ අය කියන අලුත්ම කතාව...?'

'මොකද්ද නංගී.'

මා වඩාත් කුහුල් සහගත වූයේ ඒ කතාව මට කියනවා ද නැද්ද වගේ හැඟීමකින් නංගී මදෙස බලා ඉන්නට වූ කල ය.

'මොකක්ද නංගී... කියන්නකෝ.'

'අපේ අයියා අර... අර...'

'මොකද ළමයො තෙපර බාන්නෙ...? කියන දෙයක් කියන්නකො.'

'ඔයා මේක අහලා අප්සට් ගන්නනං එපා අක්කේ.'

'මොකක්ද නංගී කියන්නේ.'

'අපේ අයියා අර ලතා අක්කා එක්ක සම්බන්ධයක් තියෙනවලු අක්කෙ.'

උස්සා පොළවේ ගැසුවා සේ මා ගැස්සී යන්නට ඇත. දෙවියනි... එහෙම කතාවක් මා කොහොම විශ්වාස කරන්න ද...? මගේ අයියා දඩබ්බර බව මම දනිමි. ඔහු රණ්ඩුවලට පැටලෙන නාහෙට නාහන පෝරිසාදයෙක් බව මම දනිමි. අයියා බලපුළුවන්කාරයන්ගේ මැර කොන්තරාත්තු බාරගෙන මුදලක් ලබාගන්නවා වන්නට ද පුළුවන. නමුත් මෙහෙම දෙයක් ඔහු සිදු කළායි මා කොහොම සිතන්න ද...?

ලතා කියන්නේ ගමේ නීති විරෝධී මත්පැන් ව්‍යාපාරයක් කරන කාන්තාවකි. ඇගේ සැමියා කෙසඟ සිරුරක් ඇති මෝඩ කම්මැලි පුරුෂයෙකි. නීති විරෝධී මත්පැන් ජාවාරම නිසා විල්බට් නමැති ඇගේ සැමියා නිතර නිතර පොලිසිය විසින් කුදලාගෙන ගොස් කූඩුවේ දමේ. විල්බට් වැඩිපුර සිටින්නේ හිරේ ය. ඔහු නැති වුනත් ලතා ජයටම ව්‍යාපාරය කරයි. ඒ නිසා ගමේ පිරිමි බොහොමයක් හැන්දෑකරේට ඇඟ පත අමාරු අඩු කර ගැනීමට ලතාගේ පැල වෙත යාම පුරුද්දට ගොසිනි. මා දන්නා තරමින් අපේ අයියා එහෙම පුරුද්දක් වශයෙන් මත්පැන් බොන කෙනෙක් නොවේ. එසේ නම් ඇය ලතාට පැටලුනේ කෙසේ ද...? ලතා වූ කලී හැට හතර මායම් දන්නා සටකපට ගැහැනියක් බවත් කවුරුත් දන්නා දෙයකි. ඉතින් අයියා ලතාගේ ගුබ්බෑයමට ගියේ කුමට ද?

'ඔය ඉතිං... අක්කා හොඳටම බයවෙලානෙ. ඕකනෙ ඔයාට මොනවත් කියන්න බැරි. මේ... දාඩියත් දාලා'

'ඒකනං වෙන්න බැරි දෙයක් නංගි.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මියාටත් අපේ අම්ම[illegible] අයියගෙ වරදක් [illegible] නැහැනේ. ඒක වෙන්න බැරි නං බෑ කියලම [illegible] ඉතින්.'

'හා...ඕ.'

'ඇයි අප්ප නැත්තං මං මේ බොරුවට පදු හදනවයැ.'

ලතාට වයස අවුරුදු දහයක දෙළහක කොට ගැටයෙක් ද සිටි. කැපීම මල්ලී කියා අයියා අමතන ලතා ඔහුව එවැන්නකට පොළඹවා ගත්තේ කෙසේ ද...?

'අයියා නම්බ කරන කිය හරිත් ලතා ඔමරි පාලා කඩාගත්තවා කියලයි මට ආරංචි වුණේ.'

'විභාග පාස් කළේ නැති වුණෙත්... අපේ අයියා ඒ තරං මෝඩ ද...?'

'ගැනු ඉස්සරහදී... හුගක් ඉගෙනගත්ත උගත් පිරිමි උනත් මෝඩයො වෙනවා අක්කා.'

නංගී ලොකු ඉස[illegible] කිවේ මටත් වඩා කරුණු කාරණා දන්නා පරිනත [illegible] ය. ඇ [illegible] ය. ලතාගේ මායමකට අයියාත් අහුවුණා වන්නට පිළිවන.

'එහි කොහොම ද නංගී අපේ අයියව බේරගන්නේ...?'

මම උගුර යටින් අමාරුවෙන් අසාගතිමි.

'අක්කේ.. බේරගන්න පුළුවන් වෙන්නෙ වළකට වැටිච්ච මිනිහෙක්වනෙ... ඒකට මුලින්ම ඒ මිනිහ පිළිගන්න ඕනෙනෙ තමං වළකට වැටිලයි ඉන්නෙ කියල. ඔයා හිතනව ද අපේ මේ මෝඩ පණ්ඩිත වස්සා ඒක පිළිගනියි කියල...? කවදහරි දවසක එයාටම තේරෙන්න වෙයි ඔච නතර වෙන්න. මටනං තියෙන ප්‍රශ්නෙ අපිට පාරකට බහින්න බැරි එක.'

නමුත් මට ඒ ප්‍රශ්නය නංගී බාරගත් ආකාරයෙන් බාරගත නොහැකි ය. ඒ මගේ අයියා ය. ලතා කියන්නේ කොහොම වර්ගයක් ද කියා ඇ දෙස බැලූ මතින් වටහාගන්නට පිළිවන. අයියා තවම යොවනයෙකි. විවාහක, දරුවන් ද සිටින එවැනි ගැහැනියකගේ මායම් දැලකට හසු වූ කොල්ලෙකුව කෙසේ බේරාගත හැකිදැයි මා දන්නේ නැත.

නිදිවරා හඬා රතු වූ නෙතු, කාර්යාලයේ දී සරෝජ්ගෙන් සඟවාගත හැකි නොවිණි.

'මොකක්හරි ප්‍රශ්නයක් ද ලෝචනා...? ඔයාගෙ ඇස්වල මොකක්දෝ ලොකු දුකක් තියෙනව කියල මට තේරෙනව.'

සරෝජ්ගේ කරුණාවන්තකම කෙතෙක් විද යත්, මට තවත් ඒ දුක උහුලාගත නොහැකි වන්නට ඇත. අලුත් කඳුලක් ඇස තෙත් කරන ලදී.

'මුළු ජීවිතේම බෙදාගන්න මං බලා ඉද්දී... හිතේ තියෙන දුකක් තනියම විඳගන්න හදන්න එපා ලෝචනා.'

'අනේ සරෝජ් මගෙ අයියා.'

ඉකිබිඳී හැඬෙන්නට ගියෙන් මම යටිතොල තරකොට සපාගතිමි.

'ලෝ...චනා'

එතරම් ආදරණීය [illegible] ළඟ මුවා වෙන්නට කෙල්ලකට නොසිතුනොත් ය. පුදුම විය යුත්තේ. ඔහු ඒ තරම් සෙනෙහසකින් සිය උරහිස පිරිනමද්දී ලෝචනා කරුණාවන්ත වන් සියුමැලි හිතක් ඇති කෙල්ලකට එහි ඉකිබිඳ හැඬීම ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකි ය. අයියා ගැන නංගී කී සියලු දේ මා ගිරවියක සේ සරෝජ්ට කීවේ එහෙයිනි. ඔහු පුදුම ඉවසීමකින් ඒ සියල්ල අසා සිටියේ ය.

'ඔය වගේ දේවල් මේ සමාජේ ඕනතරං සිද්ධ වෙනව ලෝචනා. එහෙම තත්ත්වයක් ගොඩනගල තියෙන්නෙත් මේ සමාජේමයි. එකපාරටම ඔයාගේ ප්‍රශ්නෙකට අත දන්න ලේසි නෑ. අපි හෙමිහිට උත්සාහ කරල බලමු. ඔයාගෙ අයියව ලතාගෙන් ගලව ගන්න මොකද් ද කරන්න පුළුවන් කියලා බලමු.'

'මට මේ ගැන කියල අඬන්න හරි ඉන්නෙ ඔයා විතරයි සරෝජ්.'

'අඬන්න නෙවේ ලෝචනා. මට ඕන ඔයාට හිනාවෙන්න කියල දෙන්න...'

එක්වරම සරෝජ්ගේ වීදුරු කාමරයේ දොර හැරිණි.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඕ... එක්ස්කියුස් මී'

අශේනිගේ හඬ. මම අතැඟිලිවලින් කම්මුල්වල වූ කඳුළු පිසදගතිමි.

'ලෝචනා... අඬනවා නේද...?'

එවර අශේනි පුදුමයෙන් වගේ මවෙතට හැරුණා ය. මම බියෙන් වෙව්ලා ගියෙමි. අප අතර කුමක් සිදුවනවා ද කියා ඇය සිතනු ඇත.

'ලෝචනාගෙ ගෙදර පොඩි ප්‍රශ්නයක් අශේනි. අයියගෙ ප්‍රශ්නයක්. ඒ ගැනයි ලෝචනා මේ කිය කියා හිටියෙ.'

'ඇත්ත ද...? අනේ ඉතිං අපිට මොනාහරි කරන්න පුළුවන් ද සරෝජ්...?'

මගේ පපුව 'දඩස්' ගා හෙළවිණ. එහෙම කාරුණික ඇයට මා කරන්නේ මොනතරම් ලොකු වරදක් ද...?

'ඇත්තටම... ඒක අයියගෙ පර්සනල් ප්‍රොබ්ලම් එකක් අශේනි. බලමුකො... අපිට කරන්න දෙයක් තියෙයි ද කියල හෙමිහිට කල්පනා කරල බලන්න වෙනවා.'

'පව් අනේ... අහිංසක කෙල්ල. ඕකේ. ඕකේ. ඔගොල්ලෝ කතා කරල ඉවර වෙන්නකො.'

කියාගෙන මගේ හිසත් පිරිමැද අශේනි කාමරයෙන් පිට වූවා ය. මම බොඳ කඳුළු දැසින් සරෝජ් දෙස බැලුවෙමි.

'මේ තරං ප්‍රශ්න තියෙන මං... මේ තරං පව් කරල තියෙන මං දැං අශේනිට ලොකු වරදක් කරල... ආනන්තරීය පාපකර්මයක් පුරෝගන්නව සරෝජ්.'

'මොනාද මේ කියන්නෙ.'

ඔහු තිගැස්සුනේ ය.

'මගේ ආදරේ ගැන ඔයා හිතන්නෙ එහෙමනං...'

'මං කියන්නෙ එහෙම නෙමෙයි. අශේනි පව්. අපි එයාට මෙහෙම කරන එක වැරදියි.'

'අශේනිට ඔයා කරන්නේ වරදක් නෙමෙයි හොඳක්.'

සරෝජ් දිග සුසුමක් හෙලාගෙන විධායක පුටුවේ පසුපස ඇන්දට බර වූවේ ය.

මට ඔහු කී දේ තේරුණේ නැත.

'එයාට නොගැලපෙන කෙනෙක්ව මැරි කරන එකෙන් එයාව වළකන එක ඇත්තටම ඔයා එයාට කරන යහපතක්.'

'සරෝජ්.'

'එහෙම නැත්තං අපි කසාද බැඳලා... අශේනි මුළු ජීවිත කාලෙම පසු තැවෙයි. මාත් දුක්ම විඳපු කාලකන්නි පරාජිතයෙක් වගේ දවසක මැරිලා යයි.'

'ස...රෝජ්'

මගේ තත්ත්වය කොයිතරම් පහදා දුන්නත් සරෝජ් තේරුම් ගන්නේ නැත. තේරුම් නොගත්තාද නැත්නම් සරෝජ් ඒ දෙස බැලුවේ වෙනත් කෝණයකින් දැයි ඇතැම් විට මම සිතුවෙමි. කොහොම වුණත් සිද්ධ වුනේ එකම දේ ය. ඒ ඔහු දින දින මා වෙත බැඳෙමින් මාගේ හෘදය සාක්ෂියටම මා වැරදිකාරියක කිරීම ය.

'අක්කේ.. මේ කවුද ඇවිත්...'

දිනක් සවස මා වැඩ ඇරී විත් දියනාගෙන, තේ එකක් තොල ගාමින් කුස්සි මිදුලේ සිටියෙමි. අම්මා පළා මිටක් ඇහිදිමින් සිටියා ය. නංගිගේ හඬින් මට වෙනසක් දැනුනේ නැත.

'බොරු කියන්නැතුව ඉන්න.. කවුරු එන්න ද...?'

'බොරු නෙවෙයි. ඇත්තමයි. ගිහිං බලන්න.'

මිදුල වටෙන්ම ඉස්සරහා පැත්තට ගියාට ඇත්තටම කවුරුන් හෝ පැමිණ ඇතැයි මම නොසිතුවෙමි. නමුත් මිදුලේ මිථිල රාමනායක සිටිනු දැක සැබැවින්ම මා ගැස්සී ගියේ ය. නමුත් ඇසිල්ලකින් මම සිනාවක් නගාගතිමි.

'මිථිල අයියෙ'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ලෝචනා.. මං මේ මගේ ඔෆිස් එකේ වැඩ [illegible] යකල් ඉඳලා ගෙදරටම ආවා. ඔයත් එක්ක [illegible] ටිකක් කතා කරන්න ඕන කරල තිබුණ නිසා'

මගේ ආරාධනයකින් තොරවම මිථිල කොට්ටං ගහ යට බංකුව වෙත ගියේ ය. මා තුෂ්ණීම්භූතව සිටින්නට ඇත. මෑත දිනකදී කාර්යාලයේදී සරෝජ් විසින් මට මිථිලව හඳුන්වා දෙනු ලැබිණ. ඔහු සරෝජ්ගේ සමීපතම මිතුරා ය. නමුත් මේ ලෙසට මාව මුණ ගැසීමට ඔහු ගෙදරටම පැමිණියේ ඇයි...?

'ලෝචනා හිතනවා ඇති ඇයි මං මෙහෙම ගමනක් ආවෙ කියල.'

මම වියළි සිනහවක් නගා ගතිමි.

'ලෝචනා දන්නවනෙ අශේනියි සරෝජුයි මැරි කරන්න ඕන කියලා ඒගොල්ලන්ගෙ පේරන්ට්ස්ලා ඩිසයිඩ් කරල තිබුණයි කියන එක.'

'මං දන්නව මිථිල අයියා. මේ කිසිදෙයක් මගෙ ඕනකමට...'

'නෑ.. නෑ.. මං ඔයාට චෝදනා කරන්න ආපු ගමනක් නෙමෙයි ලෝචනා. එහෙම හිතන්න එපා. ඔයා හරිම අහිංසක ගෑනු ළමයෙක් කියල මට දැනෙනවා. සරෝජ් වගේ එකෙක් ඔයා වගේ කෙනෙක්ට පිස්සු වැටුණෙක ගැන මං පොඩ්ඩක්වත් පුදුම වෙන්නෙත් නෑ.'

'සරෝජ් අශේනිව බඳියි මිථිල අයියා. මං සරෝජ්ට කියලයි තියන්නේ එහෙම කරන්නම ඕන කියල.'

මිථිල කට කොනකින් සිනහවක් නගා ගත්තේ ය. එය සමච්චල් හිනාවක් කියා මම නොසිතමි. නමුත් මා හා එකඟ නොවෙන බවක් ඒ සිනහවෙහි විය.

'මං හිතන්නෑ සරෝජ් එහෙම කරයි කියල.'

'මිථිල අයියා මට මොකද්ද කරන්න කියන්නෙ...?'

'මන්ද නංගී. මං සරෝජ්ට මුල ඉඳලම කිව්වෙ ඔහොම පටලැවිල්ලක් හදගන්න එපා කියලා. කොහෙද... ඌ කියන දෙයක් අහන එකක්යැ'

මම බිම බලාගතිමි. සැබැවින්ම ඒ වෙලාවේ මිථිලට මුහුණ දිය නොහැකිවා සේ මට දැනිණ. මම වරදක් කර ඇත්තෙමි. මම වැරදිකාරියක වෙමි.

'ඔයා වගේ කෙල්ලෙක් ඇස් දෙක ඉස්සරහට හම්බ වුණාට පස්සෙ ඌට හිත වෙනස් කරගන්න බැරි වෙන්න ඇති.'

'මිථිල අයියා කියන්නෙ මං සරෝජ්ගේ ෆර්ම් එකෙන් අයිං වෙන්න කියලනං... මං ඒක කරගන්නං.. අයියට පේනව ඇතිනෙ. මේ ඉගෙදර තියෙන ප්‍රශ්න ටිකක් හරි අඩු කරන්නයි මං රස්සාවක් හොයං ගියේ. ඒත් කමක් නෑ.. ඒත් කමක් නෑ මං අයිං වෙන්නං.'

'ලෝචනා මොනාද මේ කියන්නෙ...? මට මොකක්ද තියෙන අයිතිය ඔයාට එහෙම කරන්න කියන්න...? මං මේ ගමන ආවෙ... ඉස්සරහට ඔයාලට ලොකු ප්‍රශ්නවලට මූණ දෙන්න වෙයි කියන්න...'

'මං දන්නව මිථිල අයියා. අශේනිලා...'

'අශේනිලා නෙවෙයි ලෝචනා. සමහරවිට සරෝජ් ඔයාට කියල නැතුව ඇති. සරෝජ්ගෙ පේරන්ට්ස්ලා ටිකක් අමුතු විදිහක මිනිස්සු. සල්ලියි බලයයි තියෙනවනං මේ කාලෙ කරන්න බැරි මොනවද නේද...?'

මිථිල මොහොතක් දෙකක් නිකට පිරිමදිමින් කල්පනා කළේ ය. ඊළඟට කෙළින්ම මදෙස බැලුවේ ය.

'ලෝචනා පුළුවන්නං සරෝජ්ට මේ දේවල් ටිකක් මතක් කරල දෙන්න. මං කියන්න ගියාට ඌ සතපහකට ගණං ගන්නෑ. දුරදිග ගියාම දෙන්නටම හිත හදගන්න අමාරුයි. සරෝජුයි අශේනියි දෙන්නම මගෙ යාළුවො. ඒ හැම පැත්තක්ම හිතලයි මං ඔයාට මෙහෙම කතා කරන්න ආවෙ.'

මිථිල අයියා බංකුව මතින් නැගිට ගත්තේ ය. ඔහු යන්නට හදන්නේ රැගෙන ආ මහා බරක් මගේ හිස මත පටවා වගේ මට දැනිණ. නමුත් ඔහු පැහැදි කර දුන්නේ යථාර්ථයයි.

'මිථිල නේද...? මං අහගෙන හිටියෙ කියපු දේවල්.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මිරිලගේ රිය නික්ම ගිය පසු මලවත ආ නංගී මගේ මුහුණ හොඳින් බැලුවා ය.

'ප්‍රශ්න එයි අක්කේ. මං නෑ කියන්නෑ. ඒත් සරෝජ් අයියා ඔයාට ඇත්තටම ආදරෙයි. එයා ඔයාව බලාගනීවි අක්කේ. මේ නරකාදියෙන් ඔයාව ගලව ගන්න සරෝජ් අයියට ඉඩ දෙන්න'

මගේ නංගිගේ හඬ බිඳිණ. ඇය හැඬුම් එන්නට ඔන්න මෙන්නව සිටියා ය. මා හැරී බලන්නටත් පෙර නංගී ගෙතුලට දිව හමාර ය. හිත පිච්චිණ.

'කවුද දූං මෙහෙට කාර් එකකිං ආවෙ...? ආ... කවුද... මෙහෙ ආව...?'

අයියා යක්ෂාවේෂයෙන් කඩුල්ල පැන්නේ ය.

'ආ... අරයට ඩෝං හිහිංනෙ.'

'නංගි. ඔයානං වචනයක්වත් කතා කරන්න යන්නෙපා. මං කතා කරන්නං.'

මා කෙදිරුවේ හිතේ හයියකට නොවේ. නමුත් හිත හයිය කරගත යුතුව තිබිණ.

'ලොකු නංගී... කව්ද ඒ කාර් එකකිං ආවේ...?'

'මං අඳුරන කෙනෙක් අයියෙ.'

'මොකට ද දූං මෙහෙට ඇවිත් තියෙන්නෙ...?'

'ම්... මේ විශේෂ දේකට නෙමෙයි. නිකං මේ පැත්තෙන් යන ගමං මෙහෙට ගොඩ වෙලා...'

'ලොකු නංගි මේ. එක එක මහත්තුරු කාර්වලිං පාරෙ යන ගමං නවත්තව යන්න මෙතන රෙස්ටුරන්ට් එකක් නැනෙ බං. මිනිස්සු හිනස්සන වැඩ කරන්න එපා. අනික් එක ලොකු නංගි ඉගෙනගත්ත කෙල්ලෙක්නෙ'

'අපෝ.. මිනිස්සු හිනස්සන වැඩ කරන්නෙ කවුද දන්නෑ.'

නංගී අතරමගින් කට දැම්මා ය. ක්ෂණිකව මා තුළ කේන්තියක් ඇති විය. මා ඇයට කීවේ වචනයක්වත් කතා නොකර ඉන්නට ය.

'මොකක්ද උඹ කිව්වෙ...? වුට්ටී... මං උඹත් එක්ක කතා කළේ නෑ.'

'මාත් එක්ක කොහොමටත් කතා කරන්න ඕන නෑ. අනික් එක මගෙ දේවල්නං හොයන්න එන්න මං ඉඩදෙන්නෙත් නෑ.'

'මොකක් ද උඹ කිව්වෙ...? උඹ ඒ තරං ලොකු ගෑනියෙක් වෙලාද...?'

පැනපු ගමන් අයියා නංගිගේ කෙස්වැටියෙන් අල්වාගත්තේ ය.

'අනේ අයියෙ...'

මට කෑගැසිණ.

'අතාරිනව... මගෙ කොණ්ඩෙ අතාරිනව.'

නංගිගේ ස්වරය තර්ජනාත්මක විය.

'ඇයි අකැමැතියෙ නැත්නං උඹ මට මොනා කරන්න ද...?'

'අතෑරියේ නැත්නම් මං...'

නංගී දත්මිටි කමින් අයියාගේ අත්දෙක හූරන්නටත්, මිට මොළවා ඔහුට පහර දෙන්නටත් පටන් ගත්තා ය.

'නංගී... ඕක නවත්වන්න... අනේ අයියා.'

මගේ කෑගැසුම ඔවුන්ට නෑසෙන කෙඳිරියක් සේ වන්නට ඇත. අයියාත් නංගීට වැරෙන් පහර දුන්නේ ය. මට කළ හැකි වූයේ හඬන එක පමණි.

'මොකද්ද බං මේ සද්දේ...? අර පාරටත් ඇහෙනවා. මොන කරුමයක් ද දෙයියනේ. තොපි දෙන්න මෙහෙම කුළල් කාගන්නෙ... අහවල් දෙයක් බෙදා ගන්න බැරුව ද...?'

අම්මා දිව ආවා ය. මිරිල එද්දී ඈ සිටියේ කුස්සිය පැත්තේ පලා ඇහිඳිමිනි. ඒ ටිකට ඇය පාර පැත්තට ගොස් තිබෙන්නේ ඇයි දැයි මා දැන සිටියේ නැත.

'නවත්තපල්ල බං ඕක. කෝ එහාට වෙයල්ල.'

අම්මා මැදට පැන වෙර වීරිය දමා අයියාව පසෙකට තල්ලු කළා ය.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

කොතෙක් ගුටි කෑවත් [illegible] මුළු එක කඳුලක්වත් වූයේ නැත. මම ඉක්මනට නංගීව මවෙත ගෙන ඇගේ දෑත් පිරිමදින්නට ගතිමි.

'මහ පව්කාර කාලකන්නියෙක්.'

නංගී අයියා දෙස බලා යළිත් දත්මිටි කෑවා ය.

'උඹට මං.'

අයියා නැවතත් ඇය වෙත පනින්න හැදුවේ ය. ඔවුන් දෙදෙනාගේම ඇස්වලින් ගින්දර පිට වෙමින් තිබිණ.

'කිව්වම අහල ඕක නවත්තගන්නකො නංගි.'

මම සැර කළෙමි. මගේ ස්වරයේ කේන්තියත් දුකත් දෙකම කැලතී තියෙන්නට ඇත.

එවර අයියා අම්මා වෙත හැරුනේ ය.

'අම්මා දන්නව ද දූං ලොකු නංගිව හම්බවෙන්න ආපු කාර්කාරයා කවුද කියලා.'

'ඇයි බං ලෝචනාගේ ඔපිසියේ මහත්තයෙක්නෙ.'

'අම්මෙ මේ... මෙතන එක එක දවසට එක එක කාර් නැවතිලා එක එක මහත්තුරු ගෙට ගොඩවෙනකොට... ගමේ එවුං කියන කතා අම්ම දන්නව ද...? නෑ. අම්මා මුකුත් දන්නෑ. අම්මා ඔහේ ගෙට වෙලා බත් තම්බ තම්බ ඉඳියි.'

'අනේ අම්මට බනින්නෙපා අයියෙ.'

අම්මාගේ අසරණකම වෙනුවෙන් මට අලුතෙන්ම හැඬිණ.

'මං මේ බනිනවා නෙවෙයි ලොකු නංගී. උඹලගෙ හොඳටයි මං මේහෙම කියන්නෙ. මෙතන මොකක්හරි වෙලා නම නැත කරගත්තට පස්සෙ මේ සංජීවටත් බැරි වෙයි ඒක උඹලට හදල දෙන්න'

අයියා ඒ ටික කීවේ කිසියම් වේදනාවක් සිත්හි සඟවාගෙන කියා මම සිතුවෙමි.

'මං මැරිය තමයි. හැබැයි උඹල දිහා කවුරුත් වැරදි ඇහැකින් බලනව දකින්න මං කැමති නෑ. එහෙම වුනොත් උංගෙ ඇස් උගුල්ලලා දාලා හිරේ යන්නයි මට සිද්ධ වෙන්නේ.'

අයියා ආපසු හැරී වේගවත් ගමනින් කඩුල්ල පැන යන්නට ගියේ ය. එහෙමම කොට්ටම්බා ගහයට බංකුවෙහි හිඳගත් මම දෝතෙහි මූණ ඔබාගෙන හඬන්නට පටන් ගත්තෙමි.

'මාර සහෝදරකම එයාගෙ. සහෝදරියන්ට ආදරේ ඇති මිනිහ කරන බලු වැඩ මගෙන් අහ ගන්නයි ඔය හදන්නෙ.'

නංගී කෝපයෙන් පිපිරෙමින් විත් මා ළඟ හිඳ මහිස පිරිමදින්නට පටන් ගත්තා ය.

'ළමයි ලොකු වුණාම සැනසීමෙන් ඉන්න පුළුවන් කියල හිතාගෙන අර මිනිහ මැරිච්ච දවසෙ ඉඳලා නොසෑහෙන්න දුක් වින්ද. ඒත් දූං මොකක් ද දෙයියනේ වෙලා තියෙන්නෙ...? උඹල මෙහෙම කාකොටාගන්නව දකින්න ද මං එයාකාර දුක් වින්දෙ...'

අම්මාත් හැඬුවා ය. ඇගේ දුකත් කේන්තියත් සාධාරණය. අපි මහත් පව්කාර දරුවෝ වෙමු. ඇගේ පපුවට සැනසිල්ලක් හිමිකර දෙන්නට තවමත් අපි අපොහොසත්ව හිඳිමු.

'ගෑනු ළමයෙක්ව ආශ්‍රය කරන එක... ගෙදරකට යන එන එක එයාලා මහ ලොකු වරදක් විදිහට හිතන්නෑ අම්මෙ. ඒත් මං කියන්නංකො මීට පස්සෙ මෙහෙ එන්න එපා කියලා.'

අතීත් දේවල් කොහොම වුණත් අම්මාගේ ගින්දර නිවනු වස් මම කීවෙමි. නමුත් නංගී ඊට එරෙහි වූවා ය.

'එහෙම කියන්න එපා අක්කෙ. ඒ මිනිස්සු කොහොම හිතයි ද එතකොට...? මෙයා හිතාගෙන ඉන්නේ ඔයා කරන වැරදි හැමෝම කරනව කියලා. සැකේ.'

පපුව තැම්බෙන වේදනාවකින් මම පීඩා වින්දෙමි. හැම පැත්තෙන්ම ප්‍රශ්න විය. මම නම් හඬන්නටම උපන් කෙල්ලක වෙමි. මා නිසා සරෝජ්ගේ ජීවිතයත් පැටලී තිබේ. අයියාගේත් අම්මාගේත් හිත් වලටත් මම වද දෙමි. මේ කිසි දෙයක් උවමනාවෙන් මා කළ දේවල් නොවේ. ඒවා වළකන්ටත් මම අපොහොසත්ව හිඳිමි. මේ කොහොම අවාසනාවක් ද...?

'අයියගෙ ප්‍රශ්නෙ දූං තත්ත්වෙ කොහොමද ලෝචන...? මං

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ප්‍රොබ්ලම් එකනම් දන්නෑ. ... දාගෙන ඉන්න එක ගැන මට දුකයි.'

පසුදා කාර්යාලයේ දී අශේනි මවෙත විත් කීවා ය. මීළිල අපේ ගෙදරට ආ සිද්ධිය මත ඇති වූ ආරවුල ගැන මා දුක්බර කල්පනාවක සිටියදීය අශේනි මවෙත ආවේ. ඒ නිසා මගේ මූණ වඩාත් දුක්බරව තිබෙන්නට ඇත. මම අසරණ සිනාවක් නගා ගතිමි.

'අපිට තියෙන්නෙ එහෙම ලේසියෙන් ඉවර වෙන ප්‍රශ්න නෙමෙයි අශේනි.'

මගෙන් දිග සුසුමක් ගිලිහිණි. අශේනි මෘදු ලෙස මගේ අතක් පිරිමැද්ද ය. මම දැවී ගියෙමි. මෙහෙම තත්ත්වයක් උහුලාගන්නේ කෙසේද? ඇය මට මහත් ලෙන්ගතුකමින් අනුකම්පා කරයි. මගේ දුක සැප බෙදාගන්නට ඉදිරිපත් වෙයි. එහෙම ඇය සිය අනාගතය කරගෙන හිඳින සරෝජ්ට ලං වී දවසක මා ඇයට කොහොම මූණ දෙන්න ද...?

'දුක් වෙන්න එපා ලෝචනා. හැම ප්‍රශ්නයක්ම ඉක්මනට හොඳම විදිහට විසඳෙයි කියලා හිතන්න. දැං බලන්න. සරෝජ් මාව මැරි කරන්න ඉන්න කෙනා වුණාට චුට්ටක්වත් මාව කෙයා කරන්නෑ. මාත් එක්ක අවුටින් එකකට යන්නවත් එයාට වෙලාවක් නෑ. වෙලාවකට මාව රුස්සන්නෙත් නෑ වගේ. වෙලාවකට මට හිතෙනව මං මොකට මෙච්චර පස්සෙං යනවද කියල. හොඳම විදිහට විසඳෙයි කියල ආයෙ අතෑරලා දානවා. ප්‍රශ්න ගැනම හිත හිත හිටියොත් මේ ජීවිතේ දී අපිට හිනාවෙන්න වෙලාවක් හම්බ වෙන්නෑ'

අශේනි කොයිතරම් බුද්ධිමත් ද කියා මට සිතිනි. හැම කෙනාම හිතාගෙන ඉන්නේ - සරෝජ් පවා සිතාගෙන ඉන්නේ අශේනි කියන්නේ ජීවිතය ගැන කිසිදු අවබෝධයකින් තොර සෙල්ලක්කාර කෙල්ලෙක් කියා ය.

'ඉන්ටර්නැෂනල් ස්කූල් එකක ඉගෙනගත්ත නිසා ද කොහෙ ද මේ පොළවෙ පයගහල ඉන්න ඕන විදිහට අශේනිගෙ මොළේ වර්ධනේ වෙලා නෑ.'

දවසක් මීළිල සරෝජ්ගේ කාර්යාල කාමරයේ දී අශේනිට එහෙම විහිළු කළේ මාත් ඉදිරිපිටදී ය.

'අශේනි ජීවිතේ දිහා බලන්නෙ හැමදේම කකුල් දෙක ළඟට පහළ වෙන මැජික් බලයක් ගානට. ඒක එයා හැදිච්ච පරිසරේ වරද. එහෙමයි කියල ඒ වරද මගේ ජීවිතේ කොටසක් කරගන්න මට බෑ'

සරෝජ් පවා අශේනි ගැන එහෙම කීවා මට මතකය. නමුත් ඇය ඔවුන් හිතාගෙන හිඳින තරම් දුර්වල දියාරු බොළඳ කෙල්ලක නොවේ. මොන මට්ටමේ - ජාතික වේවා ජාත්‍යන්තර වේවා කවරාකාරයේ අධ්‍යාපනයක් ලැබුවත්, ඇයටත් ජීවිතය ගැන දර්ශනයක් තිබෙන්නේ ය. මගේ තරඟකාරිය වූවාට ඇයව ඒ තරම් ලඝු කොට සිතන්නට මම නොකැමැත්තෙමි. මන්ද යත් ඇ ජීවිතය දකින්නේ ඈ හැදුන වැඩුන සැපාධික වටපිටාව මත සිට වූවාට, ඇයට ජීවන දර්ශනයක් නොමැති යැයි මා නොසිතන නිසා ය.

'අශේනි කවදාවත් මට සමාව දෙන එකක් නෑ. මං එයාට මේ තරං වරදක් කරනව කියල දන්නවනං... එයා මගෙ මූණ බලල කතා කරන එකක් නෑ'

මගේ ආත්මයේ ඇතිල්ලී තිබෙන අප්‍රසන්න හැඟීම නොවළහා මම සරෝජ්ට දැනෙන්නට හැරියෙමි.

'ලෝචනා. අශේනි මෝඩ නෑ කියල මං දන්නවා. ඒක නිසාම එයා තේරුං ගනියි මට එයාව මැච් වෙන්නෑ කියලා. මං එයාට ඒක කියල දෙන්න උත්සාහ කරනවා. මං වෙන කෙනෙක්ට ආදරේ කරනවා කියල දැනගත්ත දවසට ප්‍රැක්ටිකලි එයා ඒක තේරුං ගනියි.'

'එදාට අශේනි නිකං බලං ඉදියි කියල ඔයා හිතනව ද...?'

'එයා කරන දේට කරන්න දෙයක් අපිටත් තියෙයි. එවෙලෙට අපි ඒවට ෆේස් කරමු.'

සරෝජ් වගේ - අශේනි වගේ විවෘත මනසකින් ජීවිතය ගැන හෝ අනාගතය ගැන හෝ හිතන්නට මට නුපුළුවන. එය මා හැදී වැඩුන පහළ පාන්තික සෘණාත්මක මානසික තත්ත්වය නිසා

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ඇති වූ තත්ත්වයක් විය යුතු ය. මම සමාජයට බිය වෙමි. අනාගතයට බිය වෙමි. අභියෝගවලට බිය වෙමි. දුක් වින්දා වැඩි කමටම තවත් දුක් විඳින්නට බිය වෙමි. කීයක් හෝ උපයා ගෙන මූලික අවශ්‍යතා ටිකවත් සපුරාගෙන යන්තමින් ජීවත් වීමට තිබෙනවා නම් ප්‍රමාණවත්ය කියා සිතන්නට අපේ පන්තියේ පොදු මිනිස් ස්වභාවය විසින් අපට උගන්වා තිබේ. ඊට එහා ලෝකය ගැන හිතාගන්නවත් අපිට මට ඕනෑකමක් වූයේ නැත. නමුත් නංගී හාත්පසින්ම මට වඩා වෙනස් ය.

'මටනං ඕනෙ කොහොමහරි මේ තරාවලෙං ගොඩ වෙන්න. ජීවිතේ කියන්නෙ මෙකට ද අක්කේ...? අපි මේ ජීවත් වෙනව කියල කරන්නේ මොකක් ද...?'

ඇය කොතෙකුත් මට එහෙම කියා තිබේ. ඔවුන් හැම කෙනෙක්ම යම් අරමුණක් හඹා යති. මම විතරක් එවැන්නකින් තොරව ඔහේ පාවෙමින් සිටිනවාද? ඔවුන් හැම දෙනා වෙනුවෙන් මාත් මේ ජීවිතය ශක්තිමත් කරගත යුතුය කියා මට සිතිණි. අපට අරමුණක් තිබිය යුතු ය. නමුත් අප ඒ ගමන අපේ හදවතට එකඟව යා යුතුයැයි මම සිතාගතිමි. කවුරු කොහොම කීවත් මට අශේනිගේ හීන මාළිගාවේ තට්ටුවන් මත මගේ අනාගතය ගොඩනැගිය නොහැකි ය.

04

ඒ ජීවිතයට කවරාකාර තත්ත්වයක් ද කියා නිර්වචනය කිරීමට මට නොහැක්කේ ය. ඒ මට කොහොම තත්ත්වයක්ව දැනුණා ද කියාවත් මට නොදනිමි. මා සරෝජ්ට පෙම් කළ බව ඇත්ත ය. ඔහු ඊට නොදෙවෙනිව මට පෙම් කළේ ය. නමුත් මා ඔහුගේ කවුද යන ප්‍රශ්නය නිරන්තර මහදේ විය. අශේනි ඔවුන් දෙදෙනාගේ විවාහ මංගල උත්සවය සිහිනයක් තරම් සුන්දර කර ගනු වස් නිරන්තර සිහින දුටුවා ය. විවිධ මංගල සඟරා හා පුවත්පත් ආදිය සොයමින් ඇය ඊට ලකලැහැස්ති වූවා ය.

'මේ ෆ්‍රොක් එක මට ලස්සන වෙයිද නැත්තං මේ වගේ සාරි එකක් ලස්සන වෙයි ද...?'

වතාවක් සඟරාවක වූ ඡායාරූප පෙන්වමින් අශේනි මගෙන් ද ප්‍රශ්න කළා ය.

'අශේනිට කෝක ඇන්දත් ලස්සනට හිටියි.'

'අන්න අන්න ලෝවනා මාව දූම්මම අන්දන්න හදනවා.'

අශේනි සැහැල්ලු ලෙස සිනා වූවා ය. නමුත් මා කීවේ බොරුවක් නොවේ. ඇයට මා වරදක් කරමින් හිඳිනවාය යන වැරදිකාර මානසිකත්වය මත ඇයව රැවටීමට මා කොහෙත්ම උත්සාහ කළාත් නොවේ. ඔවුන් දෙදෙනා අතරට පැත්තක සිටි මාව ඇදගෙන සරෝජ් මට කුමක් සිදු කළා දැයි නිරන්තර තැවීමක් ද සිතේ වූ වග සහතික ය.

'දූත්වත් මට මේ ප්‍රශ්නෙ හොඳම විදිහට විසඳන්න දෙන්න

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සරෝජ්. ඔයාගෙ ජීවිතෙං මාව ඈත් කරන්න [illegible] කරන්න බැරි අතීතයක් නාම අ[illegible] ඇවිත් නැහැ.'

සිද්ධ වෙන දේවල් බලා සිටින්නට බැරි නැත මම තරමක් තදින් සරෝජ්ට කතා කළෙමි. ඒ වෙලාවේ මා සිටියේ කාර්යාලය නිම වී යන ගමන් ඔහුගේ රියෙහි ය. මා කෙතරම් දැඩි බවක් පෙන්වූවත් සරෝජ් එයින් බිඳුවකිනුදු සෙලවුණ බවක් නොපෙනිණි.

'ඔයාට තාමත් මාව විශ්වාස නෑ නේද...?'

හෙතෙම බොහොමත්ම සන්සුන්ව මා විමසී ය.

'විශ්වාස නැති ප්‍රශ්නයක් නෙවෙයි සරෝජ්. අගේති කියන්නේ ඔයාටවත් මටවත් වරදක් කරපු කෙනෙක් නෙමෙයි. ඉතිං එහෙම කෙනෙක්ට අපි දෙන්නා එකතු වෙලා වැරදි කරන එක පව්. මට දිගින් දිගටම ඒ පව කරන්න බෑ.'

ඉනික්බිති සරෝජ් කතා කළේ නැත. ඔහු රිය පදවාගෙන ගියේ බෙල්ලන්විල පන්සල වෙත ය. මම තරමක් කළබල වී සිටියෙමි.

'ඇයි මේ...?'

'යංකො පන්සලට.'

කිසි පෙර සූදානමක් නැතිව, කඩෙන් තෙල් මල් ගෙන ඒ පන්සල් ගියාම ය.

'පන්සලේ ඉඳල මං දිව්රල කියන්නං ලෝවතා. අගේතිට මං කරන්නෙ වරදක් නෙවෙයි. පොළවට අඩි ගාණක් උඩින් තියෙන එයාගෙ හීන ලෝකෙ ජීවත් වෙන්න සුදුසු කෙනා මං නෙවෙයි. ඒක නිසා... මගෙ හිතට එකඟව මං කරන්නෙ වරදක් නෙවෙයි. දවසක මං ජීවිතේ බෙදාගන්නෙ ඔයත් එක්ක විතරයි.'

ඒ තරුණයෙක් තරුණියක් ඉදිරියේ ලබා දෙන නිකම්ම නිකං දියාරු පොරොන්දුවක් නොවේ. මට ඒ බව සරෝජ්ගේ දෑසින්ම කියවාගත හැකි විය. මා වඩාත්ම සසලව හිඳේ එය මේ අවසානය විය යුතු යැයි මා සිතාගෙන සිටියාට එය එසේ නොවන බව සරෝජ්ගේ හැටපත් දෑස් මට පවසයි.

පන්සල් ගමනින් පසු ඔසයක නැඟෙන්නට මට උවමනා

විය. නමුත් සරෝජ් ඊට ඉඩ දුන්නේ නැත. අඩු තරමින්, මා කෙතෙක් ඇවිටිලි කළත් අපේ ගෙදරට කිට්ටු බස් නැවතුමෙන්වත් ඔහු රිය නතර කළේ නැත.

'අනේ සරෝජ්.'

'මොකද ඔච්චර බය වෙන්නෙ... මං ඔයාගෙ ගෙදරට එන්නේ නැත්තන්නේ ඔයා බය වෙන්න ඕනෙ.'

මගේ බිය ඔහු වගකටවත් ගත්තේ නැත. සත්තකින්ම මා ගැහෙමින් සිටින්නට ඇත. මේ වෙලාවේ අයියා ගෙදර සිටියොත් මොනවා වේවිදැයි මට සිතාගත නොහැකි ය. ඔහු දැන් නොසිටියත්, ඔහුට කිසිත් ආරංචි නොවන්නේ නැත. කාර් එකකින් මා ගේ දොරකඩටම පැමිණි පුවත විනාඩි කිහිපයක් තුළ දී ගමේ කවුරුන් හෝ අයියාගේ කනේ තබනු ඇත. එයින් ඔහු යළිත් වතාවක් පරල වන බව මම හොඳටම දනිමි. මට කොයිතරම් බැන්නත් නිසොල්මනේ අසා සිටීමට තුපුළුවන. ඉවසාගන්නට බැරි නංගී ඒවාට පැටලීමයි. අයියා හා නංගී අතර ඇතිවන ආරවුල් ඉතා භයානක ය. ඔවුන්ගේ සහෝදරකම් පළුදු වීමටත් ඒවා ඉවහල් වේවායි මා තුළ වන්නේ බියකි.

'හරියට නිකං... හොරෙක් ගෙට පනින්න යනවා වගේනෙ මෙයා බය වෙලා ඉන්නේ.'

සරෝජ් විහිළුවක් කළේ ය. නමුත් ඒ විහිළුවටවත් මදහසක් නගන්නට මට හැකි වූයේ නැත.

අප ගෙදර යන්දී අයියා නොසිටියේ හොඳ වෙලාවට කියා මම සිතුවෙමි. දැන් ඉතින් වෙන දෙයක් වන්නේ සරෝජ් නික්ම ගිය පසු ය. කිසිවක් විමසා නොබලන අයියා සරෝජ්ගේ ඇඟට ගොඩවන්නට දැන් විදිහක් නැත.

මා බැසගත් ගමන් සරෝජ් රිය හරවාගෙන යාවියි සිතුවත්, හිත තිගස්සවමින් ඔහුත් රියෙන් බැසගත්තේ ය. ඉතින් මා යන්නට කියන්නේ කෙසේ ද...?

'හලෝ. සරෝජ් අයියා'

රිය හඬ ඇසී නංගී පෙරමගටම දිව ආවා ය.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඔන්න අපි අද මැඩම්[illegible] එක්කං ආවා.'

'ඒකනෙ. එහෙම තමයි ඉන්න ඕනෙ. එන්න ඩ්‍රයිවර් ඇතුළට'

'දෙන්නෙ ටොක්කක්.'

නංගිගේ සිනා හඬ මගේ පපුවේ බිත්ති මත වැදුනේ සුළි කුණාටුවක් සේ ය. ඇගේ ඔය සිනහවට ඒ තරම් ආයුෂ නැත. අයියා ආ ගමන් අදත් සරෝජ්ගේ පැමිණීම ගැන කලබැගෑනියක් ඇතිවන බව මම දනිමි.

'අම්ම නැද්ද නංගී...?'

'අම්ම හිටිය කුස්සියෙ පැත්තේ. පැදුරක් වියනවද කොහෙද'

මම වහා සරෝජ් දෙස බැලුවෙමි. ඔහු සැහැල්ලු ලෙස මගේ බැල්ම මග හැරියේ ය. සරෝජ් අම්මාව විමසන්නට හේතුව දන් මට සිතාගත නොහැකි ය.

'අම්මේ... අම්මේ... මේ සරෝජ් අයියා අම්මාට කතා කරනව'

කකුල් දෙක පණ නැති වී වගේ මම ඉස්තෝප්පුවේ කෙටි වරිච්චි බිත්තියට හේත්තු වුණෙමි. රෙදි පටෙහි දෑත් පිසදමමින් අම්මා අප වෙත පැමිණියා ය. ඇගේ දෑස් මත අවිහිංසක සිනහවක් විය. මා තුළ අම්මා පිළිබඳ ක්ෂණික දුකක් ඇති විය. මම අහේතුක නොසන්සුන්කමකින්, ලොකු හුස්මකින් ළය පුරවාගතිමි.

'අම්මේ...'

'මහත්තයො...'

'මං අද ආවේ අම්මව හම්බවෙලා කතා කරල යන්නමයි.'

නංගී මදෙසත් මා ඇ දෙසත් බැලුවේ එකටම ය. නංගිගේ මුහුණේ මදහසක් වුවත් මා නම් සිටියේ නැතිගැන්මෙන් ය. අද අපේ ගෙදර එන බව හෝ මෙසේ අම්මාට කතා කරන්නට අවශ්‍ය බව හෝ නිකමටවත් සරෝජ් මට කීවේ නැත. එසේ කීවා නම් මම කෙසේ හෝ ඔහු වළකිමි. මේ ඔහුගේ ක්ෂණික තීරණයක් ද කියා මට නොදනිමි.

'මොකක්ද මහත්තයෝ කාරණේ...?'

අම්මා විමසුවේ තරමක් දෙකට නැවීගෙන වාගේ ය. වසර

ගණනාවක් තිස්සේ ධනවත් ගෙවල්වල මෙහෙකාරකම් කර ඇති අම්මා, වැදගත් ලෙස පෙනෙන අය හා කතාබහ කරත්දී තරමක් නැවීමට පෙළඹෙන්නේ එම ගෙවල්වල දී ඇයට එසේ කරන්නට සිදු වූ නිසා යැයි මම සිතමි. අම්මා කොයිතරම් අසරණ ද...? අපව උස් මහත් කරන්නට ඇය කොයි තරම් නම් දුක් වින්දා ද...?

'අම්මෙ... අම්මලගෙ අකමැත්තක් නැත්තං... මං ලෝචනාව බඳින්න කැමතියි.'

කන් අඩි පුපුරා ගියා සේය මට දැනුනේ. දෙවියනි; සරෝජ් ඒ කීවේ කුමක් ද...? ඔහු එවැන්නක් අපේ අම්මාට පවසන්නට තරම් ඉක්මන් වූයේ ඇයි...?

'අනේ මහත්තයෝ මහත්තයට පේනවනෙ ඉතිං අපේ තත්ත්වෙ. ළමයින්ගේ තාත්තා මැරිලා ගියාට පස්සේ මං ඔය තුන්දෙනා හදගත්තෙ නොසෑහෙන්න දුක් විඳලා. මහත්තයලාට පෑහෙන්න අපිට ඇහැක් වෙයි ද...?'

කිසියම් බියක් අම්මාගේ දෙනෙතෙහි විය. පුටුවෙන් නැගිටගත් සරෝජ් අම්මා වෙත විත් ඇගේ හිස අතගෑවේ ය. සරෝජ්ගේ ඉණ තරමට කොට කුඩු සිරුරක් ඇති අම්මා ඔහු දෙස බැලුවේ හිස නගා ය.

'මං මනුස්සයන්ගේ වටිනාකං සල්ලි වලිං තක්සේරු කරන මිනිහෙක් නෙමෙයි අම්මේ. ඒ ගැන අම්මා බය වෙන්න එපා.'

'අනේ මන්ද අපේ කොල්ලත් මොනා කියයිද කියල.'

'සංජීවට කතා කරන්න වුණත් මං කැමතියි. කෝ... ගෙදර නැතේ.'

'නෑ... නෑ... සරෝජ් අයියා දැං එයාට කතා කර කර ඉන්න ඕන නෑ...'

නංගී ඉක්මන් වූවා ය. මා තුළ තිබුණ බිය ක්ෂණිකව ඇය තුළ ද ඇති වන්නට ඇත.

'අම්මා එයාට කියයිනෙ. ඊට පස්සේ සරෝජ් අයියට බැරියැ කතා කරන්න.'

'මං මේ රැවටීමක් කරනව කියලනං හිතන්නෙපා අම්මේ.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

අම්මා හිටියේ පාෂාණිභූතව ය. [illegible] නොහැකිවා වන්නට පුළුවන. [illegible] ඇය බිය වී සිටිනවා විය යුතු ය. නළියන සතුටක් ද මට අම්මාගේ දෑස්හි දකගත හැකි විය.

'එහෙනං... මං ගිහින් එන්නද ලෝචනා..'

සරෝජ් මවෙත හැරුණේ ය. දෙන්නට පිළිතුරක් මට සිහි වූයේ නැත. ගැහෙන දෙතොලින් යුතුව මා ඔහු දෙස බලා සිටින්නට ඇත. දෙවියනි: ඔහු කොහොම කෙනෙක් ද...? ඒ කොහොම් සෙනෙහසක් ද...?

'ඇයි සරෝජ් අයියෙ.. මොනාවහරි බිලා යන්න ඉන්නකෝ.'

'දැන් යන්න ඕනෙ නංගි. මං වෙන වෙලාවක එන්නංකෝ කාලා බිලා යන්න.'

ඔහු නංගිගේ ද උරහිස පිරිමැද ගෙන මිදුලට බැස්සේ ය. මම යටිතොල සපාගතිමි. පසුගමන් යන්නට තරම් හයියක් මගේ දෙපා වල වූයේ නැත. සරෝජ්ගේ රිය තික්ම යන තෙක් අප් සමගම ඉස්තෝප්පුවට වී බලා සිටි අම්මා ඊළඟට දිග සුසුමක් හෙළාගෙන ගෙතුළට ගියා ය. ඇය කිසිත් නොකිවේ ඇයි කියන ප්‍රශ්නය මා තුළ ඉතිරි විය.

'සරෝජ් අයියානං නියම කොල්ලෙක්.'

නංගී සිනහවකින් කීවා ය. ඇයි කියා අසන්නට මගේ මුව අගුළු වැටී තිබිණ.

'කෙලින්ම ඇවිත් අම්මට කිව්වනෙ.'

මා ප්‍රශ්නයක් නැසූයෙන් නංගී උත්තරයත් දුන්නා ය.

'දැං ඉතිං අපේ මහ ලොකු අයියට පාටි දාගෙන එන්න බැනෙ.'

මම මුණිවතින්ම කාමරයට වැදුනෙමි. හිත තෝන්තු වී තිබිණ. මේ සතුටු වෙන්නට මොහොතක් බව ඇත්තකි. නමුත් මගේ හිස් මුදුනේ සිට පාදාන්තය දක්වාම අක්‍රිය තත්ත්වයක තිබිණ. සතුටු වෙන්නේ කොහොම ද...? අශේනි මට සතුටු වෙන්නට ඉඩක්

දෙවි ද... [illegible] තුරුත් මම කල්පනා කරමින් සිටියෙමි. වෙනද සේ දඟකාරකම් කරමින් නංගී වුව මට කරදර කරන්නට ආවේ නැත.

'ලෝචනා.. ලෝචනා..

සුග වෙලාවකට පස්සේ අම්මා කතා කරන හඬ ඇසිණ

'මේ අයියා කතා කරනවා.'

පසුව 'දඩස්' ගා ගැස්සිණ. මම කලබලෙන් නැගිට ගතිමි. දැන් ඉතින් ඔහු අසන ප්‍රශ්නවලට කෙසේ පිළිතුරු බඳින්නද කියා මා දන්නේ නැත. නමුත් දියට පැන්නා නම් පිහිනිය යුතුම ය. පැන්නා නොව සරෝජ් විසින් මාව මේ ජලකඳ මැදට තල්ලු කර දමන ලදී. නමුත් මා පිහිනිය යුතුව තිබේ. නැත්නම් ගිලී මියෙනු ඇත.

අයියා කුප්පි ලාම්පු එළියෙන් බත් කමින් සිටියේ ය. අම්මා බිත්තියට හේත්තු වී බිම හිඳ සිටියා ය. මම බිත්තිය දිගේ ඇතිල්ලී ඔවුන් වෙත ගියෙමි. බිම බලාගෙන නතර වුවත් අයියා මදෙස බලනවා මට දැනිණ.

'ලොකු නංගිට හොඳට විශ්වාස ද ඔය සර්ව.'

අයියාගේ ප්‍රශ්නය මා තුළ ලැජ්ජාවක් ඇති කරන ලදී. මම ඇඟිල්ලකින් වරිච්චි බිත්තිය කොනිති ගසන්නට ගතිමි.

'හැමදේම අයියට කියාපං ලෝචනා. මං ඉතින් මේ ගේ අස්සට වෙලා ඉන්න ගෑනි. අයියනෙ ඔය කවුද කින්ද මන්ද කියල හොයල බලන්න හරි ඉන්නේ.'

'ගෙදරටම ඇවිත් අක්කව බඳින්න කැමතියි කියල අම්මාට කියපු මනුස්සයෙක්ව අවිශ්වාස කරන්න දෙයක් තියෙනවයැ.'

මා වෙනුවට පිළිතුරු දුන්නේ නංගී ය. අයියා හා නංගී යළිත් පැටලේදැයි මට බිය සිතිණ. මා කතා කරන්නට පෙළඹුනේ අමාරුවෙන් වුව එසේ කරන්නට සිතුවේ එවැන්නක් වීම වළකණු පිණිස ය.

'විශ්වාසයි අයියෙ. ඒත්...'

The Reader's Place Novel...

'ඇයි එහෙ කිව්වෙ...'

'මං සරෝජ්ට කිව්ව ... ...වෙයි කියල මේ කවුද එයාලා කවුද...? කිව්වට එයා අහන්නෑ.'

'කොහෙත් කොල්ලෙක් දුප්පත් කෙල්ලෙක්ව බඳින්න පළවෙනි වතාව මේක නොවෙයි අක්කේ.'

නංගි යළිත් මැදින් පැන්නා ය.

'දං ඔය සර් කාගෙ කවුද... කොහෙද ඉන්නෙ... කියල දන්නවද...?'

'සරෝජ්ගේ තාත්තලු අර... ලයනල් වික්‍රමබාහු කියන්නෙ. දේශපාලනේ කරන කෙනෙක් ඉන්නෙ.'

අයියා වහා මදෙස බැලුවේ ය. ඔහුගේ ඇස් ලොකු වී තිබිණ. ඊළඟට අයියා අසල තිබූ වතුර කෝප්පය ගෙන බිංගෙන බිංගෙන ගියේ ය.

'ලයනල් වික්‍රමබාහුගෙ පුතා ද...? එහෙනං මට මෑන් ගැන ඉස්පිල්ලක් පාපිල්ලක් නෑර විස්තර හොයාගන්න පුළුවන්.'

ලයනල් වික්‍රමබාහු ගැන අයියා එතරම් හොඳින් දන්නේ කොහොමද කියා නම් මා දැන සිටියේ නැත. කෙසේ වෙතත් අයියා සරෝජ්ට කරදරයක් කරාවිද කියන සිතිවිල්ල සිතේ ඇති වී නැති වී ගියේ ය. අයියාගේ ස්වභාවය අනුව එසේ සිතුනත් එහෙම කරන්නට සරෝජ් හොරයක් බොරුවක් කර නැති බව සිහි වී මම තරමක සැහැල්ලුවකට පත් වීමි.

'ලොකු නංගි ඉන්නකො කලබල නොවී. මං ඔය කියන සර්ගේ අලගිය වැලගිය ඔක්කොම තැං හොයාගෙනම මිනිහ එක්ක කතා කරන්නංකො. මොනව වුණත් මෑන් ඩිරෙක්ට් ගෙදරටම ඇවිත් අම්ම එක්ක මේ ගැන කතා කරපු එකට මං රෙස්පෙක්ට් කරනව.'

නංගී කට කොනකින් සිනහ වූවා ය. මම බිත්තියට අල්වාගෙනම ආපසු එන්නට හැරුනෙමි.

'කන්නෙ නැද්ද ලෝචනා...?'

... ... අඳුරු වැටීමෙන් පසු කීවෙනි වතාවදැයි මටම මතක නැත.

'කන්න බෑ අම්මේ.'

මම කෙඳිරුවෙමි. අම්මා ඊට වඩා බල කළේත් නැත. මම ගාට ගාටා ගොස් යළිත් පැදුරට වැටුණෙමි. මට සිදු වී තිබෙන්නේ කුමක් ද...? සරෝජ් වික්‍රමබාහු කියන්නේ අත දිගු කළාට තබා උඩ පැන්නත් - කෙකි බැන්දත් මට නෙලාගත හැකි උසක පිපි මලක් නොවේ. නමුත් දැන් ඒ මල මා වෙත නැමුරු වීගෙන හිඳී. ඒත් මට හිතේ සැනසිල්ලක් නැත. ඊට හේතුව අශේනි විය යුතු ය. සරෝජ් ඇවිත් අපේ ගෙදර අවසරය අරගත්තත් ඔහුගේ අත පතාගෙන අශේනි බලා හිඳී. මා ඇගේ සියලු පැතුම් සිඳ බිඳ දැමිය යුතු ද...?

පසුදු උදෙන්ම, කාර්යාලයේ සැමට අශේනිගෙන් ඇරයුමක් ලැබිණ. ඒ එදින රාත්‍රියේ පැවැත්වෙන ඇගේ උපන්දින සාදය සඳහා ඔවුන්ගේ නිවසට පැමිණ ලෙස ය. මේ ආරාධනයෙන් හැම කෙනෙක්ම පිනා ගියත්, මට නම් උවමනා වූයේ කෙසේ හෝ එම ගමනෙන් වැළකී සිටීමට ය.

'මට නං ඔයාගෙ පාටි එකට එන්න වෙන එකක් නෑ අශේනි.'

මම කල්තියාම ඇයට කීවෙමි.

'අනේ ලෝචනා. ඇයි ඒ...?'

'අපේ අයියා තනියම ඔය වගේ රෑ ගමං මාව යවන්නෑ අශේනි.'

'ඉතිං තනියම එන්නැතුව නංගිවත් එක්කගෙන එන්නකො.'

'ඒත්.... යද්දි රෑ වෙයිනෙ. අපිට තනියම යන්න බැනෙ. බසුත් නැනෙ.'

'ඒකද ප්‍රශ්නෙ... ම්... කොහොමහරි අයියාගෙං පර්මිෂන් අරගෙන ඔයාලා එන්නකො. රෑ කීය වුණත් ආපහු ඔයගොල්ලංව ගෙදර යවන වගකීම මං ගන්නව.'

මට එහි නොයා ඉන්නට උවමනා වූ තරමටම අශේනිට මාව එහි ගෙන්වා ගන්නට උවමනා විය. දෛවය මට ඒ සරදම්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/
The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

කරනවාද කියා නොසිතුනා ... මුහුණ දිය යුතුව තිබිණ.

අශේනිගේ ගෙදර යන්නට මට අයියා අවසර දුන්නේ දහසක් ප්‍රශ්න අසා ය. ගිරයට අහුවුණ පුවක් ගෙඩියක් සේ මම හැම පැත්තෙන්ම තැළී පොඩි වී සිටියෙමි. නමුත් අනිත් කාගේවත් හිත් රිදුවන්නට මා තුළ වූයේ නොකැමැත්තකි.

'අශේනිගෙ බර්ත් ඩේ එකට යන එකෙං වෙන්නේ අක්කට හිත රිද්දගන්න වෙන එක'

කල්පනා කරමින් මා යන්නට සූදානම් වෙද්දී නංගි කීවා ය. මට සුසුමක් හෙළිණි.

'ඔතනට එන කවුරුත් හිතං ඉන්නේ අශේනි මැරි කරන්නෙ සරෝජ් අයියව කියල. ගිහිං හිත රිද්දගන්නවට වඩා හොඳ නැද්ද නොගිහිං ඉන්න එක...?'

'නෑ.. අපි යං. ඇත්ත තත්ත්වෙ ඇස් දෙකෙන්ම බලා ගන්න එක හොඳයි. එතකොට හිතත් තේරුං ගනියිනෙ.'

'සරෝජ් අයියව විශ්වාස කරන්න අක්කේ. එහෙම කරගෙන අශේනිගෙන් ඈත් වෙලා ඉන්න. හැමදේම කාලෙත් එක්ක විසඳෙයි.'

අප හිතා මතා ඇති කරගත්ත පටලැවිලි කාලයට විසඳන්නට හැර බලා සිටිමි. මොනතරම් අසාධාරණ ද...?

'අනිත් එක... අශේනිව ප්‍රශ්නයක් කරගෙන ඔයා හිතිං දුක් විඳින්න එපා. ඔයා දුක් විඳලා තියෙන තරම හොඳටම ඇති.'

උගුර රිදීගෙන, ඇස් දෙක දියවීගෙන ආවෙත්, මම යටිතොල තදකොට සපාගතිමි. හැඬුවා ය දෙඩුවා ය කියා මේ ප්‍රශ්න කෙළවරක් කළ නොහැකි බව මම දනිමි. මේ දෛවය වන්නට ඇත. සරෝජ් අශේනිගේ අනාගත ස්වාමි පුරුෂයා වන්නට නියමිතව සිටියදීත් ඔහුගේ හිත මවෙත බැඳී ගියේ ඒක ය. දන් ඉතින් ඉරණමට එකග වී, අපේ ජීවිත කොහේ කොයිබක ගසාගෙන ගොස් නවතීවිද කියන්නට නොහැක.

මා එහි ඇඳගෙන ගියේ මම සාදය නිමිත්තෙන්ම සරෝජ් මට මිලදී ගෙන දුන් ගවුමකි. ඔහු නංගී වෙනුවෙන් ද ගවුමක් මිලදී ගන්නට තරම් අප ගැන හිතුවේ ය.

'ඔයාලක් එතනට එන අනිත් අය වගේම ඉන්න ඕනේ. නැත්තං ඒක මගෙ හිතට වදයක් වෙයි.'

හවස මාව ඇඳුම් සාප්පුවක් වෙත කැටිව ගොස් ඔහු කීවේ ය.

'තේරෙනවා නේද අපි අතර තියෙන පරතරේ...? ඔයාට හැම අතින්ම ගැලපෙන්නේ අශේනිව.'

'කිසි පරතරයක් නෑ. මට ගැලපෙන විදිහට ඔයාව සරසගන්න බැරිකමකුත් මට නෑ'

'ඒත් මේක දවසක ඔයාටම හිසරදයක් වෙයි සරෝජ්.'

'හිසරදයක් වුණ දවසට අපි ඒ ගැන කතා කරමු ලෝචනා.'

කිසිවක් ගැන කිසිම බරපතලක් නැති පොඩි එකෙක් වගේ හිනැහුණේය. සරෝජ්ගේ ඒ අවංක හා අහිංසක සිනහව ඔහුගෙන් ඈත් කර දමන්නට මට නුපුළුවන. අශේනිගේ සතුට ඇයගෙන් උදුරාගන්නටත් මට හයියක් නැත. දෙවියනි, මා කළ යුත්තේ කුමක්දැයි පහද දෙනු මැන...!

'හා බර්ත්ඩේ ගර්ල්ට වඩා අද ලෝචනා ලස්සනයිනේ.'

මා දුටුවනම දමිත කෑගැහුවේ ය. කොයි කාගේත් නෙතු මා වෙත හැරවිණ. මට තරමක අපහසුතාවයක් දැනිණ. දමිතගේ පාලනයක් නැති කට ගැන තරහකුත් දැනිණ.

'එන්න එන්න ලෝචනා. අනේ තැන්ක්ස් ලෝචනා ආවට. මං ඒත් හිතුව අයියගෙන් පර්මිෂන් ගන්න බැරි වෙයි කියලත්. මේ නංගි ද...?'

'ඔව් නංගී. විෂ් යූ මෙනි හැපි රිටන්ස් ඔෆ් ද ඩේ අශේනි.'

'තැන්ක්ස් කෙල්ලෙ තැන්ක්ස්. එන්න නංගී. අපි යමු ඇතුළට.'

අපව ප්‍රචාරක ආයතනයේ පිරිස වෙත ගෙන ගොස් හිඳුවා අශේනි අමුත්තන් අතරේ නොපෙනී ගියාය. මම නෙතු කරකවා බැලුවෙමි. සරෝජ් කොහැනකවත් වූයේ නැත.

The Reader's Place Novel...

'ලෝචනා.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මිරීල අයියා ඇවිත් [illegible]

'ලෝචනාට ලස්සන නංගි කෙනෙකුත් ඉන්නවනෙ.'

මාත් නංගීත් දෙදෙනාම එකටම සිනා වෙන්නට ඇත.

'නංගී මේ මිරීල අයියා. සරෝජ්ගේ යාළුවා. එදා ගෙදර ආවත් නංගී මිරීල අයියව දැක්කෙ නෑනෙ.'

ඒ සමාගමය හරි සුහදශීලී විය. මිරීල අයියාත් වෙනදා නොපෙන්වූ හිතවත්කමක් මට පෙන්වී ය. ඊට හේතුව කුමක් දැයි කියා මම නොදනිමි. සරෝජ් හා අග්නි අතරට මා පැමිණීම පිළිබඳව ඔහු ඒ තරම් ප්‍රසාදයකින් හිටියේ නැත. නමුත් මේ අවස්ථාවේ දී මිරීල මා කෙරේ දැක්වූයේ ආගන්තුක කාරුණාවන්තකමකි.

'ලෝචනාගේ යාළුවා... දමිත මට රවනවා.'

වනාවක් මිරීල කවටකමක සරින් කීවේ ය.

'අනේ... දමිත එක්ක මගෙ විශේෂ යාළුකමක් නෑ.'

මම බොරු නෝක්කාඩු පෙන්වීමි.

'ගෙදර ආපු වෙලාවේ ඉඳලමත් මෙයාගෙ කටේ තියෙන්නේ දමිත තමයි මිරීල අයියේ.'

නංගීත් මාව විහිළුවකට ගත්තා ය.

'ඒ වුණාට දමිත ලෝචනා දිහා බලන්නේ ලෝචනාගේ අයිතිකාරයා වගේ.'

මිරීල හඬනගා හිනැහුණේ ය. ඒ සිනාව ඇතට විහිදී යද්දී මා දුටුවේ පිවිසුම් දොරටුවෙන් ඇතුලු වන සරෝජ් වික්‍රමබාහුය. ඒ නිමේෂය තුළ දෑස පුරා මා ඔහු විඳගන්නට ඇත. රාජ කුමාරයෙක් වැනි පෞරුෂයකින් ඔහු අප වෙත ආවේ ය.

'ස..රෝ...ජ් ඔයා ආව ද...?'

දිව ආ අග්නි සරෝජ්ගේ අතක එල්ලුණා ය. ඊළඟට ගෙල වැළඳගෙන දෙකොපුල් සිප ගත්තා ය. මම ඉවත බලා ගතිමි.

'අග්නිගේ ප්‍රේම කුරුල්ලත් ආපු එකේ කේක් කෑල්ලක් කාලම හිටියහැකි නේද...?'

දමිත තවත් කටවාචාල කතාවක් කීවේ ය.

'එහෙනං කේක එක කපල ඉමුනේ සරෝජ්...?'

අග්නි සරෝජ්ව උපන්දින කේක් වෙත ගෙන ගියේ ය. සිනහවක් දෙතොල් මත තබාගෙන ඉන්නට උත්සාහ කළත් මගේ සිත නොරිදුණා නොවේ. මට මේ කුමක් සිදුවී ද...? මම හිතට තරවටු කළෙමි. නංගී මගේ අතකින් අල්වාගෙන කනට කොඳුළා ය.

'ඔකනේ මං කිව්වේ හිත රිද්දගන්න නොගිහිං ඉමු කියල.'

මා එවැන්නක් නැතැයි හැඟවූයේ හිස දෙපසට සැලීමෙනි. මිරීල අයියා පවා අඩැසින් මා දිහා බැලුවේය. ඔහුගේ දෙනෙත් මතත් අනුකම්පාවක සේයාවත් ද...? මට හරියට තේරුණේ නැත.

'අග්නි [illegible] කේක් කෑල්ල කැවුයේ ඇගේ මවට ය. ඇය තරමක් [illegible] මුදල් මත තරුණ බව පවත්වා ගන්නට උත්සාහ කරන කාන්තාවක් බව පෙනෙන්නට තිබිණ. සුමනදාස සමරජීව නමින් පසුව මා හොඳින් දැනගත් අග්නිගේ පියා ද [illegible] මහත තලත්තැනියෙකි. හිස මුදුනේ තරමක් තට්ටය පෑදී තිබූ ඔහු මොකක්දෝ බලපුළුවන්කාරකමක් පෙන්වාගෙන සිටියා සේය. ඒ මුදල් බලය බව මා තේරුම් ගත්තේ පසුකලෙක ය.

'අර ඉන්නෙ සරෝජ්ගේ අම්මයි අප්පච්චියි.'

The Reader's Place Novel...

අග්නි සරෝජ්ට කේක් කෑබැල්ලක් කවා ඔහුගෙන් හාදුවක් ලබද්දී මිරීල මට කීවේ ය. එවෙලේ ඔහුට උවමනා වූයේ මගේ අවධානය අග්නි හා සරෝජ් වෙතින් බැහැර කරන්නට ද නැත්නම් ඇත්තටම සරෝජ්ගේ මව්පියන්ව මට පෙන්වීමට ද කියා මම නොදනිමි. හිත තරමක් කලබලව සිටි නිසාද මන්දා ඒ වෙලාවේ සරෝජ්ගේ මාපියන්ගේ පැහැදිලි රූපයක් මසිත්හි සටහන් වූයේ නැත. ඒ අම්මා ඔසරිය හැඳ මුතු පොටක් ගෙල ලා සිටි වංශක්කාර පවුලකට අයත් කුල කාන්තාවක් බව එදා ඒ ගෙදර විත් මම ආයාසයෙන් හැවන මතක් කර ගතිමි. ලයනල් වික්‍රමබාහු මහතා

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ටයි කෝට් හැඳි වංශාධිපතියෙකි. [illegible] මෙරේ බියක් මා තුළ ජනිත විය.

'ලෝචනා.'

කේක් කැපීමෙන් පසු සරෝජ් අප වෙත පැමිණියේ ය. මා යන්තම් කට කොනක් සොලවා හිනැහුණා පමණි. සැබැවින්ම සිනහවෙන උවමනාවක් මට නොවිණි.

'ගොඩක් වෙලා ද ඇවිත්.'

සරෝජ්ගේ ඒ ප්‍රශ්නයටත් මා යන්තම් හිස සැලුවා පමණි. මිථිල අයියා අඩැසින් මදෙස බලනු, වෙනතක් බලා සිටියත් මට පෙණින.

'තරහ වෙලා... තරහ වෙලා... අද නං උඹත් එක්ක සිරාවටම තරහ වෙලා.'

මිථිල එය කී තාලයට නංගීට සිනහ ගියේ ය. 'අසුනින් නැගිට දමිතලා දිනූෂිලා සිටින ඉසව්වට යන්නටත් මට නොසිතුණා නොවේ. නමුත් මම හිත පාලනය කර ගතිමි. මෙතැන මිථිල ඉදිරිපිටදී නොහික්මුණු කෙල්ලක සේ හැසිරීමට මට නුපුළුවන. එය සරෝජ්ටත් හොඳ නැත.

'අද ලෝචනා වෙනදටත් වඩා ලස්සනයිනේ.'

මිථිල ඉදිරිපිට දී සරෝජ් එහෙම කියද්දී මා තුළ ඇති වූයේ ලැජ්ජාවකි.

'ලෝචනා දන්නවා ඕවා කියන්නෙ උඹ එයාව යාළු කරගන්න පූවානමට කියල'

මිථිලගේ ඒ කතාවට නම් මට සිනහ ගියේ ය. මගේ සිනහව දෙස සරෝජ් බලා සිටියේ ඉමහත් ස්නේහයකිනි. ඒ සෙනෙහෙවන්තකම පපුවට හොඳටම දැනිණ.

'මේ... ලෝචනා දිහා ඔහොම බලන්න අයිතියක් උඹට නැ හරි ද...? උඹ අශේනිව බඳින්න ඉන්න එකා.'

මිථිල සරෝජ්ව ඒ සිහිනයෙන් ඇහැරවූයේ සරදමට විය යුතුය.

'එහෙනං.. උඹට ද ඒ අයිතිය තියෙන්නේ...?'

නංගී අතින් මුව වසාගෙන සිනහ වූවා ය.

'උඹ අශේනිව බැඳගනින්කො. ලෝචනා ගැන බලාගන්න මට පුළුවන් තමයි.'

මා ලැජ්ජාවෙන් රතුව යන්නට ඇත.

'උඹට ඕනනං අශේනිව බැඳගනිං. මං එච්චර හරකෙක් නෙවෙයි.'

'හිටපංකො. මං අශේනිට කියන්න.'

'අනේ ලොකු උදව්වක්. මට මේ කියන්න විදිහක් නැතුව ඉන්නෙ.'

එතෙක් හදවතේ පිරී තිබූ දුක, පීඩනය කොහොම දියවී ගියාද කියන්නට මම නොදනිමි. සරෝජ්ගේ පපුතුරට දුඩිව තුරුළු වෙන්නට තරම් ආදරයක් හිතට දැනිණ. නමුත් ඒ ආදරය වා දැමුවේ දෑසින් පමණකි.

රාත්‍රිය බෙහෙවින් උත්සවශ්‍රීය ගෙන තිබිණ. නමුත් අපට බොහෝ රෑ වනතුරු එහි රැඳිය හැකි නොවිණි. අයියාගෙන් විසුමක් නොවන බැවිනි. ඒ හින්දම රෑ කෑම ගත් ගමන් මම අශේනි සොයාගොස් ඇයගෙන් සමුගතිමි.

'ගොඩක් වෙලා ඉන්න බෑ අශේනි. අපි ඉක්මනට ගෙදර යන්න ඕනෙ.'

'ම්... මං කාගෙ අතේ ද ඔයාල දෙන්නව යවන්නේ. පොඩ්ඩක් ඉන්නකො සරෝජ්.'

ඇය වෙනතක සිටි සරෝජ්ට හඬනගා කතා කළා ය.

'අනේ මේ ලෝචනාවයි නංගිවයි එයාලගෙ ගෙදරට ඩ්‍රොප් කරන්නකො සරෝජ්. ප්ලීස්. මං ලෝචනාව ගෙන්නව ගත්තෙ ගෙදරට යවනව කියලයි.'

කොහොමටත් සරෝජ් අපව ගෙදරට කැට්ව යන්නට සූදනමින් සිටියේ ය. අශේනි එම කටයුත්ත ඔහුටම පැවරීම මගේ හිතට සහනයක් වූවා ද නැත්නම් අමතර වදයක් වූවා ද කියා මම නොදනිමි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඇයි... මං ඔයාගේ ධ්‍ර[illegible]...?'

'අනේ සරෝජ්. මේ රෑ හැම කොල්ලගෙම අතේ මේ කෙල්ලො දෙන්නව යවන්න බැනේ. ඒත් ඉතිං මගෙ කොල්ලව මට ෂුවර්නෙ'

එය හදවත මැදටම ඉලක්ක කළ බෝම්බ පහරකි. මම බිම බලා ගතිමි.

'අනේ ලෝචනාව පරිස්සමට ගෙදරිං ඩ්‍රොප් කරන්න සරෝජ්. ඔයා ආයෙ මෙහෙ එන්න.'

මා අගේනිගේ කොපුල් සිපගත්තේ හිතේ ගින්දරකිනි. සරෝජ්ගේ රියේ ඉදිරි අසුනට බර වී ටික දුරක් එන තෙක්ම මා සිටියේ ඒ ගින්දරෙහි දැවෙමිනි. අනුන්ට අයිති දේවලට ආදරය කිරීම පවකි. මා දැන් මේ දැවෙන්නේ පාපයේ ඒ ගින්දරෙනි.

'ලෝචනා ඇත්තටම මාත් එක්ක තරහෙන් ද ඉන්නෙ...?'

දිගු නිහැඬියාව බිඳුණේ සරෝජ්ගේ බිඳුනු හඬිනි. ලොකු හුස්මක් ළයෙහි පුරවාගෙන මම එය හෙමිහිට පිටතට දැමුවෙමි.

'හැමදේම තේරුං කරල දීලත්... අක්කා නාම මාව විශ්වාස කරන්නෑ නංගි.'

'පිස්සු මෙයාට. මං ගෙදරදීම කිව්වා හිත අප්සට් වෙන දේවල් වෙන්න පුළුවන් නිසා නොගිහිං ඉමු කියලා. එහෙම කළෙත් නෑ.'

'කොහොමත් මං දන්නවා.. මේ ගින්දර උහුලන්න මං පුරුදු වෙන්න ඕන කියල.'

මම අමාරුවෙන් උගුර යටින් කියාගතිමි.

'කෙහෙල්මල.'

නංගී නොරිස්සුම් වූවා ය.

'ඔයාගේ ගෙදරට ගැලපෙන ලේලි කෙනෙක් වෙන්නවත්... අගේනි ඉන්න තැනට ලංවෙන්නවත් මට කොහොමවත් පුළුවන්කමක් නෑ සරෝජ්. මං දන්නව... මං දන්නවා අන්තිමට මට කොහොමත් ඉතුරු වෙන්නේ දුක විතරයි කියල.'

ඒ කඳුළු නවත්වාගන්නට ශක්තියකින්ම මට හැකි නොවිණි. මගේ ස්වරය පවා මගේ පාලනයකින් තොරව වෙව්ලා ගියේ ය. සරෝජ් සැනෙන් මගේ වමත තරකොට අල්වා ගත්තේ ය. නංගි වීදුරු කවුළුවෙන් ඉවත බලා ගන්නවා රියේ ඉදිරි කැඩපතින් මම දුටිමි.

'කොහේට නොගැලපුණත්... ඔයාව මට ගැලපෙනවා... මං කවදාවත් අගේනිව මැරි කරන්නේ නෑ ලෝචනා. ඔයාට ඕන නම්, මං හෙටම අගේනිට කියන්නං අපි දෙන්න අතරේ අෆෙයා එකක් තියෙනවා කියලා.. මං ඒක කරන්න පොඩ්ඩක්වත් බය නෑ. ඔයා ගැන හිතලයි මං ඒ දවස ටික ටික හරි පස්සට දාන්න බැලුවෙ.'

'මෙයාගෙ මෝඩ කතා නිසා ඔයා කලබල වෙන්න එපා සරෝජ් අයියෙ.'

නංගි කලබල වී සිටියා ය. මා නිසා ඔවුන් හැම කෙනෙකුගේම හිත්වලට නිවනක් නැත. මම හිස රිය අසුනට බරකර දෙනෙතු පියවා ගතිමි. සරෝජ්ගේ ආදරය මගේ ළයේ පත්ලටම දුනේ. මගේ සිරුරේ දුවන හැම ලේ බිඳුවකටම දුනේ. ගන්නා හැම හුස්ම පොදකටම දුනේ. ඒ නිසා ආදරය... වංචාවක්... මුලාවක්... ප්‍රෝඩාවක් කියා කියන්නට කොහොමටත් මට බැරි ය. ඔහු මවෙත පා සිටින්නේ මහමෙරක් තරම් අහස තරම් ආදරයකි. එහෙව් ආදරයක් වෙනුවෙන් සක්වල තරම් දුක් විඳින්නට මට සිදුවනු ඇත. ඒ මහා දුක වෙනුවෙන් හදවත් කුටීර තව පුළුල් කර ගන්නට මම හිත හදාගතිමි.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

05

ආදරය යනු දුක් ගින්දරකැයි මම අසා ඇත්තෙමි. නමුත් ගිම්වීමක් ඉරණමේ ලියවී නැති අසම්මත ආදරය මහම දුක් ගින්දරක් වග මම අත්දැකීමෙන්ම පසක් කරගතිමි. දවසක් ගානේ, මොහොතක් ගානේ තවතවත් අපේ හෘදයන් එකම රිද්මයකින් ස්පන්දනය වෙන්නට පටන් ගෙන තිබිණි. ඇහැට නොපෙනන කිසිවක් නැතත් ඒ පුදුමාකාර හෘද තරංග බලයකි. චිත්ත තරංග බලයකි. එහෙව් බලයකින් බැඳෙන හදවත් දෙකක් වෙන් කළ හැකිදැයි මට සිතාගත හැකි වූයේ නැත. නමුත් අපේ ඉරණමේ එක්වීමක් ගැන ලියවී තිබිය හැකිය කියාත් සිතන්නට මම අපොහොසත් වීමි. එහෙයින් හදවත නිරතුරු දැමුමක්ම විය.

'බලන්න ලෝචනා. මං කොච්චර ක්‍රේසි වුණත් සරෝජ්ට මං ගැන කිසි ගානක් නෑ.'

දවසක් මගේ මේසය ළඟ වාඩි වී නිකමට කතා කර කර සිටි අශේනි හදිසියේම කීවා ය. හිත තිගැස්සිණ.

'එයා කියන්නෙ මට ගැලපෙන කෙනා එයා නෙවෙයි කියල. අපේ අම්මි ඒත් කියනව සරෝජ්ට වෙන ගර්ල් කෙනෙක්වත් ඉන්නව ද දන්නැලු.'

පුහුල් හොරා කරෙන් දැනෙන්නේ ය. මගේ වෙනසක් අශේනි ඉව කරාවි යැයි මම බිය වීමි.

'මන්නං කීයටවත් ඒක විශ්වාස කරන්නෑ.'

අශේනි ඒ තරමටම සරෝජ්ව විශ්වාස කරන්නී ය.

'මේ මං ළඟ හිටියත් කිසිම හැඟීමක් දැනීමක් නැතුව ඉන්න මිනිහට වෙන ගර්ල් කෙනෙක් ඉන්නව කියල හිතන්න පුළුවන් ද...?'

ඇගේ විශ්වාසයේ පදනම එසේ ය. මම අමාරුවෙන් උගුර තෙත් කර ගතිමි. විශ්වාසය බිඳුණු දවසට අශේනි කෙසේ හැසිරේවිද කියා සිතා ගැනීමටවත් මට නුපුළුවන. සරෝජ් ගැන මවාගෙන හිඳින පෙම් හීන මාළිගාවේ හැටියට ඇය උමතු නොවේවි ද...? නො එසේ නම් දෙවරක් නොසිතා ඇය මා මරා දමනු ඇත.

අශේනිගේ ජංගම දුරකථනය නාද වන්නට පටන් ගත්තේ ය.

'ජස්ට් අා සෙකන්ඩ් ලෝචනා...හෙලෝව්... ආ... ඉට්ස් යූ සෝ දෝ ... හව්...?'

මම ලියන්නට නියමිත අලුත්ම වෙළෙඳ දැන්වීමක් පිළිබඳව සිතුවෙමි.

'සරෝජ්ව මීට් වුණා. පන්සලක දී...? ගර්ල් කෙනෙක් එක්ක...?'

ඒ නම් පරමාණු බෝම්බ පිපිරීමකි. එදා පන්සල් ගිය වෙලාවෙදී සරෝජ් වෙත අශේනිගේ මිතුරියක දිව ආ අයුරු මගේ මනස ඉදිරියේ සිතුවම් පටයක් සේ ඇඳිණ.

'හායි.. මොකද මේ පන්සල් ඇවිත්...?'

යුවතිය මා විනිවිද බැලුවා ය.

'ඇයි... අපිට පන්සල් එන්න තහනං ද...?'

'නෑ නෑ තහනමක් නෑ. ඒක නෙවෙයි කෝ අශේනි.'

'අශේනි.. ගෙදර ඇති.'

ඇය යළිත් මදෙස හොඳින් බැලුවා ය.

'කවුද සරෝජ් මේ...?'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ඇයට අසන්නට තිබුණ [illegible] ය.

'ආ.... මේද... මේ මගෙ යාළුවෙක්ගෙ නංගි කෙනෙක්.'

ඇය සරෝජ් දෙස බැලුවේ යාළුවෙක්ගෙ නංගි එක්ක ඔයා පන්සල් යන්නෙ මොකටද වැනි බැල්මකිනි.

'මේ නංගි රජමහා විහාර ගැන එසයිමන්ට් එකක් කරනවා. ඒකට ඕන කරන තොරතුරු ටිකක් හොයන්න මං අඳුරන හාමුදුරුවො නමක් හම්බවෙන්න ආව.'

වෙලාවේ හැටියට සරෝජ්ගේ ඒ බොරුව යුවතියගේ සැකය දුරු කරන්නට ප්‍රමාණවත් විනැයි මම සිතුවෙමි. ඇය මේ විදිහට අශේනි අමතා ඒ පුවත හෙළිදරව් කරාවියි සරෝජ් වුව නොසිතන්නට ඇත.

'සරෝජ් කිව්වනං ඉතිං යාළුවෙක්ගෙ නංගි කෙනෙක් වෙන්න ඇති. නෑ අනේ.. ඔය හැම දෙයක්ම මට කිය ඉන්න වෙලාව තියෙන මනුස්සයෙක් ද එයා.'

පපුව හෝස් ගා දැවිණ. සරෝජ් මේ සෙල්ලම කරන්නේ අශේනිගේ මේ තරම් විශ්වාසය සමඟද? කෑ ගසා හඬන්නට තරම් ආත්ම අසරණකමක් මට දැනිණ.

'ඕකේ ඩියර්... බායි.'

අශේනි දුරකථන සබඳතාව විසන්ධි කළේ අඩ සිනහවකින් මදෙස බලමිනි.

'සරෝජ් ගර්ල් කෙනෙක් එක්ක පන්සලේ ඉන්නව මගෙ යාළුවෙක් දැකලා. කවදාවත් මාත් එක්ක පන්සලකට ගිහින් නැති මනුස්සයට යාළුවො වෙනුවෙන් නං ඕනතරං වෙලාව හොයාගන්න පුළුවන්. බලන්න ලෝචනා.'

අශේනි නැගිට ගියේ සරෝජ්ව හොයාගෙන බව මම දනිමි. මම එහෙමම හිස මේසයෙහි හොවාගතිමි. මේ හැංගිමුත්තම හැමදම කළ නොහැකි ය. හැංගිමුත්තං කරන්නේ වෙන කෙනෙක් නොව මා යැයි දැනගත් දවසට අශේනි මට මොනවා කරාවි ද...? මොනවා නොකරාවි ද...?

'දැන්වත් අපි මේකෙ බරපතලකම තේරුම් ගමු සරෝජ්. අශේනි පොඩි ළමයෙක් වගේ. ඒත් එයා රැවටිලයි කියල තේරුං ගන්න දවසට එයා නිකං ඉඳියි කියල හිතන්න එපා.'

මම සරෝජ් ඉදිරියේ බියෙන් බැගෑපත් වූයෙමි. ඔහුගේ ප්‍රතිචාරය වූයේ සන්සුන් සිනාවක් පමණක්ම ය.

'මං ඉද්දි ඔයා බය වෙන්නෙ මොකටද ලෝචනා...? මං ඔයාගෙ ගෙදරටත් කියලයි තියෙන්නේ ඔයාව මැරි කරනවා කියලා.'

'මං කියන්නෙ මගෙ පැත්ත ගැන නෙමෙයි.'

'අශේනිගෙ පැත්ත මං බලාගන්නං. එයාට මේක තේරුං කරල දෙන්න තාම මට හොඳ අවස්ථාවක් හම්බවුණේ නෑ.'

'අවස්ථාව හම්බවෙනකොට පෙරහැර ගිහින් තියෙයි' කියන්නට හිතුනත් මම එසේ නොකියා සිටියෙමි.

මේ ආදරය අසම්මත එකකි. විවාහපේක්ෂක තරුණයෙක්, එම තරුණියගෙන් බාහිරව වෙනත් යුවතියකට පෙම් කරනවා කියන්නේ අසම්මතයකි. අසම්මත ආදරයක සැනසීමක් තියා දෙයක් තිබිය නොහැක. එය තනිකරම දැවීමකි. පිළිස්සීමකි. අළු වී යාමකි. තව ටික දිනකදී මටත් ඒ ගින්නෙන් දැවී අළු වී යන්නට සිදුවනු ඇත. අපේ අසම්මත ප්‍රේමය දවා හළ අළු මතින් සරෝජ්ට අශේනි සමඟ පෝරුමස්තක වන්නට සිදුවනු ඇත.

'ලොකු නංගි දන්නව ද ඔය සර් කාරය තමුසෙට කොච්චර ලොකු බොරුවක් ද කරල තියෙන්නෙ කියල...?'

හැන්දෑ කළුවර ගලා හැලෙන හැටි බලාගෙන, කොට්ටම්බා ගහ යට බංකුව මතට වී මා කල්පනා කරමින් සිටියදී අයියා මා ළඟට විත් සන්සුන් වීමට උත්සාහ කරමින් කතා කළේය. මම තිගැස්සී ගියෙමි.

'අයි...යා'

'ගෙදරට ඇවිත් අම්මත් එක්කත් කතා කළා කිව්වම මං හිතුව මැන් නියම මහත්තයෙක් කියලා. බලාගෙන යනකොට ඌත් පාක්කයෙක්නෙ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'අයියෙ... සරෝජ්ට ඒ ... එපා. එයා කවදාවත් මට බොරුවක් කරල නෑ.'

'බොරුවක් කරල නෑ කියන්නෙ කොහොම ද...? තමුසෙ දන්නවද තමුසෙට පොත පෙරළගෙන ආවාට ඌ කසාද බඳින්න කෙල්ලෙක් ඉන්නවා'

'මං දන්නවා. අශේනි ගැනනෙ ඔය කියන්නේ...?'

'ආ... උඹ දන්නව ද? ඌ බඳින්න ඉන්න එකෙක් කියල දනගෙන ද උඹ මේ නාඩගං නටන්නෙ එහෙනං...?'

'ලෝචනා... මොකද්ද ඒ කියපු කතාවෙ තේරුම...?'

අයියා පමණක් නොව අම්මා පවා මදෙස ඇස්ලොකු කරගෙන බලා සිටියා ය.

'කතා කරපං ලොකු. ඒ මහත්තයා කසාද බඳින්න නෝනා කෙනෙක් ඉන්නවනං මෙහෙ ඇවිත් උඹව කසාද බඳිනවා කියල මට කියපු කතාවෙ තේරුම මොකක් ද...?

'අම්මේ. පොඩ්ඩක් කැගහන්නෙ නැතුව ඉන්නකෝ.'

නංගී සියල්ලන් අතරින් මවෙත ආවා ය.

'කැගහන්නැතුව ඉන්න කියන්නෙ... මෙච්චර හස්පැත්තියක් වෙලා තියෙද්දි මට කැගහන්නෙ නැතුව ඉන්න කියලද කියන්නෙ...? අනේ මේ චූට්ටියෝ... උඹ පැහෙන්නෙ නැතුව හිටපං.'

මගේ කම්මුල් දිගේ කඳුළු ගලායමින් තිබිණ. අයියා මවෙත විත් බංකුව මතින් හිඳ ගත්තේ ය. ඊළඟට සිය ගොරෝසු අතැඟිලිවලින් හෙමිහිට මහිස පිරිමැද්දේ ය.

'ලොකු නංගී. තමුසෙට දුක ඇති. ඒත් ඔය ලොකු ලොකු සර්ලගෙ හැටි ඔහොම තමයි බං. ඒකයි හැමනිස්සෙම මං උඹල ගැන ඇහැ ගහගෙන ඉන්නෙ.'

'අනේ සරෝජ් එහෙම කෙනෙක් නෙමෙයි අයියෝ.'

මම හඬාගෙනම අයියාගේ පපුවට වාරු වුණෙමි.

... ගැන කිව්ව. අශේනිව යෝජනා කරල තියෙන්නේ එයාගෙ ගෙදරින්ලු. ඒත් සරෝජ් අශේනිට කැමති නෑ. කවදාවත් එයා අශේනිව බඳින්නේ නෑ කියලයි කියන්නේ.'

'ඔය කියන දේවල් ඒ විදිහටම කරයි කියල හිතනවද ලොකු නංගී...?'

'අශේනිට වරදක් කරන්න මමත් කැමති නෑ. ඒත් සරෝජ්ව මට විශ්වාසයි අයියෙ. එයා කවදාවත් මාව රවට්ටන්නෙ නෑ.'

අයියා දිග සුසුමක් හෙළුවේ ය. මට මියෙන්නට සිතිණි. මා මේ කරන්නේ මොනතරම් ලොකු වරදක් ද...? කිසිවෙකුටත් මා නිසා කැනසිල්ලක් නෑ නොවේ ද...? එද රාත්‍රියේ අපේ පැල කළුවින් සුසුමින් පිරී ගියේ ය. අයියා ඉස්තෝප්පුවේ කෙටි බිත්ති කණ්ඩිය මතට වී කල්පනා කළේ ය. අම්මා කුස්සිය මුල්ලේ බිම හිඳගෙන කඳුළු පිසිමින් සිටියා ය.

'ප්‍රශ්න නැතුවට මේගොල්ලෝ ප්‍රශ්න හදාගන්නවා. සරෝජ් අයියට ගෙදරින් අශේනිව යෝජනා කරල තිබිල මිසක් ඒ මනුස්සය කසාද බැඳල හිටියා නැහැනෙ' නංගී තනියම කියවූවා ය.

'සරෝජ් අයියගෙ ප්‍රශ්න එයා විසඳගනී. එහෙම කරන්න පුළුවන් හින්දනෙ පුළුවං කියල කිව්වෙ.'

අයියාටත් නංගීට එරෙහිව කිසිවක් කියන්නට ආවේ නැත. මේ වරිච්චි බිත්ති අතරේ දැවෙමින් තිබුණ ප්‍රශ්න මදිවට මාත් අලුත් ප්‍රශ්නයක් ගෙනාවයි මම හිත යටින් පසුතැවිලි වුණෙමි.

'ඔයාගෙ අයියගෙ පැත්තෙන්... අම්මගෙ පැත්තෙන් බලද්දි එයාලා අන්තිම සාධාරණයි ලෝචනා. මං පොඩ්ඩක්වත් එයාලට වරදක් කියන්නෑ'

'ඒත් සරෝජ්'

'මගේ අසරණී... ඔයා දුක් වෙන්න එපා. මං මේ හැමදේම හොඳම විදිහට විසඳන්නං'

'සා... සරෝජ්'

'අයියාට කියන්න මං ඇවිත් එයා එක්ක කතා කරන්නං කියල.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'අපේ අයියා ඔයා හිතන විදිහේ කෙනෙක් නෙමෙයි සරෝජ්.'

'ඇයි... චණ්ඩියෙක් ද...?'

ඔහු හිනැහිණි. දැඩි වෙහෙසක් හිත යට තිබුණත් ඒ සිනාවේ එල්ලීගෙන මමත් සිනහවක් නගාගතිමි.

'හ්ම්.. චණ්ඩියෙක් තමයි. නංගිලා දිහා බලන කොල්ලංගෙ ඇස් උගුල්ලනවා කියල කියන්නෙ.'

සරෝජ් හඬනගා හිනැහිණ. එතකොටම ඔහුගේ කාර්යාල කාමරයේ වීදුරු දොර ඇරිණ. ඇතුළට ආවේ අශේනිය. ඇගේ මුවේ ඒ තරම් හොඳක් තිබුණේ නැත.

'සරෝජ්... අදනං මං ඔයත් එක්ක තරහෙං ඉන්නේ...'

ඇය හුරතල් නෝක්කාඩුවකින් අසුනකට බර වූවාය. යාබද අසුනේ හිඳ උන් මාව එතැනට සුදුසු නැති වග ඉවෙන් වගේ මට දැනිණ.

'එක්ස්කියුස්මී.'

කියාගෙන මා පුටුවෙන් නැගිට්ටේ ඒකයි.

'ඉන්න ලෝචනා, ඔයා ඉන්න තැනක කතා කරන්න බැරි දෙයක් නෙවෙයි මං මේ කියන්න යන්නේ'

අශේනි මගේ අතකින් ද ඇද යළි මා අසුන්ගත කරවූවා ය. සරෝජ් මදෙස බලාගෙන හිඳින වග මට දැනුණත්, මම නෙතු නගා ඔහු දෙස නොබැලීමට ප්‍රවේසම් වීමි.

'ස...රෝජ්... මට කියන්න ඒ ගමන ඔයා පනින්න යන පිම්ම මොකක්ද කියල.'

මගේ පපුව 'ගිඩි.. ගිඩි' ගා ගැහෙමින් තිබිණ. නමුත් අශේනි මුදු ලෙස මගේ අත අල්වාගෙන සිටියාය. සරෝජ්ගේ මුවග සිනහවක් වන්නට ඇතැයි මම අනුමාන කරමි. ඒ ඔහුගේ ස්වරයේත් එවැන්නක් වූ නිසාය.

'පිම්ම... ඒකනං සෑහෙන්න සංකීර්ණ ප්‍රශ්නයක්. සෑහෙන වෙලාවක් අරං නිස්කලංකව එක්ස්ප්ලේන් කරන්න ඕන කාරණයක්.'

'සරෝජ්.... එදා පන්සලේ ඔයා ගර්ල් කෙනෙක් එක්ක හිටිය කියල අනූෂා කිව්වා. අපේ අම්මට කවුද ඊයේ කෝල් කරල කියල තියෙනවා ඔයා ගර්ල් කෙනෙක්ව කා එකේ දාගෙන එහෙ මෙහෙ යනවා කීප දවසක් දැක්කයි කියලා. කවුද ඒ...?'

එය ඍජු ප්‍රශ්නයකි. මම අශේනි දෙසත් සරෝජ් දෙසත් මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවෙමි. සියල්ල පුපුරා යාමට ආසන්නය. අශේනි නඩුව ඇසීමට සූදනම් වෙයි. චූදිතයා කවුරුන් වුණත් අවසානයේ වැරදිකරුවා වන්නේ නම් මාය. අශේනි මේ මගේ අතින් අල්වාගෙන සිටින්නේ ඊළඟ ප්‍රශ්නය මවෙත යොමු කිරීමට යැයි මම හීතියෙන් යුතුව සිතුවෙමි.

'ලෝචනා.'

දෙවියනි, මා එහෙමම මිය ගියා නම් හොඳ ය.

'ඔයාම කියන්න ලෝචනා. මගේ ඇඟිල්ලකින්වත් අල්ලන්නෙ නැති මෙයා වෙන ගර්ල් කෙනෙක්ව කා එකේ දාගෙන රවුම් ගහනවනං.. ඒ නිකංම වෙන්න බෑ නේද?'

දෙතොල් පමණකුදු නොව මගේ සර්වාංගයම වෙව්ලමින් තිබෙන්නට ඇත. සරෝජ් හඬනගා හිනැහුණේ අශේනිගේ අවධානය මවෙතින් ඔහු වෙත ඇද ගැනීමට විය යුතු ය.

'අන්න ඔයා හරියටම ට්‍රැක් එකට වැටිල තියෙනව අශේනි.'

සරෝජ්ගේ ප්‍රකාශයෙන් අශේනි විශේෂ තැතිගැන්මකට ලක් වූයේ නැත. ඒ වෙනුවට ඇය හුරතල් නෝක්කාඩුවෙන් ඔහු දෙස රවා බැලුවා ය.

'සාමාන්‍යයෙන් කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක්ව වාහනේ දාගෙන රස්තියාදු ගන්නේ...'

'මං දන්නව ඕව ඔයා මාව අවුස්සන්න කියන කතා කියල. මං ගැනවත් කිසි ෆීලින් එකක් නැති මිනිහ වෙන ගර්ල් කෙනෙක් දිහා බලයි.'

ඇය බොරුවට ඔහුට රවා බලමින් අසුනින් නැගිට ගත්තා ය. මම ගල් ගැසී බලා සිටියෙමි. ඇය එපමණටම ඔහුව විශ්වාස කරනවා ද...?

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'හැබැයි සරෝජ් ඔයා අද අපේ ගෙදර එන්න ඕනේ. [illegible] අපේ අම්මිට කියන්න එහෙම [illegible] නෑ කියල. නැත්තං අම්මිත් එක්ක මට කාතක් ඇහිලා ඉන්න නෑ.'

වීදුරු දොර ඇරී වැසිණ. මම තවදුරටත් ගල් පිළිමයක් වී සිටියෙමි. සරෝජ් අතිමහත් වූ ආදරයකින් මදෙස බැලුවේ ය.

'ලෝචනා... සොරි පැටියෝ... ඔයා හොඳටම බයවෙලා.'

'එච්චර ලොකු විශ්වාසයක්... කඩල දත එක පව්.'

අමාරුවෙන් වචන ඇහිඳගෙන මම කොඳුරාගතිමි.

'ඒක ආදරයක් මත ඇතිවෙච්ච විශ්වාසයක් නෙවෙයි ලෝචනා.'

'පව්කතා කියන්නෙපා සරෝජ්.'

'ඒකයි ඇත්ත ලෝචනා. අශේනි මට ආදරේ කරනව ඇති කියල මං හිතන්නෑ. පේරන්ට්ස්ලාගේ ඩිසිෂන් එකක් නිසා එයා හිතනව මාව තමයි එයා මැරි කරන්නම ඕන කියල. එතන තියෙන්නේ එහෙම දෙයක්.'

'ඒත් දෙයියනේ...'

'සමහර විට මේ හොඳම වෙලාව වෙන්න ඇති. මං අශේනිට කියන්නං මට ගර්ල් ෆ්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක් ඉන්නවා කියල'

'අනේ එපා සරෝජ්. ඒක නං කරන්න එපා'

ඒ තරමට මා කුමට බිය වූවාදැයි මමම නොදනිමි. ඒ බිය මට පෞද්ගලික වූවක් නොවේ කියානම් මට ඉර හඳ සේ විශ්වාස ය. මේවා දැනගත් විට ඇය මා අරඹයා හැසිරෙන රළු විලාසය නිසා ඇති වූ බියකට අදාල හැඟීමක් නොවේ එය. ඒ වෙනුවට සරෝජ් මෙහෙම දෙයක් කී විට අශේනි කොයි තරම් පීඩනයකට ලක්වේවිද කියා මා බියගත් බව සහතික ය. ඇයව රැවටීමට මට උවමනා වූවා නොවේ. ඇයව නොරිදවා සිටීමට මට ඇවැසි විය. එය කොයිතරම් කාලයක් පවත්වාගත හැකිදැයි මම නොදනිමි. තව එක දවසක්වත් - තව එක පැයක්වත් - තව එක තත්පරයක්වත් ඇය මේ විදිහට නිරුපද්‍රිතව හිඳීම පමණක් මම අපේක්ෂා කළෙමි.

සරෝජ් මදෙස බැලුවේ පුදුමයකිනි.

'වෙනත් [illegible] මෙහෙම සම්බන්ධයකදී මුලින්ම කරන්න කියන්නේ ඒක.' වැනි අදහසක් ඔහුගේ බැල්මේ විය.

සරෝජ් එසේ කළේ මා නිසාම ය. ඔහු වෙනස් තැනැත්තියගේ පෙම්වතෙකු බව අශේනිට කියා සිටීම පස්සා දැමුවේ මා නිසාම ය. ඇය විසින් යම් දිනෙක මේ ගැන දැනගෙන තත්ත්වය අවබෝධ කර ගැනීමට වඩා උචිත බව අන්තිමේ දී ඔහු ද තීරණය කළේ ය. කෙසේ වතුදු අශේනිගේ ඉරියව්වල කිසියම් වෙනසක් ඉතා කෙටි කාලාන්තරයක් තුළ සිදුවනු දැකිය හැකි විය. ඇයට පුරුදු දඟකාර හුරතලය තුනී වී යනුත්, වෙනදට වඩා ඇය කල්පනා බර වෙනුත් මා බලා සිටියේ වේදනාවෙනි. මට මේ කිසිත් උවමනා නැත. මේ සියල්ල හැරපියා කවුරුත් නොදකින කාටවත් නොපෙනෙන තැනකට පැන දුවන්නට කොතෙකුත් මට සිතිණ. නමුත් මා එහෙම ගියොත් සරෝජ් මේ ජීවිත වනාන්තරවය මැද අතරමං වන බව මම සක් සුදක් සේ දැන සිටියෙමි. ඔහු [illegible] මට පෙම් කළේ ය. මාව සිය හදවත් මළුවේ වන්දනීයම තැන වඩා හිඳුවාගෙන සිටියේ ය. එහෙම ආදරයක් මරා දමා එහෙම හදවතක් කඩා බිඳ දමා කොහොම පළා යන්න ද...? එහෙයින් සියල්ලෙන් වැඩිපුරම පීඩා වින්දේ මා කියා මම සිතමි.

සරෝජ් අයියාව මුණ ගැහීම සඳහා එළැඹි සති අන්ත දිනයක අපේ ගෙදර ආවේ එවැනි පසුබිමකදී ය.

'අශේනි ගැන මං කවදාවත් ලෝචනාට හංගල නෑ සංජීව. ලෝචනා රවට්ටන්න මට කොහොමටත් උවමනාවක් තිබුණේ නෑ. දැන් ඇත්තෙත් නෑ.'

'ඒ වුණාට සරෝජ් සර් අර මිස්ව රවට්ටනවනෙ. දෙයක් වෙනවනං ඒක පැහැදිලිව පේන්න තියෙන්න එපැයි. සරෝජ් සර් එහෙනං ඒ මිස්ට කියන්න එපැයි ඒ කසාදෙ වෙන්නෑ කියල.'

'අයියෙ මමයි එහෙම කරන්න එපා කිව්වේ.'

මම මැදට පැන්නෙමි. එහෙම නොවුණානම් අපේ අයියාගේ

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

දේශනය කොතනින් ඉවර [illegible] සරෝජ් ඒ චෝදනා සියල්ල නිහඬව භාරගන්නවා බලා ඉන්නට මට නුපුළුවන. අයියා දෑස් හකුලා මදෙස බැලුවේ ය. මට බිම බැලිනි.

'මොනා වුණත්... සරෝජ්ගේ කට්ං එහෙම දෙයක් කියවුනොත් අශේනිට දුක හිතෙයි කියල මට බයයි.'

'ලොකු නංගී.'

'හීනෙකින්වත් තවත් ගෑනු ළමයෙක්ට හිත්දරක් දෙන්න මට හිත හදගන්න බෑ.'

මගේ දෙකොපුල් මත මොහොතකින් කඳුළු වරුසාවක් ඉහිරිණ. මා හඬන්නට හිතා හිටියා නොවේ. ඒ කඳුළු කොහෙද් සිට කෙසේ කඩා වැටුණාද කියාවත් මට තේරුනේ නැත. අයියා ක්ෂණික සිහිවිල්ලකට නැතුව මහිස ගෙන දැඩිව සිය පපුවේ රුවාගත්තේ ය. ඒ වෙලාවේ ඔහුගේ හදවතත් හැඟීම්වලින් පුපුරු සෙමින් තිබුණා නිසැක ය. ඒ හින්දම අයියාට වචනයක් කතා කරගන්නට ටික වෙලාවක් ගෙවිණ.

'උඹට වරදින්න විදිහක් නෑ ලොකු නංගි. මං උඹට වරදින්න දෙන්නෙත් නෑ. ඉෂ්ට දේවතාවෙක් වගේ මේ අයිය උඹව ආරක්ෂා කරනවා. උඹේ දුක බලනව ලොකු නංගී...'

අයියා.. මගේ අයියා... මගේ දුප්පත් අසරණ නාහෙට නාගත අයියා..! ඔහුට ඒ වගේ කතා කළ හැකි වචන මාලාවක් ඇතිබ කියාවත් ඊට පෙර මම නොදන සිටියෙමි. අයියා තවත් ටික වෙලාවක් යන තෙක් මගේ හිස මත සිය නිකට තද කරගෙන සිටියේ ය. හැඟීම් තුනී වී ගිය පසු ඔහු සිය ග්‍රහණය ලිහිල් කළේ ය. සරෝජ්, අම්මා හා නංගී අප දෙස බලාගෙන සිටින බව මට සිහිවුනේ ඉන්පසුව ය. සරෝජ් දැඩි ලෙන්ගතුකමකින් අයියාගේ උරහිසකට තට්ටුවක් දැමුවේ ය. නංගී කඳුලක් පිසගන්නා අයුරු මම දුටිමි. අම්මා නිකටෙහි අත ගසාගෙන කඳුළු පෙර පෙර හැඬුවා ය.

අපි හඬන්නෙමු. අපි හඬන්නේ සතුටට ද නැත්නම් දුකට ද...? අශේනිට සරෝජ්ව අහිමි වී මා හිමි වන සතුටට ද...? නැත්නම්

මට සරෝජ්ව අහිමි වී අශේනිට ඔහු හිමිවෙන දුකට ද? ඒ දුකත් සතුටත් දෙකම අසාධාරණ ය. අමානුෂික ය. නමුත් අපට ඒ අසාධාරණ අමානුෂික හැඟීමෙන් මිදෙන්නට මගක් ඇත්තේ ද නැත.

'සර්.. මගේ නංගිව හැමදම ඔය ආදරෙන් බලාගනියි කියල හිතන්න මං කැමතියි. හැබැයි සර්... ඒක එහෙම නොවුණොත්.. මං සංජීව කියලත් අමතක කරන්න එපා.'

අයියා මිදුලට බැස වේගවත් අඩි තබා යන්නට ගියේ ය.

'ඔය කිව්වෙ මෝඩ පණ්ඩිත කතාවක්. මං හිතුව ඔය වගේ මදව් පාට් එකක් අත්හිමට හරි දයි කියල.'

නංගී ඉස්තෝප්පුවෙන් මිදුලටත් බැස අයියා ගිය මගට වෙමින් කීවා ය.

'සංජීව ගැන මගේ කිසිම අහිතක් නෑ නංගී.'

ඒ අවංක ප්‍රකාශයක් බව මට සරෝජ්ගේ දෑසින්ම දකගත හැකි විය. එය මගේ හදවතෙහි මහත්ම සැනසීමක් දනවූයේ ය. සමාජ සම්මත රාමුවට අනුව සරෝජ් වැදගත් මහත්මයෙකි. අයියා නුගත් රස්තියාදුකාරයෙකි. නංගී කියන විදිහට අයියා මැරකම් කරයි. කල්ලිකාරයන්ගේ කුණු කොන්ත්‍රාත්වලට සල්ලි වෙනුවෙන් කරගහයි. නමුත් සරෝජ් වැදගත් රැකියාවක් කරයි. සමාජයේදී ඔහු ධනවත් පවුලක සුවිශේෂී පුරුකකි. ඔවුන් දෙදෙනා යා කරන පාලම වූ කලී මා ය. මට ඔවුන් දෙදෙනා මගේ දෑස සේ ය. ඉතින් ඔවුන්ට ඔවුන්ව මැදහත් සිතින් සම සිතින් ඉවසාගත හැකි වීම මට සැනසීමක් නොවන්නේ ද...?.

ඉනික්බිති හැමදේම සිදුවූයේ අපේ නොව දෛවයේ උවමනාව පරිදි යැයි මම සිතමි. අශේනිට අවැඩක් වන්නට මා සිහිනෙකින්වත් නොසිතුවෙමි. නමුත් ඇය හදිසි රිය අනතුරකට බඳුන් වූවා ය. ඒ පණිවුඩය සරෝජ්ගේ දුරකථනයට එන විට මා සිටියේ ඔහුත් එක්ක ගල්කිස්ස මුහුදු තීරයේ ඇවිදිමිනි.

'මොකක්ද ආන්ටි කිව්වේ...? අශේනි ඇක්සිඩන්ට් වෙලා...?'

'ඔව් සරෝජ් පුතා. ඔයා දැන්මම හොස්පිටල් එකට එන්න.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඔකේ ආන්ටි මං එන්නං.'

මුහුදු සුළඟේ හඬ පරයා මට අශේනිගේ මවගේ තැතිගත් හඬ දුරකථනය ඔස්සේ ඇසිණ.

'මේ කෙල්ලට මොනව වුණාද...'

සරෝජ් යටිතොල සපා ගත්තේ ය.

'අශේනිට හුඟක් ආමාරුද දන්නෑ.'

'යංකො ලෝචනා මං ඔයාව ඩ්‍රොප් කරල හොස්පිට්ල් එකට ගිහිං බලන්නං.'

'අනේ මාව ඩ්‍රොප් කර කර ඉන්න ඕන නෑ සරෝජ්. ඉක්මන් කරල ඔයා හොස්පිටල් එකට යන්න.'

'ඔයාව මග දලා යන්න මට බෑ. අපි යමුකො.'

සරෝජ් මගේ අතකින් අල්වා ගත්තේ ය. මම ඔහුවත් ඇදගෙන මුහුදුවෙරළ දිගේ දිව විත් මොටර් රථය වෙත පැමිණියෙමි.

'ඉක්මනට යන්.'

'නගින්නකො ඔයා.'

'සරෝජ් මං බස් එකේ යන්නං.'

'නගින්නකො මඟින් බහින්න එහෙනං'

මා රියට ගොඩ වූයේ බස් නැවතුමෙන් බස්සා ගන්නා සිතිනි. නමුත් කොතෙක් ඇවිලිටි කළ ද සරෝජ් අතරමගදී රිය නතර කළේ නැත.

'මට හරි බයයි. මගේ පපුව පුදුම වේගෙකිං ගැහෙනවා'

'සන්සුන් වෙන්න ලෝචනා. මේකත් ඔයාගේ පැත්තට පටවාගෙන ඔයාගේ වරදක් කියලා හිතන්නෙපා.'

'එහෙම එකක් නෙවෙයි. ඒත්...මට තේරෙන් නෑ.'

බොහෝ පෙරැත්ත කිරීමෙන් පසු සරෝජ් අපේ ගෙදර නැවත් ගේ ළඟ බස් නැවතුමෙන් මා බස්සවා ගියේ ය. ඔහුගෙන් මගේ ජංගම දුරකථනයට ඇමතුමක් එන තෙක් මා හිටියේ දෙගිඩියාවෙනි.

'එච්චර ඩැමේජ් එකක් නෑ ලෝචනා. හැබැයි බලේම එක මට ඇවිත් තියෙන්නේ.'

සරෝජ් කතා කළේ පසුතැවීමකින් ද නැත්නම් සතුටකින් ද කියා මට හඳුනාගත හැකි වූයේ නැත.

'ඒ කිව්වේ සරෝජ්.'

උවමනාවටත් වඩා කලබල වී සිටිය විය යුතු ය.

'නාලනී ඇන්ටි මට දෙස් කියනවා පහුගිය දවස්වල අශේනි අප්සට් එකේ හිටියෙ කියලා. ඒ මං නිසාලු. මං වෙන ගර්ල් කෙනෙක්ව කා එකේ දාගෙන නිතර යනවා දැකපු අයගෙන් ආපු කෝල්ස් ගැන අශේනි ගොඩක් කල්පනා කරකරලු හිටියෙ. මේ ඇක්සිඩන්ට් එකට හේතුව එහෙම කල්පනා කර කර ඩ්‍රයිව් කරපු එක වෙන්න ඕනලු.'

'අනේ සරෝජ්...'

'චෝදනා තවත් බරපතල වෙන්න කලිං මං අශේනිව බ්‍රීෆ් කරන එක මගෙ යුතුකම වගෙයි ලෝචනා.'

The Reader's Place Novel...

සරෝජ් කියන කතාවේත් ඇත්තක් නැතිව නොවේ. මම දස අතේ සිතුවෙමි. ඉන්පසු උද්ගත වෙන තත්ත්වය කෙබඳු දැයි හිතන්නටවත් නුපුළුවන. කෙසේ වෙතත් පසුදා කාර්යාලයේ සිට මා හා දිනූෂාත් දමිතත් සරෝජ්ගේ රියෙන්ම අශේනිව බලන්න ගියෙමු.

'මෙයා හින්දා තමයි ලෝචනා මේ ඔක්කොම.'

අශේනි මගෙ අතකින් අල්වාගෙන සරෝජ්ට නෝක්කාඩු කීවා ය. මගේ පපුව දැවෙමින් පිළිස්සෙමින් තිබිණ. මම නිහඬවම අශේනිගේ හිස පිරිමදිමින් සිටියෙමි.

'ඔච්චර මං ගැන මොනව කල්පනා කරනව ද...? එහෙනං වෙන කොල්ලෙක්ව හොයාගත්තනං ඉවරයිනෙ.'

සරෝජ් ඇඟට පතට නොදැනී කීවේය. මම අසරණ දෑසින් ඔහු දෙස බැලීමි. එම බැල්මේ ආයාචනයක් තිබෙන්නට ඇත. මේ ගිලන් යහනේදි ඇගේ හිතට වද දෙන්නට එපා යැයි මම සිතින් සරෝජ්ට කීවෙමි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'හොයාගන්නව තමයි [illegible] මැයි හොයාගන්නෙ [illegible] එපා කරවපු කෙල්ල කවුද කියලා බලාගෙන.'

මා සීතල වී යන්නට ඇත.

'හරි... හරි... මේ තුවාලත් තියාගෙන දෙන්න බොරුවට රණ්ඩු කරගන්නෙ නැතුව ඉන්න. ප්‍රශ්නයක් තියෙනවනං ඒක හෙමිහිට සුදුසු වෙලාවක විසඳගන්නකො.'

දිනූෂා කීවා ය. මම ඇයට හිතින් පින් දුන්නෙමි. දිනූෂා සෘජුවම මගේ ජීවිතයට එබී බැලුවේත් ඇය අපේ පවුලේ කෙනෙක් තරමටම මට සමීප වූයේත් ඒ ගමනෙන් අනතුරුව ය.

'මං දෙයක් අහන්න ලෝචනා මට ඇත්තම කියනව ද?'

රෝහලට ගිහින් ඇවිත් දිවා ආහාරය සඳහා කෑම ශාලාවට ගිය වෙලාවේ දිනූෂා සෘජුවම මා දෙස බලමින් ඇසුවා ය.

'අහන්න දිනූ'

'සරෝජ් ඔයාට ලව්නේ...?'

උස්සා පොළවේ ගැසුවා සේ මා තිගැස්සී ගියේ ය.

'ඔච්චර වෙව්ලල යන්න ඕන්නෑ ඉතිං. අශේනි නෙවෙයිනේ ඒක ඇහුවේ මේ මමනෙ.'

'ඇයි දිනූ එහෙම දෙයක් ඇහුවේ...?'

'මට දැනෙන නිසා.'

'මොනා කියනව ද මන්ද.'

'ආදරෙයි කැස්සයි හංගන්න බෑ කියන්නෙ. සරෝජ් ඔයා දිහා බලද්දි ඒ ආදරේ හංගන්න සරෝජ්ට කොහොමත් බෑ. මිනිහගෙ ඇස් දිලිසෙනවා.'

'දි...නූ'

'මට එක දෙයක් ෂුවර්.'

මට ඒ මොකක්ද කියාවත් ඇසිය හැකි වූයේ නැත.

'සරෝජ් ඔයාට ඇත්තටම ආදරෙයි. ඇත්තටම අශේනි නෙවෙයි ලෝචනා සරෝජ්ට මැච් වෙන්නේ. ඔයා. සරෝජ්ගේ තෝරා ගැනීම හරියටම හරි. මන්නං ඔය දෙන්නට විෂ් කරනවා.'

දිනූෂා [illegible] කාර්යාලයේ තවත් අයත් දැන සිටිත්දැයි මා තුළ ඇති වූයේ සැක මුසු බියකි. බිය මුසු සැකයකි.

'ආදරේ වෙනම දෙයක්. ඒත් කවදහරි සරෝජ් අශේනිව මැරි කරයි. ඒක නිසා... මෙහෙම දෙයක් වෙන කවුරුත්තං දැනගන්න ඕන නෑ දිනූ'

'මෝඩි. හිතුව ද මං ඒ ජාතියේ කෙල්ලෙක් කියල...? දැනටනං කවුරුත් ඔය දෙන්නා ගැන එහෙම සැක කරන්නේ නෑ. ඒත් පරෙස්සමෙන් කෙල්ලේ. මේක නිකම්ම නිකං ආදර පලහිලව්වක් වෙලා කෙලවර වෙන දෙයක් නෙවෙයි.'

ඇය අනතුරු ඇඟවූයේ දයාබර මිතුරියක ලෙස ය. මමත් දැන සිටියෙමි. ඒ නිකංම නිකං ආදර අරගලයක් නොවනු ඇත. එය පන්ති අරගලයක් ද වනු ඇත. සරෝජ්ගේ පන්තියේ අය ඔහුට මගේ පන්තියේ කෙල්ලක සරණ පාවාගන්නට කොහෙත්ම ඉඩ නොදෙනු ඇත. එවැන්නකට ඉඩ දෙනවාට වඩා ඔවුන්ට ජීවිතය අත්හැරීම පහසු බව මම දනිමි. එදා අශේනිගේ උපන්දින සාදය දා මට ඒ සියල්ල වඩාත් හොඳින් පසක් කරගත හැකි වූයේ ය. ඔවුන්ගේ අදහසට මම ද විරුද්ධ නොවෙමි. මට විරුද්ධ විය නොහැකි ය.

දෙදෙනෙක් විවාහයකින් බැඳෙද්දී පවුල් දෙකක් ද නෑකමින් බැඳී යන්නේ ය. සරෝජ්ලාගේ වංශවත් වික්‍රමබාහු වලව්වට නෑකම් කියන්නට මගේ දුප්පත් අම්මාට පිළිවන් ද...? ඔවුන් සමඟ එක මෙසයක හිඳ කෑම වේලක් කන්නට පුළුවන්කමක් මගේ අම්මාට හෝ අයියාට තිබෙනවා ද...?

එවැනි ගැලපීමක් සිදු කළ නොහැකි පවුලකින් සිය වංශවත් උගත් පුතුනුවන්ට යුවතියක සරණපාවා දීමට සරෝජ්ගේ නෑසිය පිරිවර එකඟ නොවීම ගැන මා කුමට කෝප හා පුදුම වනුද? යථාර්ථය එයයි. තිත්ත වුණත් ඇත්ත එයයි.

'ආදරේ කරන්න ගැලපුනාට... කසාදෙකට අපි ගැලපෙන් නෑ සරෝජ්. ඒක නිසා... හැම කෙනාගෙම යහපත වෙනුවෙං... අශේනිට අපි ගැන කිසි දෙයක් නොකියා ඔයා එයාව බඳින්න සරෝජ්. ජාති ජාතිත් මං ඔයා එක්ක තරහ වෙන්නෑ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මා ඒ කීවේ බොරුවක් ... ය.

'ජාති ජාතිවත් මං ඔයාව නැති කරගන්නෑ ලෝචනා. අපේ පවුල් අතර නොගැලපීම් ඇති. තියෙනව තමයි. ඒකට වැරදි කව්ද...? ඔයාගේ දුප්පත් අම්මා ද...? නැත්තං අයියා ද...? නෑ ලෝචනා. සමහර විට ඒකට වගකියන්න ඕනා අපේම අය. ඔයගොල්ලන්ගේ අයගෙං හැමදේම උදුරල අරගත්ත... ජීවිතේ විතරක් ඉතුරු කරල අනිත් හැමදේම උදුරල අරගත්ත අපේම අය'

සරෝජ්ගේ කතාවේ දේශපාලන පසුබිමක් තිබෙන ලෙසක් දැනුණාට.. මට ඒ... තේරුම් ගියේ නැත. කොහොමටත් ඒ මා නොදන්නා විෂයකි. මා සිතුවේ ඒ ගැන නොවේ. අශේනි ගැන ය. හීන බිඳ වැටීම ඔස්සේ රිදෙන ඇගේ හිත ගැන ය.

06

එළඹි කාලය තුළ අයියා නිසා බොහෝ වේදනා විඳින්නට අපට සිදුවිය. උන්හිටි ගමන් ඔහු සොයා ගෙන පොලිසිය අපේ ගෙදරට පැන්නේ ය. ගාල කඩාගත් හරකෙක් සේ අයියා හිටියොත් කොහෙන් හෝ පැන දුවයි. ඊළඟට පොලිසියට වග උත්තර බඳින්නට සිදුවූයේ අපට ය. ගෙයත් අවටත් පොලිසිය විපරම් කරනුයේ අපේ ගෙදර නීති විරෝධී ජාවාරමක් කෙරීගෙන යනවා වැනිව ය. මේ කිසි දෙකට කිසි හේතුවක් අපි නොදන සිටියෙමු. වතාවක් අයියාව පොලිසියෙන් අල්වාගෙන ගොස් තිබිණ. වැඩ නිම වී මා ගෙදර එත්දී අම්මා බිත්තිය මුල්ලේ බිම ඉඳගෙන හඬමින් සිටියා ය.

'මූ කරගන්න දේවල් නිසා මට හිතේ සැනසිල්ලෙ මැරිල යන්නවත් විදිහක් නැතෙ දෙයියනේ. පොලිසියෙන් ගහල ද දන්නෙත් නෑ.'

අම්මා එහෙම කියමින් හඬනකොට මගේ පපුවත් ඉරිතලා ගියා සේ ය. නමුත් නංගී සිටියේ පුපුරු ගසන කේන්තියෙනි.

'අඬල වැඩක් නෑ ඕවට. මං මුල ඉඳලම කිව්වනෙ ඔහොම වෙයි කියල.'

'නංගී. වුණ දේ වුණා. මොනා වුණත් ඒ අපේ අයියා.'

'ඕකිට කිසි සහෝදරකමක් නෑ.'

'සහෝදරකම, අනේ අම්මේ මේ සහෝදරකම ගැනනං මගෙ

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

කට අවුස්සන්න එපා. එයා [illegible] ගෙදර ඉන්නව කියල හිතලනෙ.

'නංගී...'

'තව ඔය වෙලා ඉවර නෑ. බලන්නකෝ තව තව මොනා ඉස්සරහට වෙයි ද කියල.'

එහෙම කියනකොට නංගී එක්ක මා තුළත් කේන්තියක් ඇති වූ බව ඇත්ත ය. නමුත් ඇය කීවේ බොරුවක් නොවේ. ඒ බව වඩාත් හොඳින් මසිත්හි ධාරණය වූයේ අම්මාගේ බලවත් උවමනාව මත පොලීසියට ගිය වෙලේ ය.

'මුං වැඩ කරල තියෙන්නේ නංගිල දෙන්නෙකුයි මේ වගේ අසරණ අම්මා කෙනෙකුයි ඉන්නව කියල හිතල නෙවෙයිනේ. වැරදි කරල හැමදාම පොලීසියට කට්ටි පනින්න බෑ.'

පොලිස් නිලධාරියා ඒ තරමටවත් කරුණාවන්ත වූයේ අප ගැහැනු තුන්දෙනා නිසායැයි මම සිතමි.

'ගෙවල්වල ඉන්න අම්මලා නංගිලා දන්නැතේ මේ ගොල්ලෝ කරන දේවල්. අතපයේ හයියෙන් කුලී වැඩක් හරි කරල කීයක් හරි හම්බ කරං කන්න කියල පුතාට කියල දෙන්න.'

අයියා කළ වරද කුමක් ද කියා නිලධාරියා ඍජුව කීවේ නැත. අපට ඒ ගැන ඍජුව අසන්නට තරම් ශක්තියක් වූයේත් නැත. කෙසේ වෙතත් පොලීසිය නීති විරෝධි යැයි හඳුන්වා දෙන ලද දෙයක් හෝ දේවල් කිහිපයක් අයියා විසින් සිදු කරන ලබන බව අපට මෙයින් සක්සුදක් සේ පැහැදිලි විය.

'අම්මල දැං ගෙදර යන්න. මෙයාව හෙට විතර වෙද්දී එවයි. හැබැයි ඒ ආවට පස්සෙවත් මෙයාට පිළිවෙලකට ජීවත් වෙන්න කියන්න.'

පොලිස් නිලධාරියා අපව යළි ගෙදරට පිටත් කරවූයේ ය.

'බොරු ද මං කිව්වේ...? මං කියනකොටනෙ හරියට අමාරු වුණේ. සහෝදරයට අපහසා කරනවා කියලා. දැං දැනගන්නනෙ පිට මිනිස්සුංගෙන්ම පුතාගෙ තරම.'

නංගී පාරේ දිම පරල වූවා ය.

[illegible]

මම ඇයට සැර වීමි. අම්මා නම් වචනයක්වත් කතා කළේ නැත. ඇයට එරෙහිව කියන්නට කිසිත් නොමැති වන්නට ඇත. ජයග්‍රාහී හැඟීමකින් නංගී උදම්ව සිටියා ය. නමුත් මට නම් දැනුනේ අතිමහත් පරාජිත බවකි. අයියා ජීවිතයෙන් පැරදෙනවා කියන්නේ ඔහු විතරක් පැරදෙනවා කියන එක නොවේ. පවුලක් වශයෙන් අප හැම දෙනාමත් පැරදෙනවා කියන එක ය. හදවතේ වූයේ රිදුම් දෙන තුවාලයකි. වතුර පොදක්වත් නොබී අපි නිදි පැදුරවලට වැටුණෙමු. හිතේ තියෙන දුක සරෝජ්ට කියන්නට කියා ඔහු ලවා හිත පිරිමැද ගන්නට මට දැනුණේ ලොකු උවමනාවකි. එහෙයින් මම ජංගම දුරකථනයෙන් ඔහුට ඇමතුමක් ගතිමි.

' ඇයි ලෝචනා මේ රෑ...?'

සරෝජ් කලබලව සිටියේ ය. සාමාන්‍යයෙන් ඔහු කතා කළොත් මිස මා සරෝජ්ට ඇමතුමක් ගත්තේ ඉතාම කලාතුරකිනි. ඊටත් වඩා මේ තරම් රෑ බෝ වී කොහොමටවත් මා ඔහුට කතා කර නැත.

'අපිට කරදරයක් වෙලා සරෝජ්.'

'කරදයක්...? මොකක් ද...? අම්මාටත් අසනීප වෙලා ද...?'

'එහෙම දෙයක් නෙවෙයි. අයියව පොලීසියට අල්ලං ගිහිං.'

නිහඬ බවක් ඇති විය. සරෝජ් එකවර ප්‍රතිචාරයක් දක් වූයේ නැත.

'සරෝජ්...'

ඒ නිහඬ බව දරාගන්නට බැරිව මම කතා කළෙමි.

'මං අහං ඉන්නේ ලෝචනා. මං මේ කල්පනා කළේ... දැං මොකක්ද කරන්නේ කියල.'

'අපි පොලිසියට ගිය. ඉන්ස්පෙක්ටර් කිව්වා අයියව හෙට විතර එවයි ගෙදර යන්න කියල.'

'ඊගොල්ලො පොලිසි ගානෙ ගියා ද...?'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සරෝජ් එසෙම [illegible] සමගිනි. මට වෙනසක් දැනිණ. ඒ වෙනස [illegible] කතියවන එකයි.

'ඇත්තමයි. ඔයාව ඔය ගෙදර තියන්නත් මට හිතෙන්නෑ ලෝචනා. ඔයාට ඔහේ ආරක්ෂාවක් තියෙනව කියල වුණත් මං කොහොමද හිතන්නෙ...?'

සරෝජ්ගේ ස්වරයේ මද කේන්තියකුත් ලොකු කලකිරීමකුත් තැවරී තියෙනවා මට හොඳටම දැනිණ. ඔහුගේ පැත්තෙන් ඔහු නිවැරදි වන්නට පුළුවන. නමුත් මගේ පැත්තෙන් මේ ඉතාමත් අසරණ මොහොතකි. පොලිස් කූඩුවේ ලැග සිටින්නේ මගේ අයියා ය. ඔහු මොන වරදක් කළත් දඬුවම් විඳිනවා දකින්නට කැමැත්තක් මගේ ඇස් දෙකේ නොමැත. ඔහු වැරදි වන්නට පුළුවන. නමුත් මේ වෙලාවේ මා සරෝජ්ගෙන් බලාපොරොත්තු වූයේ ඒ වැරදිවලට දොස් කියනවා අසන්නට නොවේ.

'මොනා වුණත්... ඒ මගේ අයියා.'

මා එසෙම කියා [illegible] උගුර යටින් [illegible]

'වැරදියට හිතන්නෙපා ලෝචනා. [illegible] ඔතනෙ ගෙදර ගෑනු ළමයි දෙන්නෙක් ඉන්නව කියල. ඔයාගෙ වෙනුවෙනුත...'

'අයියට පොලීසියෙන් ගෙයි ද සරෝජ්...?'

මට හැඬිණ. යළිත් එහා ඉම නිහැඬියාවක් රජ කළේ ය.

'මට පොඩ්ඩක් කෝල් එකක් දාලා බලන්න බැරි නෑ ලෝචනා. ඒ වුණත් සංජීවල මොන කුණු කේස් පටලෝගෙන ද දන්නෑ. ඒක නිසා ඔවාට ඉන්වෝල් වෙන්නත් බෑ. ඇත්තටම ලැජ්ජයි.'

මගේ උගුර හිරවිණි. ඇත්තටම තව වචනයක්වත් කතා කරන්නට මට හැකියාවක් වූයේ නැත.

'ලෝචනා...'

'මං... මං තියන්නං සරෝජ්.'

'ලෝචනා.'

[illegible] හෝ එකඟතාවක් නොමැතිවම මම දුරකථන සබඳතාවය විසන්ධි කර දැමුවෙමි. දුරකථනය ද ක්‍රියා විරහිත කළෙමි. හිතට දැනුණ වේදනාව වචනයෙන් පහදා කියන්නට නොතේරෙන එකකි. ඔය මා විඳවන්නේ අන් කිසිත් නොවේ. අප අතර ඇතිවන පියවිය නොහැකි පරතරයයි. මම මගේම ඇඟිලිවලින් දැවෙන ළය පිරිමැද ගතිමි. වේදනාව සමනය කිරීමට ඒ සෑහුණේ නැත. අයියා ගැන අතිමහත් දුකක් මට දැනිණ. සරෝජ් ගැන කේන්තියක් හිතේ වූවා නොවේ. නමුත් මට මා ගැනම අනුකම්පාවක් දැනිණ. දරාගන්නට බැරි ආත්මානුකම්පාවක් දැනිණ. සරෝජ් නොපමණ නොපිළිගත්තත් අප අතර පන්ති පරතරයක් තිබේ. එය ඔහුගේ ලේවලම දුවෙන වෙලාවක් තිබේ.

පසුවදා උදේ වැඩට යන්නටවත් හිතේ පණ කෙන්දක් තිබුණේ නැත. අම්මා සේම නංගී ද සිතන්නට ඇත්තේ අයියාව පොලීසියට ගෙන ගිය කාරණය නිසාම මා හෝන්දුමාන්දු වී ඇති බවයි. සරෝජ්ගේ එක වචනයක් පිහි තුඩක් සේ හදවතේ ඇනී [illegible] බව දැන සිටියේ මා පමණකි.

'වැඩට යන්නෙ නැද්ද ලෝචනා...?'

අල්ලට පිහි ගෙන කමින් උදේ කෑමට කෝප්පය මොන අතරේ අම්මා විමසුවා ය.

මම තීරණයකට පැමිණ නොසිටියෙමි.

'අක්කා නිවාඩු ගන්නෙනම් නැති එකේ... යන්න බෑ වගේ නං අද ගෙදර ඉන්න.'

මගේ අතීරණාත්මක බව දැකී දෝ නංගී කීවා ය. අද ගෙදර නවතින්නට මටත් ඕනෑකමක් තිබුණ බව ඇත්තකි. නමුත් ගෙදර ඉන්නට බැරි කමක් ද හිතේ අනිත් පැත්තට තිබිණ. දෙපැත්තේ තරගය දෙස මම ඔහේ බලාගෙන සිටියෙමි. තරමක් දවල් වී හෝ කාර්යාලයට යා යුතුයි කියන පැත්ත දිනන්නට හැදුවා පමණි. සූදානම් වීමට මම ඉස්තෝප්පුවේ බිත්ති කණ්ඩිය මතින් නැගී සිටියෙමි. සරෝජ්ගේ මෝටර් රථය අපේ කවුල්ල ළඟ නැවතුණේ ඒ මොහොතේම ය. මම සෙල් පිළිමයක් සේ දොරකඩ නතර වීමි. සරෝජ් දිගු අඩි තබා ඉක්මන් ගමනින් මවෙත ආවේ ය.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඔයා ඔෆිස් ආවෙ නැ[illegible] ද? ඉඳලා තාමත් ෆෝන් එක ඕෆ් කරලනෙ.'

ඇස් දෙකට කඳුලක තෙත උනා ආවේ ය. මම බිම බලා ගතිමි. දුරකථනය ක්‍රියාත්මක කරන්නට තරම්වත් උනන්දුවක් මට වූයේ නැත. එහෙම නැත්නම් සරෝජ්ට පුංචි කොනිත්තීමක් කිරීම සඳහා මම හිතාමතාම එය අතපසු කළෙමි.

'මං දූං... ඔෆිස් යන්න ලෑස්ති වෙන්නයි හැදුවෙ.'

'ඔයා දවසක් ලීව් ගන්නට කිසිම ප්‍රශ්නයක් නෑ. ඒත් මට ඊයේ රෑ හිතුන ඔයා මාව වැරදියට තේරුම් ගත්ත කියල.'

කිසිවක් නොකියන එක හොඳයි කියා මම සිතුවෙමි. ගෙයි කොතැනක හිඳ කතා කළත් අම්මාට හෝ නංගිට එය නෑසී තිබෙන්නට තරම් මේ පැළ විශාල නැත. ඔවුන්ගේ හිත්වලට තියෙන ප්‍රශ්න මදිවට තවත් ප්‍රශ්න ගොඩගසනු කුමට ද...?

'මං එනගමං පොලීසියටත් ගිහිං ආවෙ. ඕ. අයි. සිටත් කතා කළා. අයියව දවල් වෙද්දි එවයි.'

කඳුළු වැහිබර අහසක් වගේ බරව්ගෙන ආවේ ය. නමුත් වැස්සක් වගේ ඒ කඳුළු වැටෙන්නට ඉඩ දෙන්න මට ඕනෑ නොවිණ.

'මහත්තයෝ...'

අයියා ගැන කතාව ඇසීදෝ අම්මා අප වෙත ආවා ය.

'සංජීවට විතක් පරිස්සමට ජීවත් වෙන්න කියන්න ඕනේ අම්මේ. මිය කාව කඩේ ගියත් අන්තිමට තමන්ට තමං විතරනෙ ඉතුරු වෙන්නෙ.'

'මොකට කියනව ද මහත්තයො, කඳ බඩ උස් මහත් වුණට මුන්ට කළදත් තරං මොළයක් නැතෙ.'

'සංජීවට විතක්... පොලීසියෙන් ගහලත් තියෙනව අම්මේ.'

'අනේ දෙයියනේ...'

අම්මාගේ පමණක් නොව මගේත් අභ්‍යන්තරයේ දැවුණු සෙලවීමක් ඇති විය.

එවැන්නක් විය හැකි යැයි මා දැන සිටියත්, එවැන්නක් සිදු

වී යැයි දැන ගැනීම දරාගන්නට අමාරුය. මොන වරද කළත්, තමන්ගේ එකා නීතියෙන් හෝ දඬුවම් විඳිනවා දකින්නට කවුරුත් කැමති නැත.

'අම්මා ඕව ගැන හිතල දුක් වෙන්න එපා. සංජීව ඉතිං හයිය තියෙන කොල්ලෙක්නෙ. ඕව එච්චර ගානක් නෑ.'

'කොල්ලට වෙනිවැල්ගැට ටිකක්වත් තම්බල දෙන්න වෙයි.'

මම නංගී දෙස බැලුවෙමි. අයියාට හා ඔහු කරන කියන දේවලට කොයිතරම් බැන්නත් දොස් කිවත් මේ වෙලාවේ නංගිගේ මුවේ හොඳ වැඩේ වැනි බැල්මක් වූයේ නැත. ඇගේ ඇස්වලත් කම්පනයක් මට දැකිය හැකි විය.

'ලෝචනා අද ගෙදර ඉන්නවනං කමක් නෑ. මං එහෙවනං යන්න ද...?'

'ඉන්න සරෝජ් මාත් මේ ඔෆිස් යන්න ලෑස්ති වෙන්නයි හැදුවෙ. අයියත් ගෙදර එනවා කියල ඉවර්නෙ.'

ඉක්මනට ගෙට දිව ගිය මම සූදානම් වී විගස පැමිණියෙමි. ඒ තරම් හදිස්සියක් කෙසේ තිබී මා වෙත ආවාදැයි මටම තේරුණේ නැත.

'ඔං...'

'කොහොමද යන්න ෆිට් එකක් නෑ කිය කිය හිටිය කෙනා.'

නංගී විහිළුවක් කළා ය. ඇගේ මුවේ වන මනමාල පාට ගැන හිතාගත හැකි නිසා මම ඈ දෙස නොබලා සිටීමට ප්‍රවේශම් වීමි.

'තේරෙනවා නේද දූං...?'

නිහඬව සරෝජ්ගේ රියෙහි ටික දුරක් ගිය මම මගෙන්ම අසන ප්‍රශ්නයක් වැනිව මිමිණුවෙමි. සරෝජ් හිස හරවා මදෙස බැලී ය.

'මොනා ද...?'

'අපි අපිට ගැලපෙන්නෑ කියල.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මං දන්නව ඔයා ඔය වගේ දේකට කට හදාගෙන තමයි ඉන්නේ කියල.'

'මොන හේතුවක් නිසාවත් මට ඒ දුප්පත් අසරණයව අත්හරින්න බෑ සරෝජ්. ඔයා නිසාවත් බෑ.'

මට කොහෙත්ම උවමනා නොවුණ වෙලාවක මා බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස මට හැඬිණ. සරෝජ් සන්සුන් සිනාවක් නගාගත්තේ ය.

'ඉතිං ලෝචනා... මං ඔයාට කිව්ව ද එහෙම දෙයක් කරන්න කියල...?'

'නොකිව්වත් මට තේරෙනවා සරෝජ්. ඇත්ත අපේ අයියා මොනව කරනව ද කියල අපිවත් හරියට දන්නෑ. ගමේ මිනිස්සු එක එක කතා කියනවා. එහෙම කෙනෙක්ගෙ නංගි කෙනෙක්ව ඔයා කොහොමද කසාද බඳින්නෙ...? ඔයා කොහොමද එහෙම පවුලකට නෑකම් කියන්නෙ...?'

'ලෝචනා. මගෙන් පිටවෙච්ච එක වචනයක් අල්ලගෙන ඔයා ඔය විදිහට මට ගහනව ද...?'

'දෙයියම්පා එහෙම දෙයක් නෙවෙයි. මං කොහොම ද ඔයාට එහෙම වචනවලින් වුනත් ගහන්නේ...?'

'හරි.. මං ඒ කියපු දේ ඉල්ලා අස්කරගන්නවා. කොහොමත් මං අද පොලිසියට ගිහිං සංජීව වෙනුවෙන් ඕඅයිසී එක්ක කතා කළානෙ...'

'ඒත් දවසක ඔයා පසුතැවෙයි. එහෙම දෙයක් දකින්න මට බෑ සරෝජ්. ඒක නිසා අපි...'

සරෝජ් දැඩිව මගේ අතක් අල්වා ගත්තේ ය. මට තවදුරටත් මා පාලනය කරගත නොහැකි වන්නට ඇත. මම ඉකිබිඳ හැඬුවෙමි. සරෝජ් මඟ අයිනට කොට රිය නතර කළේ ය.

'ලෝචනා. මෙහෙම ඔයාව අඬවන්න මට ඕන නෑ. මෙහෙම ඔයා අඬනවා දකින්නවත් මට ඕන නෑ.'

'කඳුළු කියන්නෙ මට අලුත් දෙයක් නොවෙයි සරෝජ්. ඒත්... ඔයා හින්දාත් අඬන්න මගෙ ඇස්වල හයියක් ඉතුරු වෙලා

නෑ. ඒක නිසා [illegible] යා අපි හැරිල යං. ඔයා වගේ රාජකුමාරයෙක්ට ගැලපෙන්නේ මේ වගේ හිඟන කෙල්ලෙක් නෙවෙයි. අග්නි වගේ කුමාරිකාවක්. මුළු ජීවිතේ පුරාම පසුතැවෙන්න වෙන තීරණයක් ගන්නෙපා සරෝජ්. මං කවදාවත් ඔයා එක්ක තරහ වෙන්නෑ. මට එහෙම කරන්න අයිතියක්වත් යුතුකමක්වත් නෑ.'

මම හඬමින් කියව්වෙමි. සරෝජ් වචනයක්වත් කතා කළේ නැත. මගේ හැඬීමත් දෙඩීමත් තුනීව යන තෙක් ඔහු නිසොල්මන්ව බලා සිටියේ ය.

'ඉවර ද කියවල...?'

ඔහු ප්‍රශ්න කළේ බොහොමත්ව සන්සුන්ව ය. ඇත්තම ඇත්ත නම්. ඒ කතා කළ රිද්මය පවා මාව ඔහු වෙත වසඟ කරගත්තේ ය. නමුත් මම වෙන් වීමක් ගැන කතා කරමින් සිටියෙමි. සැබැවින්ම මේ විහිළුවක් ද...?

'ඔයාගෙ අයියා කරන දේවල් මං අනුමත කරන්නෙ නෑ ලෝචනා. ඒත් ඒ මනුස්සය එහෙම තත්ත්වෙකට වැටෙන්න අපිත් වගකියන්න ඕනේ කියන එක මං පිළිගන්නවා. අපේ තාත්තලා වගේ සල්ලියි බලයයි පස්සේ යන මිනිස්සු තමයි ඔය සංජීව වගේ අයගෙ ජීවිත තීරණය කරන්නේ. ඕක ඉතිං අපි දෙන්නා රණ්ඩු කර ගන්න ඕන ප්‍රශ්නයක් නෙවෙයි. බලමු සංජීවගේ පාර වෙනස් කරන්න අපිට මොනවහරි කරන්න පුළුවන් ද කියල.'

හිතට මඳ සහනයවක් දැනිණ. සරෝජ් මට මගේ පණ වගේ දැනෙන එක ඇත්තකි. නමුත් ඔහු නිසාවත් අසරණ මගේ අයියාට වෙනස්කමක් කරන්නට මට නොහැකි ය. ඔහුව දැක ඉවත බලාගන්නට කවදාවත්ම මට නොහැකි ය.

'මගෙං හදිස්සියෙන්වත් වචනයක් එහා මෙහා වුණාට ඒක මහමෙරකට ගණං ගන්න එපා ලෝචනා. හිතාමතා ඔයාගෙ හිත රිද්දවන්න කොහොමටවත් මට ඕන නෑ. ඔය වගේ දේවල් නිසා අපි ආයෙ වෙන්වීමක් ගැන කතා කරන්නෙවත් නැතුව ඉමු.'

මහත් පසුතැවීමක් මට දැනිණ. අපේ ආදරයට මගේ අතින් සිදු වූයේ ආනන්තරිය පාපකර්මයක් ද...?

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මට... සමාවෙන්න [illegible]'

'මට වැඩිය ඔයාට අයියා ගැන හිතන්න වෙලා තියෙනව කියල මට තේරෙනවා.'

'ආදරේ අඩුවක් නෙවෙයි සරෝජ්.'

'දන්නවං මං. ආදරේ හින්දවත් සහෝදරකං දෙවැනි කරන්න බෑ.'

'ඔයා මාව තේරුං ගත්ත එක මට සැනසිල්ලක්.'

'ඔයත් ඒ වගේ මාව තේරුං ගන්නවනං තමයි ලෝවතා වටින්නේ. විශේෂයෙන්ම... අශේනිගේ ප්‍රශ්නෙදි...'

ආදරේ කර දිනීම සම්බන්ධයෙන් අශේනිත් එක්ක මට කිසිම තරගයක් නැති බව මම දනිමි. නමුත් ඇගේ හීන මාළිගාව බිඳ දමන්නට මට සිත් දෙන්නේ නැත. පුංචි කාලේදි නංගිගේ වැලි මාලිගා අයියා විසින් කඩාවියි මා බිය වූයේත් ඔය ලෙසටමය. සෙල්ලමට අයියා මට මොනවා කළත් එහි වගක් මට වූයේ නැත. නමුත් ඔහු නංගී රිද්දායි හැමවෙලේම මම බිය වීමි. අශේනි සම්බන්ධයෙන් ද රිදුම් මවෙත පවරාගන්නට මා සූදනම් වන්නේ එලෙසට ය.

හවස මා ගෙදර යන විට අයියා පැමිණ සිටියේ ය. අම්මා ඔහුගේ අත පය බෙහෙත් පොට්ටනියකින් තවමින් සිටියා ය.

'සතෙක්ට ගහනව වගේනෙ ගහල තියෙන්නේ...'

මා දුටුවනම අම්මාගේ ඇස්වලට කඳුළු පිරිණ. මගේ උගුරට යටින් ද රිදුමක් - කැලඹීමක් හෝ බරක් වැනි දෙයක් පහළට පැතිර යනවා දැනිණ.

'අත තද කරල දූං ඔය තෙල් ටික ගාපං චමින්දයො.'

අම්මා තෙල්බෝතලයක් අයියා අසලින් උන් චමින්දගේ අතට දුන්නා ය. ඔහු තෙල් බෝතලය ගත්තේ මදෙස හොරෙන් බලමිනි. කෙලින් බලා සිටි මම ඒ හොර බැල්ම දිටිමි. චමින්ද ළඟ සිටි නිසා මට අයියා ළඟටම යන්නට හැකියාවක් වූයේ නැත. ඒ හින්දා ගෙතුළට ගිය මම නාන්න යන්නට සූදනම් වීමි. මගේ තනියට නංගීත් වෙලේ ළිඳ වෙත පැමිණියා ය.

'දූං තෙල් ගාන්න ඇවිත්. ඕකුං හින්ද තමයි අපේ එකාටත් ඔය හෙණේ වෙලා තියෙන්නේ. යාළුවො...! මරු යාළුවො...!'

නංගී සිටියේ චමින්ද සමග කේන්තියෙනි. කොහොමටත් මට විවාහ යෝජනාවක් ගෙන ඒම සම්බන්ධයෙන් නංගීට චමින්දව රිස්සුවේ නැත.

'ඔය යාළුවො හින්ද තමයි දවසක අපේ අයියට එයාවමත් නැති වෙන්නේ. වටවෙලා ඉඳගෙන අතේ තියෙන සීය හරිත් හූරගන්නවා. ඒ මදිවට අපායට යන පාර කියල දෙනවා. පොලීසියෙ හරේ යන්න වුණොත් එකෙක් නෑ. අපේ මී හරකා තනියම පරිප්පු කන්න ඕනේ.'

නංගීගේ චෝදනාවල පදනමක් තිබෙන්නේ ය. නමුත් අයියා ඔය අවුලව තුළ රඳවාගන්නට අපට කොහොමටවත් නොහැකි බව මම හොඳටම දනිමි. හොඳ ගැනු ළමයෙක්වත් ඔහුගේ ජීවිතයට සමීප වුණොතම් ඇයට අයියා නම්මා ගෙන හොඳ අතට වෙනස් කරගත හැකිවනු ඇත. ඔහුගේ ජීවිතයට ලංව තිබෙන ගැහැනියත් විවාහ වී දරුමල්ලන් ද ලබා සිටින, නීති විරෝධී මත්පැන් විකුණන, අපාය සහායිවකි.

'මට පේන්නේ අක්කේ අපේ අයියා ඔය හෙරොයින් බිස්නස්කාරයෙක්ට සෙට් වෙලා වගෙයි.'

නංගිගේ එම පුවතින් මම වෙව්ලා ගියෙමි.

'මොකද් ද...? කවුද ඔයාට එහෙම දෙයක් කිව්වේ...? කොහොමද දන්නේ නංගී...?'

'ඔය ඉතිං - දෙයක් කියන්න බෑනෙ. ඔයා කලබල වෙනවනෙ.'

කලබල නොවී පුළුවන් ද...? අයියා ගැන මෙහෙම නරක පුවත් කන වැකෙනකොට කිසිත් සිදු නොවූවා සේ නිසලව ඉන්නට පුළුවන් ද...?

'එහෙනං... එහෙම දේකට ද අයියව පොලිසියට අල්ලං ගිහින් තියෙන්නේ...?'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මට පේන්නෙ එහෙමයි. ඔයාට තේරෙන්නේ නැද්ද ඉන්ස්පෙක්ටර් ඊයේ රෑ කතා කරපු විදිහෙන්ම...? පහුගිය ටිකේ අයියා අතේ සල්ලිත් ගැවසුනානේ. රස්සාවක් නොකර එහෙම සල්ලියක් තියෙන්න විදිහක් නැහැනෙ.'

'මොනවද දෙයියනේ අයියා මේ කරගන්න හදන්නේ...?'

'වෙන මොන ද...? අපිවත් විනාස කරගෙන ඒකාත් නැති වෙන්න හදනව.'

ඒ වෙලාවේ නම් අයියා කෙරේ මා තුළත් කේන්තියක් ඇති විය. ඔහු මෙහෙම දේවල් කරන බව දැනගත්තොත් සරෝජ් වුව මොනවා නොසිතනු ඇත්ද...? අයියාට සහය නොදෙනවායි කියා මා සරෝජ් එක්ක හිත නොහොඳ කර ගැනීම වුව වරදකි. කන්න අදින්නට නැති වුනත් ආත්මය පාවා දීම නොකළ යුත්තකි. නමුත් අයියා එහෙම කර තිබේ. ඔහුව කෙසේ කොතැනකින් ගලවාගත යුතු ද කියා මට තේරුනේ නැත.

'බුදුහාමුදුරුවො හේතු ඵලවාදයක් ගැන දේශනා කළේ නිකම්ම නෙවෙයිනෙ. ලෝවනා ඵලයක් ඇති වෙන්නනං හේතුවක් තියෙන්නම ඕනේ.'

අයියාගේ ප්‍රශ්නය ගැන දිනූෂා සමඟ කතා කළ වෙලාවේ ඇය කීවා ය. මේ වන විට වඩාත් පුද්ගලික යැයි සිතිය හැකි දෙයක් වුණත් ඇය හා කතා කළ හැකි තරමට මම දිනූෂාට සමීප වී සිටියෙමි.

'අයියා ඔහොම තැනකට තල්ලු වෙලා යන්නත් හේතුවක් ඇති ලෝවනා. අපි අන්න ඒක හොයල බලල, නතර කරල දන්නයි ඕනේ.'

නිදන්ගත රෝගියෙකුට අත තබන විශේෂඥ වෛද්‍යවරියක සේ ඉතාම සියුම් ලෙස දිනූෂා අයියාගේ ප්‍රශ්නය දෙස බැලුවා ය.

'මටනං ඇත්තමයි දූං අයියත් එක්ක කේන්තියි. පොඩි ළමයෙක් නෙවෙයිනේ එයා. අපි මෙච්චර කාලයක් මොනතරං දස දුකක් වින්ද ද කියල එයා හොඳටම දන්නවා. එක පාන් බාගෙ හතරට කපල කාල අපි දවස ගත කරල තියෙනව දිනූ. අත පයේ

හයියෙන් [illegible] වෙලා තියෙන වෙලාවෙ අයියා ආයෙත් අපායටම වැටෙන්න හදන්නෙ මොන කරුමෙකට ද...?

'බලමුකො... අපි හෙමිහිට අයියට කතා කරමු.'

'අපි' යන පොදු වචනය යෙදුවාට, දිනූෂා අදහස් කළේ ඇය අයියා සමඟ කතා කරන බවකි. ඇයට තමන් ගැන විශ්වාසයක් තිබුණත්, මට එහෙම දෙයක් වූයේ නැත. ඒ මා අපේ අයියා පිළිබඳව හොඳට දැන සිටි බැවිනි. ඔහු කාගෙන්වත් අවවාද අසන්නට සූදානම් පුද්ගලයෙක් නොවන බව හොඳටම දැන සිටි බැවිනි. මේවාට අත පොවන්නට ගොස් දිනූෂාටත් අයියාගෙන් බැනුම් අසාගන්නට වේවියි මට නොසිතුනා නොවේ. නමුත් මා කොහෙත්ම බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස ඇය අයියාට ලං වූවා ය. දිනූ අපේ ගෙදර ඇවිත් සිටි වෙලාවක කොහේදෝ රස්තියාදු ගසා ගෙට ගොඩ වුණොත්, අයියා හිස කසමින් දිනූ වෙත බැගෑපත් බැල්මක් හෙළයි. ඒ ඔහුගෙන් මා කිසිදා දැක නොමැති පැත්තකි. නාලාගිරි මත් ඇතාත් බුදුන් වහන්සේගේ මහා කරුණාව ඉදිරියේ දමනය විය. ගැහැනියකගේ එක වචනයකින් එක බැල්මකින් පිරිමි හිතක් වෙනස් කළ හැකි බව මම අසා ඇත්තෙමි. ඒ අනුව දිනූෂා අයියා තුළ කිසියම් පරිවර්තනයක් සිදු කරනු ඇතැයි මට බලාපොරොත්තු තැබිය හැකි විය.

'මට පේන්නෙ අක්කේ... දිනූ අක්කා අපේ අයියට ලව් වගේ.'

දවසක් නංගී සිනහවකින් කීවා ය.

'කට කට... පිස්සු ද ඔයාට...'

මම හොඳටම කලබල වීමි.

'ඇයි...? මං කියන්නෙ මට දැනෙන දේ.'

'ළමයෝ. ඒ ළමයා අයියට ළං වුනේ අපිට උදව්වක් විදිහට. අපිට කියන්න බැරි දේ හෙමිහිට අයියට කියල තේරුං කරල දෙන්න.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඔව්. ඔව්. මටත් [illegible] බැරි දෙයක් දිනූ අක්කාට කරන්න පුළුවන් වෙයි කියල.'

'හැම දේ දිහාම වැරදි ඇහැකිං බලල පද හදන්න එපා නංගී. කෙල්ලෙක් කොල්ලෙක්ට ලංවෙන්න තියෙන එකම හේතුව ආදරයක් ද...? එහෙම නොවෙන්නත් පුළුවන්.'

'එහෙම නොවෙන්න පුළුවන් තමයි. හැබැයි දිනූ අක්කගෙ හිත අයියා නිසා ගැස්සෙන්න පටං අරං වගේ. ඉතිං එහෙම වෙන එක කොච්චර දෙයක් ද...?'

සමහර කාරණාවලදී නංගී මට වඩා ඉදිරියෙන් හිඳී. ළඟ එන ව්‍යසනයක් හෝ යහපතක් ගැන ඉවක් ඇයට වේ. එය මට නැති දෙයකි. ඒ හින්දා දිනූ හා අයියා සම්බන්ධයෙන් නංගීට දැනෙන මේ ඉවත් එවැන්නක් වන්නට බැරි ද...? මම හොඳටම සසල වීමි.

'අයියා ගැන ඔයා හිතන්නේ මොනාද දිනූ.'

කාර්යාලයේ තැම විවේකයේදී පසුදාම මා දිනූගෙන් එහෙම විමසුවේ පෙරකී බියෙනි. ඇයගේ දෙතොල් මතට මන්දස්මිතයක් පැමිණියේ ය. නමුත් එහි අරුත මට පසක් වූයේ නැත.

'සංජීවයියා ලස්සන හිතක් තියෙන කොල්ලෙක්.'

ඇය කී කතාවේ අදහසවත් මට වැටහුනේ නැත.

'සංජීවයියා හොඳ තරක තේරුං ගන්න බැරි කෙනෙක් නෙවෙයි ලෝචනා. වෙලා තියන්නේ හොඳින් බැරිනං නරකිං හරි ජීවත් වෙන්න ඕන කියල තීරණේ කරල තියෙන එක. ඒව ඉතිං මේ සමාජේට බරක් වෙච්ච සමාජ ප්‍රශ්නය.'

අයියා නරක මිනිසෙක් නොවන බව මමත් දනිමි. සමහර විට අම්මාගෙන් ඉල්ලගෙන යන රුපියල් පණහක් සීයක් වුණේ අතරමගදී කවුරුන් හෝ නැති බැරිකමක් කී විට අයියා ඔහුට දෙයි. කුමන ක්‍රමයකින් හෝ උපයාගන්නා මුදල් වුනත් ඔහු පාරේ සිට ගෙදර එන අතරේදී බෙදා ඉවර කර එන බව අම්මා නිතර කියන්නී ය. ඇඳුමක් ඉල්ලාගෙන කිසිවෙක් පැමිණියොත් ඔහු

ඉණට හැඳ සිටින වස්ත්‍රය වුව ගලවා දෙන සුදානමක හිඳින කෙනෙකි.

'ලෝචනා මං දෙයක් කියන්න... මං ගැන වැරදියට හිතන්නෙ නෑ නේද...?

'නෑ දිනූ. කියන්න.'

'මං... සංජීවයියට කැමතියි.'

එසේ නම් නංගීගේ අනාවැකිය සනාථ වී තිබේ. නමුත් දිනූට කෙසේ ප්‍රතිචාර දැක්විය යුතුද කියා මට තේරුනේ නැත.

'දිනූ... ඔයා හොඳටම දන්නවනෙ අයියගෙ තත්ත්වෙ. දැං එයාගෙ පසුබිම... ඒවගේම...'

'ඔයා කියන්න හදන්නෙ සංජීව අයියගෙ අධ්‍යාපන මට්ටමයි සමාජ මට්ටමයි දෙකම මට ගැලපෙන එකක් නෑ කියලනෙ. මිනිස්සු ඉගෙන ගන්නේ ඉස්කෝලේ ගිහිං විභාග පාස් කරල විතරක් නෙවෙයි ලෝචනා. මං හිතන විදිහෙ පවුල් ජීවිතයක් ගත කරන්න මට සංජීව අයියගෙ අඩුපාඩුවක් පෙන්නෑ'

මගෙන් දිග සුසුමක් ගිලිහින. ඇය ඒ විදිහට හිතනවානම්, අයියාගේ ලොකු නංගී ලෙස එය මගේ හිතට කෙතරම් අස්වැසිල්ලක් ද...?

'අයියා... මේ ගැන දන්නවද දිනූ...?'

'මං කෙලින්ම කියලනං නෑ.. බලමුකො.. ඒකටත් දවසක් එයිනේ.'

ඇයත් මමත් දෙදෙනාම එකට සිනාසුණෙමු. මගේ පපුවට මහත් සහෝදර ස්නේහයක් දැනිණ. අපේ පවුලේ සහෝදරියන් දෙදෙනෙක් නොව තිදෙනෙක්ම හිඳින බවට හැඟීමකි එය.

'මං කිව්වේ බොරු ද...? කොහොමද මගෙ රේඩාර් එක...?'

නංගී උද්දාමවූවා ය. අම්මාගේ ඇස්වලටත් සතුටු කඳුලක් ඉනුවේය. ඇය හදවතින්ම සිනාසෙනවා මම දුටිමි.

'රත්නත්තරේ පිහිටයි මගෙ අසරණයට. හොඳ ගැතියෙක්ව පුළුවන් මයිට වඩා නරක එවුං වුණත් කනපිට හරවල ගන්න.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'කනපිට හරවයි තමයි ...'

'ඒත් කවුද දන්නේ ඒ දරුවගෙ ගෙදරිං මෙහෙම දේකට කැමති වෙයිද කියල.'

ඒ ප්‍රශ්නය මා තුළත් විය. දිනූට ගෙදරින් යෝජනා දෙක තුනක්ම ගෙනත් තිබේ. නමුත් ඇය ඒවාට කැමැත්ත දී නැත. ඊට හේතුව පෙර පැවති පෙම් සබඳතාවකි. පෙම්වතා වූයේ දමිත බව දිනූ මට කීවේ අප ළඟින් ඇසුරු කරන්නට ගත් මුලදීම ය.

'මං ඉස්කෝලෙ ඉවර වෙලා ඔෆිස් ආපු අලුතනෙ. දමිත එයාගෙ වයිෆ්ගෙ වැරදි දුක් වෙවී කියනකොට මං අනුකම්පා කළා. ආදරේ ඉල්ලනකොට ආදරේ කළා. පස්සෙනෙ දැන ගත්තෙ එකම රෙකෝඩ් එක හැම කෙල්ලටම දදා මේ යකා කෙල්ලො රවට්ටනවා කියල'

ඔහු එයම මටත් කියන්නට හැදුවේ ය. නමුත් මා කොහෙත්ම දමිතව ප්‍රිය කළ කෙනෙක් නොවේ.

දමිත නිසා කලකිරීමට පත් දිනූෂා, ඉන්පසු ගෙදරින් ගෙනෙන විවාහ යෝජනාවකටවත් එකඟ නොවී බලා සිටියෝ ය. එහෙම සිටි ඇගේ හිත අපේ අයියා ළඟ නතර වූයේ ඇයි කියානම් මම නොදනිමි.

මේ වෙත්දී මිථිල අයියාත් මට බෙහෙවින් කුළුපගව සිටියේ ය. සරෝජ් හා අශේනි අතරට මා මැදි නොවිය යුතු යැයි මුල දී මට අවධාරණය කළ ඔහු සරෝජ්ට වැඩිපුර ගැලපෙන්නේ මා යැයි පසුව කීවේ ය.

'සරෝජ් ලෝචනාට පිස්සු වැටුණ එක පුදුමයක් නෙවෙයි. ඒත් ප්‍රශ්න එන්න ගත්තහම ඔයාට හිතෙයි ලෝචනා තියෙන ප්‍රශ්න මදිවට මං මේ තරං ලොකු ප්‍රශ්න කන්දක් ඔළුව උඩ පටෝගත්තෙ ඇයි කියල.'

දවසක්, සරෝජ්ව මුණ ගැසීම සඳහා ප්‍රචාරක ආයතනයට පැමිණි වෙලාවක, සරෝජ්ගේ කුටියේදී මිථිල කීවේ ය.

'මේ මේ. උඹ හිටපං ලෝචනාගේ ඔළුවට නැති දේවල් නොදා...'

'මොකද ... මං නොදන්නව නෙවෙයිනේ උඹගෙ අප්පච්චිගෙයි අශේනිගෙ තාත්තගෙයි හැටි.'

'හරි හරි ඉතිං.'

'හරි වෙන්නේ කොහොම ද...? දවසක ඒ ගොල්ලෝ මේ අහිංසක කෙල්ලට ප්‍රශ්න නොදා ඉඳියි කියලද උඹ හිතන්නේ?'

'මේ මිථිල පාඩුවේ හිටපංකො බං. එදාට එන ප්‍රශ්නවලට මං උත්තර දෙන්නම්කො.'

'දෙයි දෙයි. උඹට උත්තර දෙන්න ඒගොල්ලො ඉඩ දෙයි ද කියල බලපංකො.'

මට සිනහත් නැගිණ. මා හිත්ද සරෝජ් හා මිථිල පොඩි දරුවන් සේ රණ්ඩු කරගන්නා බැවිනි.

'අනිත් එක ලෝචනා ගැන උඹ වද නොවී හිටපංකො. එයා ගැන මං බලා ගන්නං. ඕනෙනං අන්න අර අශේනිව බැඳගෙන මාව නිදහස් කරපං.'

'අශේනිව උඹ බැඳපං. උඹ නැති වුණා කියලා ලෝචනාට කිසි ප්‍රශ්නයක් වෙන්නෑ. මං ඉන්නවනෙ.'

'උඹ හිතාගෙන ඇති'

'හිතාගෙන ඉන්න නිසා තේන්නං කියන්නේ සරෝජ්'

ඔවුන්ගේ විහිළුවලට ඇස්වලින් කඳුළු එනතුරුත් මට සිනහවිය හැකි විය. නමුත් මේ සිනහවන්ටත් විහිළු වලටත් යටින් භයානක යමක් ඇති බව නිතර මට දැනිණ. එවැනි භයානකකම් නොපෙන්වා සිටීමට සරෝජ් නිතර උත්සාහ කළත්, මිථිල කළ යම් යම් අනතුරු ඇඟවීම් නිසා මට ඉවෙන් වගේ අනතුරක සේයා දැනිණ. සරෝජ්ගේ පවුල වංශවත් පෙළපතකට අයත් එකකි. නමුත් ඔවුන්ගේ ධනවත් කම මේ වන විට දියවී යමින් තිබිණ. සරෝජ් කී ලෙසට ලයනල් වික්‍රමබාහු නම් වන ඔහුගේ මාන්නක්කාර පියා, ගිලිහී යමින් පැවති ධනය හා බලය ස්ථාපිත කරගැනීම සඳහා දේශපාලනයට පිවිසීමේ පොරයක යෙදී සිටියේ ය.

දේශපාලන බලය ලබා ගැනීම සඳහා ලයනල් වික්‍රමබාහුට

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

උදව් කළේ සුමනදස සමරජීව [illegible] පියා ය. සරෝජ් මට කියූ විදිහට සුමනදාස සමරජීව කියන්නේ පාරම්පරික ධනවතෙක් නොවේ. මෑතක දී ධනවත් වූ ව්‍යාපාරිකයෙකි. අතීතයේ දී පදික වේදිකාවේ පළතුරු විකුණූ හෙතෙම ස්වෝත්සාහයෙන්ම ධනවත් වූවෙකි. තමන්ට නැති බලය, ලයනල් වික්‍රමබාහුගේ පවුලට සම්බන්ධ වීමෙන් ලැබීම සුමනදාසගේ අරමුණයි. සරෝජ්ව සිය බෑණා කරගන්නටත් ලයනල්ව මැතිසබයට යැවීමටත් ඔහු වෙහෙසෙන්නේ ඒක ය. සිය පරම්පරාව සතුව තිබූ ධනවත්කම සුමනදසගේ එකම දියණිය සිය ලේලිය කර ගැනීමෙන් නැවත පවුලට අත්පත් කර ගැනීම ලයනල් වික්‍රබාහුගේ බලාපොරොත්තුවයි.

සරෝජ් කියන්නේ පියවරුන් දෙදෙනාගේ පටු අරමුණු ඉටු කර ගැනීම සඳහා ඔවුන් තම දරුවන් දෙදෙනාව ඉත්තන් කරගෙන ඇති බවයි. එවැන්නක් වෙනුවෙන් සිය ජීවිතයත් - ආදරයත්- වර්තමානයත් අනාගතයත් බිලි නොදන්නෙ මැයි සරෝජ් දෘඩව පවසන්නේ ය. නමුත් අශේනි ඔහු කියන මේ කතාව තේරුම් ගත්තේ නැත. අශේනිගේ මොළය පවතින්නේ නොමේරූ අවධියක යැයි සරෝජ් කියන්නේ ඒක ය.

මේවා කොතනින් කොහොම විසඳේවි දැයි මම නොදනිමි. නමුත් මම එක දෙයක් දනිමි. ඔවුන්ගේ ධනය හා බලය එක් වූ කල, දුප්පත් ලෝචනා කරුණාරත්න වූ කලී ඔවුන්ට අතැඹුලකි.

07

ඒ දවස කොහොම හඳුන්වා දෙන්න ද කියා තවම මට තේරෙන්නේ නැත. ඒ අවාසනාවන්ත දවසක් ද නැත්නම් වාසනාවන්ත දවසක් ද...? අවාසනාව හෝ වාසනාව කොහොම වුනත් ඒ මා ගොඩක්ම සතුටින් සිටි දවසකි. සාමාන්‍යයෙන් මා හා සරෝජ් හමුවන්නේත් කතාබහ කරන්නේත් කාර්යාල වෙලාවේදී ය. ඉඳහිට වැඩ නිම වී එත්දී ඔහුගේ රියෙහි හිඳ අපි කතා කරමු. නැත්නම් ඉඳහිට අවහන්හලකට ගොඩ වැදෙමු. මුහුදු වෙරළට ගිය අවස්ථා කිහිපයක් ද නැතිවා නොවේ. නමුත් ඒ සියල්ල ඉතා කෙටි කාලීන ඒවා ය. කාර්යාලයේ සිට ගෙදර එන ගමන් පුංචි වෙලාවකට යොදාගත් කෙටි ගමන් ය. බොහෝ සති අන්තවල සරෝජ් මිථිල අයියා සමඟින් අපේ ගෙදර පැමිණියේ ය. ඒ නිසා අපට වැඩිපුර තනිව පිටත ගැවසීමේ අවස්ථාව ඒ තරම් උදා වූයේ නැත.

මේ කියන ඉරිදු දවසට සරෝජ්ගේ උපන්දිනය යෙදී තිබිණ. ඒ හින්දම ඔහුට මා සමඟ දවස ගත කරන්නට උවමනා විය. මේ වෙත්දී එවැන්නක් සඳහා මට ගෙදරින් විශේෂ අවසරයක් ලැබීමට ද අවශ්‍යතාවයක් වූයේ නැත. සරෝජ් අපේ ගෙදරට නුපුරුදු කෙනෙක් නොවූවා සේම, අයියා ද ඇතුලුව හැම කෙනෙක්ම ඔහුව අපේම කෙනෙක් සේ සලකන්නට පටන් ගෙන තිබිණ. සරෝජ් මාව විවාහ කර ගැනීමේ බලාපොරොත්තුවෙන් හිඳිනවා

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මිස මාව රැවටීමේ උත්සාහයක් නොගන්නා බබ් අයියා ද පසක් කරගෙන සිටියේ ය.

'යන තැනක මාත් එනව.'

අප යන්නට සූදානම් වෙත්දී නංගී කීවා ය.

'අනේ මේ. ඇණයක් නොවී ඉන්නව ද...? පින් සිද්ධ වෙයි.'

සරෝජ් විහිළු කළේ ය.

'එහෙම කොහොම ද...? අපේ අක්කව තනියම යවල බෑ.'

'තනියම නෙමෙයිනෙ. මාත් එක්කනෙ.'

'ඔයත් එක්ක හින්ද තමයි වැඩියෙන් බය.'

'එහෙනං අපි හනිමූන් යද්දිත් මෙයා එයි.'

'ඒවා කියන්න බෑ.'

'හරි... හරි... එනවකො එහෙනං ලෑස්ති වෙලා වදේ.'

නංගී ඒවියි මමත් සිතුවෙමි. නමුත් ඇය ආවේ නැත.

'යං නංගී.'

මම දෙතුන් වරක් නංගීට ඇවිටිලි කළෙමි.

'මං බොරුවට අක්කේ කිව්වේ. ඔය දෙන්නා ගිහින් එන්න. අනිත් එක අද සරෝජ් අයියගෙ බර්ත්ඩේ එකනෙ. ඉතිං එයාට ඔයත් එක්ක ටිකක් නිදහසේ ඉන්න ඕන ඇතිනෙ.'

නංගී ප්‍රතික්ෂේප කළා ය. ඉතින් අපි දෙන්නා තනිව පිටත් වීමු. කැලණියේ පන්සල් ගොස්, සුඛෝපභෝගී අවන්හලක දිවා ආහාරය ගෙන, සරෝජ් මාව කොළඹ සුපිරි සාප්පු සංකීර්ණයක් වෙත කැටිව ආවේ මට අලුත් ඇඳුම් කිහිපයක් මිල දී ගෙන දෙන්නට ය.

'ඔයාගෙනෙ බර්ත් ඩේ එක. මට තෑගි දීල හරියනව ද...? මං නෙ ඔයාට තෑගි දෙන්න ඕනෙ.'

'ඔයා දීලා තියෙන තෑග්ග මට ජීවිත කාලෙටම ඇති.'

ඔහු කීව මට තේරුණේ නැත. දෑස් වඩාත් පුංචි කර මා ඔහු දෙස බැලුවේ එහෙයිනි.

'[illegible]'

මගේ දෑසේ වූ ප්‍රශ්නයට ඔහු උත්තරය දුන්නේ මගේ වමත සිය සුරතේ පටලවා ගනිමිනි. ඒ සුපිරි වෙළෙඳ සංකීර්ණය ඇතුලේ සරෝජ්වගේ රාජ කුමාරයෙකුගේ අතේ පැටලී සිටින විට මේ හිඟන කෙල්ල ගැන මට පුදුමත් සිතිණ. ඔහු නතර වී තියෙන්නේ වැරදි තැන ද...?

'දුන්නං මට මේ අත අතාරින්න ලෝබයි සරෝජ්.'

මම මගේ හිතට දැනුණ සිතිවිල්ල වචනවලට පෙරළා කෙඳිරුවෙමි. සරෝජ්ගේ අතේ ග්‍රහණය තවත් දැඩි විය.

'මට ඒ ලෝබකම දැනුනේ මීට හුඟක් කලිං.'

'ඒත්.'

'හෝව්... හෝව්... හෝව්.. අශේනි ගැන කතාවක්නං ඇදල ගන්න එපා. අද වගේ ලස්සන දවසක් ඒ ඒ වගේ තේරුමක් නැති කතාවක් නිසා මූසල කරගන්න මං කැමති නෑ.'

ඇත්තම ඇත්ත නම් මටත් ඒ හැඟීමම දැනුණ බවයි. නමුත් මා ආත්මාර්ථකාමී වෙනවාට මගේ හිතේ අවංක අකමැත්තක්ද විය. මම මගේ කොපුලක් යන්තමින් සරෝජ්ගේ අත්ගොබයේ ස්පර්ශ කරගෙන සිටියෙමි. ඒ ස්පර්ශය බෙහෙවින් පෙම්වත් විය. ඔහුගේ අතේ පැටලී මා සුපිරි වෙළඳ සංකීර්ණයේ කැරකෙන පිටගැට පෙළ නැගුනේ ජීවිතයේ ඉන්පෙර කිසිදිනක විඳ නැති විදියේ ආදරණීය වූ හැඟීම් ගොන්නකින් හදවත පුරවාගෙන ය. නමුත් ඒ සතුටට ඒ තරම් ආයුෂ නොතිබිණ. පියගැටපෙළින් මතු මහලට නැගී අඩි කිහිපයක්වත් යන්නට ලැබුනේ නැත. අශේනි අප ඉදිරියට ඇවිද ආවා ය.

ඉක්මනට සරෝජ්ගෙන් මගේ අත මුදවාගන්නට මට උවමනා විණි ද, එසේ කළ හැකි වූයේ නැත. එක්කෝ අත හිරිවැටී ගොස් තිබෙන්නට ඇත. එහෙම නැත්නම් සරෝජ් මට එය මුදවාගත නොහැකි ලෙස ග්‍රහණය දැඩි කොට තිබෙන්නට ඇත. අශේනි ආවේ අපේ මුහුණු දෙස නොව එකට බැඳී ඇති දෑත් දෙස බලාගෙන බව මම හොඳටම දුටිමි. ඇගේ දෑසින් ගිනි පිටවෙමින් තිබිණ.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

උනුන්ගේ මුහුණු බලාගෙන [illegible]. අගේනි දූත් මගේ කම්මුල හරහා අතුල් පහරක් දෙනු ඇතැයි මම බලාපොරොත්තු වුණෙමි. මා බිම බලාගත්තේ එවැනි ඕනෑම දෙයකට කිසිදු විරෝධයකින් තොරව ඇයට ඉඩ ලබා දෙමිනි. එහෙම කරන්නට අගේනිට අයිතියක් තිබේ. ඇය දෙන ඕනෑම දඬුවමකට කරබාගෙන යටත් වීමේ යුතුකමක් මටත් තිබේ. නමුත් මා බලාපොරොත්තු වූ අතුල් පහර ඇයගෙන් එල්ල වූයේ නැත. මා හිස නගා බැලුවේ එනිසාවෙනි.

'එහෙනං ඔයා එල්ලගෙන ඇවිදින්නෙ මෙයාව නේද සරෝජ්...?'

අගේනි බොහොම පැහැදිලිව කතා කළා ය.

'ලෝචනා.. බබා වගේ ඉඳගෙන ෂෝක් නේද කරපු වැඩේ...?'

කම්මුල් පුපුරු ගසන තෙක් ඇය පහර පිට පහර දුන්නා නම් ඊට වඩා කෙතරම් හොඳදැයි මට සිතිණ. සමාවෙන්න වැනි සරල වචනයක්වත් කියන්නට මට සිත දුන්නේ නැත. මා කර තිබෙන්නේ කිසිදු ඇයට සමාව දිය හැකි වරදක් නොවන බවත් මම දනිමි. එසේ නම් අගේනිට කුමක් පැවසිය යුතු ද කියාත් මම නොදැන සිටියෙමි. යම්කිසි දවසක මෙහෙම අවස්ථාවකට මූණ දෙන්නට සිදුවනු ඇති බවට හැඟීමක් මා තුළ කොහෙත්ම නොතිබී නිසාදැයි නොදනිමි.

'අගේනි මං මේ හැම දෙයක්ම දවසක ඔයාට පැහැදිලි කරල දෙන්නයි හිටියේ. ඒත්... ඒත් ඒකට හොඳ අවස්ථාවක් ආවේ නෑ.'

සරෝජ් මුණිවත බින්දේ මා වෙනුවෙන් යැයි මට විශ්වාස ය. මේ වෙලාවේ මා පත්ව සිටි අසරණකම ඔහු හොඳටම වටහාගෙන හිටි නිසාම ද මන්දා ඒ වනතුරුත් මගේ අත සිය ග්‍රහණයෙන් මුදාහැර තිබුණේ නැත. ඒ වෙනුවට එය වඩාත් සුරක්ෂිතව අල්වාගෙන සිටියේ ය.

'කතා කරන්නෙපා සරෝජ්. වචනයක්වත් කතා කරන්නෙපා.'

එපමණක් කී අගේනි අපට පිටුපා දිවගෙන එසේ කැරකෙන

පියගැටපෙළ වෙත ගියා ය. මොහොතකින් ඇය නොපෙනී ගියේ ය. නමුත් මම පිටුපස හැරී බලාගෙනම සිටියෙමි. සැබැවින්ම මා එහෙම පිටින්ම ගල්ගැසී සිටින්නට ඇත.

'ඔක එච්චර ඔළුවට දගන්න එපා ලෝචනා. කොහොමටත් මං බලන් හිටියෙ මේක පුපුරල යනකල්.'

පුපුරා ගොස් තිබුනේ මගේ හද ගැබ ය. කැලිවත් ඇහිඳ ගත නොහැකි අයුරින් එය පුපුරා ගොස් ඇති බවක් මට හැඟිණ. අගේනි ඒ යන්නට ගියේ පරාජය බාර ගෙන මට දිනුම දී නොවන බවත් මම හොඳටම දැන සිටියෙමි.

'ඔයා බයවෙන්න එපා. ඔයාට මොනවත් කරන්න මං ඒ කාටවත් ඉඩ දෙන්නෑ.'

සරෝජ් එහෙම කිව්වාට මා බය වී සිටියේ මා ගැන නොවේ. එහෙනම් අගේනි ගැන ද...? නැත්නම් සරෝජ් ගැන ද...? එහෙම නැත්නම් අයියා හා මගේ පවුල ගැන ද...? ඊට නිශ්චිත පිළිතුරක් දෙන්නට හැකියාවක් අදටත් මට නොවේ.

'හැමදාමත් හැංගි හැංගි ඉන්න බැහැනේ. කවදාහරි දවසක මේවා අගේනිත් දැනගන්නම ඕනෙනෙ.'

නංගීත් සිදු වූ දෙය පිළිබඳ එතරම් කැලඹුනේ නැත.

'ඒ වුණාට ලෝචනා... ඒ නෝනලා බලපුළුවන්කාර උදවියනං... නිකමට අත පිහිදා ගනියි ද...? අනේ උඹ පරෙස්සම් වෙයන් ලෝචනා.''

අම්මා නම් හොඳටම බිය වී සිටියා ය.

'ආ... ඒක මාර වැඩක්නේ. එහෙනං මේක අගේනිලට ගිය රට.'

'මේ රට සල්ලිකාරයින්ටයි බලපුළුවන්කාරයින්ටයි ගිහිං සැහෙන කාලයක් බං.'

ඒ තරම් දැන උගත් ගැහැනියක නොවූවත් අම්මා ඒ ටික කිවේ දැනුවත් සමාජ විද්‍යාඥවරියක වගේයි කියා මට සිතිණ.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සමහර විට මගේ හෙංඩිම් ගැහෙ අවංකභාවයකින් ඇය කතාකළේ ය. ඒ කීමින් ඊම ඔහුගේ ජීවිතය පිළිබඳව ලත් ප්‍රායෝගික අත්දැකීමක් කිය මම සිතමි.

කුඩා කොහොම හිතුවත් අශේනි කැකෝ ගොගෙන වැඩ කරගන්නට අවේ නැත. නමුත් මා පසුදා කාර්යාලයට යන විට ඇය එහි කිහිප දෙනෙක් වට කරගෙන යමක් පවසමින් සිටියා ය. මා දුටුවනම් ඇය ඒ කතාව නැවතුවෙන්, අශේනි කියමින් සිටියේ විශේ මා සරෝජ්ගේ අතක දුවටීගෙන සුපිරි සාප්පු සංකීර්ණයක් තුළ ඇවිද යනු ඇගේ අතටම හසු වූ පුවත බව මට වටහාගත හැකි විය.

'අශේනි එහෙම කා කොටාගන්නා කෙනෙක් නෙවෙයි නමයි. හැබැයි එයා කිසි දෙයක් නොකර නිකං ඉඳියි කියලනං හිතන්න බෑ ලෝචනා.'

දිනූෂා හුගක් කල්පනා කොට කීවා ය.

'මේ දේවල් කවදා කොහොමහරි සිද්ධ වෙන්න ඕන නමයි. ඒත් අශේනිගෙ අතටම හැමදේම අහුවෙන්න ඉක්මනං වුණා වැඩි ද කියලත් මට හිතෙනව.'

'මට අශේනිගෙ මූණ බලන්නත් ලැජ්ජයි දිනූ. සරෝජ්ට මං හැමදාම කිව්ව මෙහෙම දේකට මට මූණ දෙන්න බෑ කියලා. දැං ඉතිං...'

'ඇත්තටම ඔයා සරෝජ්ට ආදරෙයි නං... සරෝජ් ද නැත්තං අශේනිද කියලා තීරණේ කරන්න වෙනවා ලෝචනා'

දිනූ කියූ කතාව ඇත්ත ය. ඒ නිසා මම තීරණයක් අරගෙන හිත හයිය කර ගතිමි. දැන් මට සරෝජ්ව අත්හළ නොහැකි ය. කිසිදා ඔහුගේ ආදරයෙන් මිදිය නොහැකි ය. ඒ නිසා අශේනිගේ පැත්තෙන් උරුම වෙන ඕනෑම දේකට සව්මත් සිතින් මුහුණ දිය යුතු ය. දැන් මා එයට සූදානම් ය.

'මං හිතුවෙ නෑ අද ඔයා ඔහොම හිනා වෙලා ඉඳියි කියල.'

දවාලේ රාජකාරී අවශ්‍යතාවයකට මා ඔහුගේ කාර්යාල

සමහරවිට ගිය වෙලාවේ සරෝජ් කීවේ ය. මම හදවතින්ම හිනැහුණෙමි.

'කමක්නෑ අවශ්‍ය දේ මොකක්ද කියල හරියටම තේරුම් ගත්තට පස්සේ, ඒ දේ වෙනුවෙන් ඕනම දේකට මූණ දෙන්න හිත හදාගන්ඩ වෙනව සරෝජ්. දැං මාත් ඉන්නෙ එහෙම නැතත්. ඒ වුණත්... මං ටිකක් දුර්වල දියාරු කෙල්ලෙක් තමයි.'

'ඔයා ඔහොම කතා කළාට පස්සේ තමයි ලෝචනා මගෙ හිතට පණක් ආවෙ.'

'ඒත්... ඔයා ගෙදරත් එක්ක ප්‍රශ්න ඇති කරගන්න එපා.'

'නෑ. අමුතුවෙන් ඇති කරගන්න ප්‍රශ්නයක් නෑ. ඇතිවෙලා තියෙන ප්‍රශ්න විසඳගන්න තමයි තියෙන්නේ. මං අශේනිටත් මගෙ පැත්තෙ තේරුං කරල දෙන්න උත්සාහ කළා. එයා කොහොම ඒක බාරගනී ද කියලනං මං දන්නෑ. බලමුකො ලෝචනා. මේ ලෝකේ අපිටත් ඉඩක් තියෙන්න ඕනෙන.'

The Reader's Place Novel...

කාර්යාලයේ අය මදෙස හොරෙන් බලමින් කුසු කසු ගානු මට පෙණිනා. එය හදවතට මහත් බරක් දැන වූ වග සහතික ය. හැම කෙනෙක්ම දැන් පිළිගන්නේ අශේනිව ය. මා ඇයගෙන් සරෝජ්ව උදුරාගෙන බරපතල වරදක් කළ බව කෙනෙක්ම සිතන්නේ ය.

'ඇත්ත ද ලෝචනා අශේනි අර කියන කතාව...?

දිවා ආහාරයෙන් පස්සේ දමිත කෙළින්ම මගෙන් ඇසුවේ ය. මොන කතාව ද කියා අසන්නට උවමනාවක් නොවිණ. නමුත් අශේනිගේ කතාව ඇත්ත ද නැත්ත ද කියා කියන්නට මා වුව දන්නේ නැත.

'ඔයා සරෝජ් එක්ක යාළු වුණානං එක මහ පල් වැඩක්නෙ ලෝචනා. මේ ෆර්ම් එකට එනකොටම ඔයා දැනගෙනනෙ හිටියෙ සරෝජ් කියන්නේ අශේනිව මැරි කරන්න ඉන්න කෙනා කියල.'

එය සම්පූර්ණයෙන්ම චෝදනාවකි. නිදහසට කාරණා කිසිත් නො අසා මා වැරදිකරු බවට තීන්දු කරන්නට තරම් දමිත දරුණු වී සිටියේ ය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'අපි වචනයක් කිව [illegible] අම්මල වගේ රවල බලන්නෙ. බලන්නකො ඔයා කරල තියෙන දේ. හිතන්නෙ අශේනිගෙ තාත්තා ඔයාව ඉතුරු කරයි කියල ද...? සල්ලිවලට ඔච්චරම පහත් වැඩක් කරන්න තරං ඔයා පහළට වැටෙයි කියල මන්නං හිතුවෙ නෑ.'

පහර දුන්නා නම් රිදෙන්නේ සිරුරට ය. එය ඉවසා ගන්නට පුළුවන. දරාගන්නට පුළුවන. නමුත් ආත්මයට කරන අපහාසයක් ඊට වඩා බරපතල ය.

'දමිත. හිතන්නෙපා මං ඔයා අදහස් කරපු විදිහෙ කෙල්ලෙක් කියලනං. ඕගොල්ලෝ වචනයක් කියනකොට ඒවට එකඟ වුණේ නැත්තේ ඕගොල්ලෝ කොහොම අය ද කියල ඉවෙං වගේ තේරුණ නිසා. හැබැයි සරෝජ්ව ඔයාගෙ මිම්මෙන්ම මනින්න මට කොහොමටවත් බෑ.'

මගේ ඇස්වලිං ගින්දර පිටවෙමින් තිබෙන්නට ඇත. සිරුර පවා වෙව්ලුවේ ය. මගෙන් එහෙම ප්‍රතිචාරයක් බලපොරොත්තු නොවූ දමිත තිගැස්සී ගියේ ය. මා දමා හළු කරන බැල්මකින් බලා සිටි ඔහු අසුනින් නැගිට්ටේ ය.

'ආ එහෙම ද ළමා තැනී...? බලමුකො උඩ පැනල කොහෙටද වැටෙන්නේ කියල. පස්ස බිම ඇනුනහම අඬාගෙන අපි ළඟට එයිනෙ.'

මම හැකි වෙර යොදා ඔහුට රැව්වෙමි. එහෙම නම් ඔහු බලා සිටින්නේ මා වැටී පස්ස බිම ඇනෙන තෙක් ය. පැදුරේ සිටින මිනිසුන් වන අපට වැටෙන්නට තැනක් නැත. නමුත් ආත්ම අභිමානය පාවා දෙන්නට මා කොහෙත්ම සූදානම් නැත. දමිත නොව කවුරුන් වුනත් එය දැන සිටින එක හොඳයි.

'වට්ටි අම්මලගෙ කටවල් දන්නැද්ද දමිත...? ෆැමිලි බැක්ග්‍රවුන්ඩ් එක හොයල බලන්නේ නැතුව මේ වගේ ෆර්ම්වලට ඔය වගේ චීප් තැන්වල ළමයි ගත්තම ඔහොම වෙනව.'

අප අතර වූ දෙය දමිත අශේනිට පවසන්නට ඇත. ඇය මට ඇසෙන්නට මාව පාගා වප්පා කර දමමින් කතා කළා ය. කඳුළු එන්නට තරම් දුකක් හිතට දැනුනත් මම ඉවසාගතිමි.

'ලෝචනා...'

දිනූ මා අසල වූවා ය.

'කිසිදෙයක් ඇහෙන්නෑ වගේ ඉන්න.'

'වැරැද්දක් කළානං ඒකට ඕන දඬුවමක් විඳින්න ලෑස්තියි. හැබැයි මගෙ දුප්පත්කම ඇදල අරං මාව මානසිකව වට්ටන්න හදන එක මට දරාගන්න බෑ දිනූ.'

'මං ඔයාට කිව්වනෙ. අශේනි ටිකක් අමුතු කැරැක්ට එකක්. බබා වගේ හිටියට එයාට ඕන වෙලාවක නපුරු වෙන්න පුළුවන්.'

'අශේනි මට කොච්චර නපුරුකං කළත් කමක් නෑ. ඒත් දිනූ මං සරෝජ්ට ලං වුණේ ආදරේට නෙවෙයි සල්ලිවලට කියල කියනව අහං ඉන්නෙ කොහොමද මං.'

ඒ වෙලාවේ නම් කඳුළු පාලනය කරගන්න මට බැරි විය. කිහිප දෙනෙක්ම මා දෙසට කොකම්පාතු ඒ අස්සේම මම දුටිමි.

'හිතට වැටෙන්න දෙන්න එපා. එතකොට ඔයාව වප්ප කරල දාන්න ලේසියි.'

මම දෙතොලම දැඩිව සපා ගතිමි. දිනූෂාත් නොවුණා නම් කොහොම මා මෙවැනි දේකට මූණ දෙන්න ද...? කාර්යාලය තුළ බොහෝ දෙනෙක් හිටියේ අශේනිගේ පැත්තේ ය. දිනූෂා හැරෙන්නට මා වෙනුවෙන් වචනයක් හෝ කියන්නට සිටියේ තව කිහිප දෙනෙකි. ඔවුන්ද කතා කළේ බියෙනි. අශේනිගේ පියාගේ ධනය හා බලය ප්‍රචාරක ආයතනය තුළත් ආධිපත්‍යය පතුරුවමින් තිබී බව මා වටහාගත්තේ ඒ අවස්ථාවේ දී ය.

'සරෝජ් මං මට කරපු දේට පනිෂ් කරන්නේ ඉක්මනට එයාව මැරිකල. ඊට පස්සෙ දවසකිං ඩිවෝස් වුණත් මට කමක් නෑ.'

දමිතලා එක්ක අශේනි එහෙම කියනු ඇසිණ.

'මීට වඩා හුඟක් දේවලට මූණ දෙන්න වෙයි ලෝචනා. ඒ මොන දේ වුණත් මං ඔයාව අත්අරින්නෑ. අශේනිලට ඔහොම ටිකක් දඟලන්න ඉඩ අරිමු.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සරෝජ් මා අස්වස [illegible] ය. හිතේ තිබුණ තරම් දුකක් මා ඔහුට පෙන්වන්නට ගියේත් නැත.

'අශේනි කීයටවත් මට දීනුම දෙන එකක් නෑ සරෝජ්.'

'මාව බලෙන් බැඳගන්න යෑ.'

'අශේනි අපි හිතපු තරං බොළඳ සීනිබෝල කෙල්ලෙක් නෙවෙයි.'

එදා සවස මිපීල අයියාත් කලබලයෙන් කාර්යාලයට දිව ආවේ ය. ඔහුත් මා අස්වසන්නට වෙහෙසුණේ ය.

'මං මුල ඉඳලම ලෝචනාට කිව්වනෙ. දැං ඉතිං කරන්න දෙයක් නෑ. අපි ඔයාව අත්හරියි කියලානං හිතන්නෙපා.. නේද සරෝජ්...?'

'ඒක තමයි මාත් තේරුං කරල දුන්නේ. අශේනි ඔහොම උඩ පැනපුදෙන්කො.'

සරෝජ්ගේ කුටියේ වීදුරු දොර හඬනගා හැරිණ. අශේනිගේ කෝපත් මුහුණ අප දෙස මාරුවෙන් මාරුවට රවා බලන ලදී.

'ආ... දෙන්නත් එක්කම එකතු වෙලා මෙයාව නලෝනව ද...?'

මම ඇස් දෙක තදකොට පියා ගතිමි.

'මිපීල එහෙනං ඔයත් මුල ඉඳලම මේව දැනගෙන හිටියනෙ...? මං ඔයාව මීට් වෙලත් ඇහුවෙ සරෝජ් කෙල්ලෙක්ව දාගෙන කා එකේ රවුම් ගහනව කියල කතාවක් තියෙන්නේ ඇත්ත ද කියල... හැමදේම දැනගෙනත් ඔයා මට හැංගුව.'

මිපීල වචනයක්වත් කථා කළේ නැත. එක අතකට හිතේ කේන්තිය නිවෙන තෙක් අශේනි ඔය විදිහට කෑගසා බනින එකක් හොඳ ය.

'අශේනි.. මං ලෝචනාව අඳුරගන්නත් කලින් ඉඳලයි ඔයාට කිව්වේ අපි මැච් වෙන්නෙ නෑ කියල. ඔයා ඉස්කෝලෙ යන කාලෙදි අෆෙයා එකක් තිබුණ මධුරංගව මැරි කරන්න කියලත් මං ඔයාට කියල තියෙනව.'

'ඒ වුණාට මාව මැරි කරන්නෑ කියල ඔයා කියල නෑ. ඒ හැමදේම වෙනස් කළේ මෙයා. බලන්නකො මං මෙයාට කරන දේ.'

'ලෝචනාට මොනවත් කරලනං ඔයාට මාව මැරි කරන්න පුළුවන් වෙයි කියල හිතන්න එපා. මේක තේරුං ගන්න බලන්න අශේනි. ප්ලීස් ඔයා ඔයාට මැච් වෙන කෙනෙක්ව තෝර ගන්න'.

සරෝජ් දෙස රවා බලා අශේනි ගස්සාගෙන යන්න ගියා ය. දොර 'දඩාස්' ගා වැහිණ. මම බීරාන්තව සිටියෙමි.

'මොනා වුණත්... ලෝචනාට කල්පනාවෙන් ඉන්න වෙයි. ලෝචනාගේ ආරක්ෂාව ගැන හිතන්න වෙයි සරෝජ්.'

මිපීල සුසුමක් හෙළමින් කීවේ ය. සරෝජ් එම අදහසට හිස සලනු මට පෙණුනි. ආදාරේ කියන්නේ මෙහෙම යුද්ධයක් ද..? ආදරේ කියන්නේ යුද්ධකොට ගහ මරාගෙන දිනිය හැකි හැඟීමක් ද...? එසේ නොවන්නට නුපුළුවන. නමුත් ලෝකය ගොඩනැඟී ඇත්තේත් හැඩගැසී ඇත්තේත් මේ රිද්මය අනුව ය. අපේ හදවත් ස්පන්දනය වන්නේ එම රිද්මයට නොවුණත්, අපට මේ ක්‍රමයෙන් ජනිර්මුක්ත විය නොහැකි ය. මේ ගඟ ගලන අතට පිහිනා යනු මිස උඩුගං බලා පිහිනිය නොහැකි ය.

'යංකෝ... ලෝචනාව මං ගෙදරට එක්කගෙන යන්නං.'

මා කාර්යාලයෙන් නික්මෙන්නට සූදනම් වෙද්දී සරෝජ් ඇවිත් කීවේ ය. අශේනි නෙතු විදා අප දෙස බලා සිටිනවා මට පෙණුන.

'මං යන්නං සරෝජ්. නැත්තං අශේනි තවත් ෆයර් වෙන්න පුළුවන්. එයාට ටිකක් සන්සුන් කරගන්න බලනව මිසක්... තව අවුස්සල හරියන්නෑනේ...?

'ඒත් ඔයාගෙ ආරක්ෂාව ගැන මේ වෙලාවෙ හිතන්න ඕනෑ.'

'දැම්මම මට මොනාත් කරන්න හිතන එකක් නෑ. තත්වෙ තරක අතට හැරුණොත් අපි බලමුකො. දිනූ එක්ක මං බස් හෝල්ට් එකට යන්නං.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඔයා හිතුවක්කාර[illegible]'

'නැත්තං ඔයාට ගෙදරත් ප්‍රශ්න වැඩි වෙයි.'

'මට ඔයා ගැන හිතන්න දෙන්න.'

'මමත් ඔයා ගැන හිතත් ඕනනෙ. මටත් අවස්ථාවක් දෙන්න.'

'පණ්ඩිතයා...'

ඔහුගේ දෙතොල් පෙති ලිහී ලස්සන සිනහවක් පිපිණ. ඒ සිනහවට වසඟ වීගෙන ඔහු ළඟ දවටී ඉන්නට තිබුණානං හොඳය. නමුත් අශේනිගේ උකුසු ඇස්වලට මුවා වී මම දිනූ සමඟ මගට බැස්සෙමි.

'එක අතකට ඔයා අද සරෝජ් එක්ක ගියෙ නැති එක හොඳයි. මොන මොන ප්ලෑන් ගහල තියෙනව ද කියල අපි දන්නැනෙ'

'ගෙදර වෙන කිසි දෙයක් සරෝජ් මට කියන්නේ නෑ. ඒක නිසාම එයාගෙ පැත්ත ගැන මට බයයි.'

'සරෝජ් කොල්ලෙක්නෙ. එයාගෙ දේවල් මැනේජ් කරගනී.'

අප දෙදෙනා කතා කරමින් බස් නැවතුම වෙත ඇවිද එමින් සිටියෙමු. රිදී පැහැති විශාල මෝටර් රථයක් අප යන මග අයිනට කොට එකවරම තිරිංග තද කොට නැවතිණ. හිතට වෙනසක් දැනුණේ මාත් දිනූත් මූණෙන් මූණ බලා ගතිමි. රියෙන් බැස්සේ උස මහත සිරුරක් ඇති අව් කණ්ණාඩි පැළඳි මිනිසෙකි.

'මේ ලෝචනා වෙන්න ඕන.'

ඔහු කෙලින්ම මට කතා කළේ ය. පිළිතුරැක් නොදුන්නත් මගේ නැතිගත් මුහුණෙන් ඔහු තමන්ව ස්ථිර කරගන්නට ඇත.

'මං අශේනිගෙ තාත්තා.'

දෙකකුල් 'ටකස්' ගා ගැහිණ. ලොකු අව්කණ්ණාඩි දෙක නිසා එදා උපන්දිනේයේදී දුටු අශේනිගේ පියා මේ පුද්ගලයා ලෙස මට හැඳිනිය හැකි වූයේ නැත.

'සිද්ධ වෙලා තියෙන දේවල් සේරොම මං දන්නව. ළමයා.. මගෙ දරුවට ඕන දෙයක් මං එයාට දෙනවාමයි. ඒ ගැන වද වෙන කතාවක් නෑ. ඔය ළමයට ඕනෙ සරෝජ්ව නෙවෙයිනෙ...

ම්... සල්ලිනං කොහෙන් කොහොම ලැබුණහම මොකද... අපි ඒ ගැන පස්සෙ කතා කරමුකො.'

ඔහු එහෙම කීවේ දිනූ දෙස බලමිනි. ඇය මා ළඟම වූ නිසා ඔහුට කියන්නට අවශ්‍ය සියලු දේවල් කියාගත නොහැකිවා වැනි බැල්මකිනි.

'කොහොම උනත් ඔය සම්බන්ධෙ නවත්වන්න ඕනේ... අදම...'

මගෙන් කිසිවක් නොවිමසා මට කිසිත් කියන්නට ඉඩක් නොදීම අශේනිගේ පියා මෝටර් රථයට ගොඩ වී පවනට බඳු වේගයෙන් නික්ම ගියේය. දිනූ මගේ අතින් අල්වා ගත්තා ය. ඇයට මළ මිනියක සීතල මගේ අතින් දැනෙන්නට ඇත.

'මොකද දිනූ මේ වෙන්නේ...?'

'මං ඔයාට කිව්වේ. පුපුරන්න තියෙන ගිනි කඳු පෙන්නෙ නිකංමෙ නිකං කඳු වගෙයි ලෝචනා. පුපුරන කොට තමයි අවට ගම් හඬ අටක්ම විනාශ වෙලා යන්නේ. පරෙස්සමෙන් කෙල්ලෙ.'

ඒ වෙලාවේ නම් බය කියන දේ ටිකක් තදින් මට දැනිණ. මම සරෝජ්ට දුරකථනයෙන් කතා කොට කිසිත් නොකීවෙමි. පමා වී තිබුණත් දිනූ අපේ ගේ අසලටම මාව ගෙනගොස් දමා ගියාය.

'උදේට සරෝජ්ම ඇවිත් ඔයාට පික් කරන්න කියන්න. තනියම යන්නෙපා.'

ඈ සමුගන්නට මත්තෙන් එය අවධාරණය කළා ය.

මා යන විට අයියා දැඩි නොසන්සුන්කමකින් ඉස්තෝප්පුවේ සක්මන් කරමින් සිටියේ ය.

'තමුසෙ හෙට ඉඳල වැඩට යන්නෑ.'

මා දුටු වහාම නැවතුණ ඔහු දැඩිව කීවේය. මම බිත්තිය අල්වාගෙන නතර වුණෙමි.

'ඇයි අයියෙ...?'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ප්‍රශ්න ඕන නෑ. තමුසෙ හෙට ඉඳල වැඩට යන්න ඕන නෑ.'

'වැඩට නොගිහිං කොහොමද අයියෙ...?'

'කිව්වහම දෙයක් අහනවා. සරෝජ් සර්ට පුළුවන්'ද තමුන්ගේ ජීවිතේ ගැන වගකීම ගන්න...? එයාට පුළුවන්නං උදේට ඇවිත් තමුසෙව කාර් එකේ දාගෙන ගිහිං හවසට ගෙදරට ගෙනැත් දාන්න කියනවා. නැත්නං හෙට ඉඳලම ඔයා රස්සාවට යාම නවත්වනවා. මගෙ කතාව වෙනස් වෙන්නෑ.'

අයියා යන්නට ගියේ ය. යම් කිසිවක් බරපතල වූ යම් කිසිවක් සිදුවෙමින් පවතිනවා සේ මට දැනිණ. සරෝජ් මට කිසිත් කියන්නෙත් නැත. අයියා කිසිත් කියන්නෙත් නැත. නමුත් ව්‍යසනයක පෙරනිමිති මට දැනේ. අශේනිගේ පියා විසින් කරන ලද තර්ජනය ගැන ගෙදරට කියනවා ද කියා මම සිතමින් සිටියෙමි. එහෙම දෙයක් දැනගත්තොත් අයියා කොහොමටවත් මට රැකියාවට යාමට ඉඩ නොදෙනු ඇත.

'අක්කේ...'

බිත්තිය අල්වාගෙන මා කල්පනා කරමින් සිටියදී නංගි මාවෙත ඇවිත් සිටියා.

'අයියාගෙ පෙනුමෙ හැටියටනං මොකක් [illegible] දෙයක් වෙලා වගෙයි අක්කෙ.'

කවදාවත් අයියා කියන කරල දෙයක් අනුමත නොකරන නංගී පවා මේ වෙලාවේ අයියාගේ පැත්තට වැටී සිටියා ය.

'කොහොමටත් අපි පරිස්සං වෙන එක හොඳයි.'

'අශේනි තිකංම අහක බලාගන්න එකක් නෑ කියල මට ඔෆිස් එකේ දී තේරුණා.'

'අනේ ලෝචනා මේ මොන හස්පැත්තියක් ද වෙන්න යන්නේ...? මහත්තයට තේරුං කරල දීලා ඔන්න ඔය ආස්සරේ නවත්වල දාපං. මෙහෙම පපුව තැම්බි තැම්බි ජීවත් වෙන්න පුළුවන් ද...?'

අම්මා කියන කතාවේ ඇත්තක් නැතිව නොවේ. නමුත්

ඇයට අවනත වන්නට දැන් මා පමා වූවා වැඩි ය. මරණය අත ළඟටම ඇවිත් අනතුරු ඇඟෙවුවත් දැන් මට සරෝජ්ගේ ආදරය ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකි ය.

තව ටිකක් හවස් වෙද්දී සරෝජ් මිට්ල සමග අපේ ගෙදර පැමිණියේ ය. ඔහු බොහෙවින්ම කලබල වී සිටින බව රියෙන් බසිද්දීම මට හැඳිනගත හැකි විය.

'ඔයාට සුමනෙ අංකල් හම්බවුණා ද ලෝචනා...?'

ඔහුගේ කලබලයට හේතුව එහෙනම් එය ය. දිනූ කතා කොට සිදු වූ දේ සරෝජ්ගේ කනේ තියන්නට ඇත.

'ඒ කියන්නේ අශේනිගෙ තාත්තා...? අක්ක අපිට කිව්වෙත් නැහේ.'

'හැමෝවම කලබල කරවන්න මට ඕන වුණේ නෑ'

'මගදී මට සංජීව හම්බවුණා. ඔෆිස් නොයා ඉන්න ඕන නෑ. [illegible] ඊගොල්ලෝ දිනුව කියල. [illegible] ත්තනවා ඔයා ඔෆිස් යන්නෙත් එන්නෙත් මාත් එක්ක.'

'ඒක තමයි ලෝචනා හැම පැත්තකින්ම බැලුවොත් කරන්න [illegible] හොඳම දේ.'

මිට්ල අනුමත කෙරුවේ ය. ඔවුන් හොඳයි කියනවා නම් මට එහි කිසිම ප්‍රශ්නයක් නොමැත. නමුත් අශේනිලා යමක් කරන්නට සැරසෙනවා නම් එය වළක්වන්නට මය කිසිම ක්‍රමයකින් නොහැකි බවත් මම හොඳටම දනිමි.

'මගේ ඇස් වහල ඊගොල්ලන්ට මුකුත් කරන්න බෑ. එහෙම කළොත් ඉතිං මං සංජීව නෙවෙයි. ඉතුරු කරන්නෑ උංගෙ එකෙක්වත්.'

හවස අයියා ආවේ ය.

මේ දෙවල්වලට ඔහුත් පැටළුණොත් මේවා කොහෙන් කෙළවර වෙවිද කියා සිතාගන්නවත් නුපුළුවන. සරෝජ්ගේ [illegible] තාදැවිණ. ඔහුගේ මුහුණ වෙනස් වූයේ ය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'සුමනෙ අංකල් කෝල් කළොත්...'

'ආන්සර් කරල බලපංකො.'

සරෝජ් කතා නොකර ඉන්නට හදද්දී මිරීල පෙළඹුවේ ය. කොහොමත් ප්‍රශ්නවලට මූණ දෙනු විනා ඒවායින් පලා යන්නට නොහැකි ය. එවිට ප්‍රශ්නය අපේ පස්සෙන් එලවාගෙන එන්නට පටන් ගන්නා බැවිනි. මුල් අවස්ථාවේදීම ප්‍රශ්නයට මූණ දෙන එක වඩාත් පහසු වන්නට පුළුවන්.

'හෙලෝ කියන්න සුමනෙ අංකල්'

අගේනිගේ පියා කරවන් පැවසී ද කියා පැහැදිලිව ඇසුනේ නැත. නමුත් සරෝජ්ගේ මූණේ ඉරියව්ව වෙනස් වූ ආකාරයෙන් ඔහු පවසන්නේ යහපත් දෙයක් විය නොහැකි බව මට හොඳටම වැටහිණ.'

'ඒක කරන්න බෑ අංකල්. මං අගේනිට හැම දෙයක්ම තේරුං කරල දීල තියෙන්නේ.'

සරෝජ් තරමක් කේන්ති ගත්තේ ය. ඔහු රතුව සිටිනු මට පෙනිණ.

'අංකල්ගෙයි අප්පච්චිගෙයි ගනුදෙනු ගැන මං දන්නෑ. ඒව මට අදාලත් නෑ. මේක මගේ ජීවිතේ අංකල්. මං ගැන තීරණ ගන්න ඕනෙ මං. කාටවත් ඕන හැටියට බෝඩ් එකේ තල්ලු වෙන ඉත්තෙක් වෙන්නෑ මං'

තදින් කතා කළ සරෝජ් දුරකථන සබඳතාවය විසන්ධි කොට දැමුවේ ය. කාගේත් මුහුණ වල වූයේ දෙගිඩියාවකි. මිරීල කල්පනා කරමින් ඉස්තෝප්පුවේ ඒ මේ අත සක්මන් කළේ ය.

'කියන්න තියෙන දේ දැනං මං අපේ ගෙදරටයි අගේනිගෙ ගෙදරටයි දෙකටම කියල තියෙන්නේ. බලමුකො...'

'මොකක් කියන්නද සුමනෙ අංකල් කෝල් කළේ...?'

'වෙඩින් එක කවද ගන්නත් කමක් නැලු. ලබන සතියෙම එන්ගේජ්මන්ට් එක දගන්න ඕනලු.'

'දෙපා අභියසම බෝම්බයක් පිපිරුවා සේ ය මට දැනුනේ

ඔවුන් හැම පැත්තෙන්ම වටලා පහර දෙන්නට සූදානම් කර තිබේ. අපට ගැලවීමක් ඇත්තේම නැතිවා සේ මට දැනිණ.

'අගේනි උඹට ගැලවෙන්න දෙන්නෑ වගේ.'

'මේ ප්‍රශ්නෙ කතා කරල විසඳගන්න බැරි වුණොත් මං ඉක්මනට තීරණයක් ගන්නව ලෝචනා'

සරෝජ්ගේ තීරණාත්මක හඬ කාගේත් අවධානය ඔහු වෙත යොමු කරන්නට සමත් විය. ඔහුගේ ඉක්මන් තීරණය කුමක්ද කියා මිරීල පවා නොදැන සිටි බවක් පෙනිණ.

'අපි කසාද බැඳල ලංකාවෙන් පිටවෙනවා. ඊට පස්සේ ඊගොල්ලෝ මොනා කරන්න ද...?'

මා මුලදී සිතුවේ අගේනිට ඇගේ ආදරය අහිමි වීම නිසා ඇයට අත්වෙන හිත් වේදනාව ගැන පමණි. මේ ප්‍රශ්නයේ මෙහෙම පැත්තක් ගැන මට කිසි අවබෝධයක් වූයේ නැත. දැන් ඉතින් පෝට නැඹූ පඩ ආපසු ගන්නට නොහැකි ය.

'ඒක හොඳයි අයියේ. ඒක කලක් යනකොට ඔය ඔක්කොම අමතක වෙලා යයි.'

'ලෝචනා ඉක්මනට පාස්පෝට් එක හදගන්න ඕන. මිරීල උඹ පුළුවන්ද හෙට කාටවත් නොදැනෙන්න ලෝචනාව පාස්පෝට් ඔෆිස් එකට එක්කං යන්න...?'

'පුළුවං.'

'එහෙනං එහෙම කරමු. දැන් අපිත් ඕන දේකට ලෑස්ති වෙලා ඉමු. ඒක ඇඟට ගුණයි.'

ජීවිතය කොයි ඉසව්වකට ගසාගෙන යන්නට නියමිත ද කියා මා දැන සිටියේ නැත. මේ තීරණාත්මක මොහොතකි. ජීවිතයට පුදුමෙම හැරවුම් ලක්ෂයකි. මේ වෙලාවේ මා ශක්තිමත් හිතක් ඇතිව කටයුතු කළයුතුමය. දුප්පත් අම්මා හා නංගීත් අයියාත් මෙහි තනිකර දමා විදේශ ගත වීමක් ගැන හිතා ගන්නටවත් නොහැකි වුණත්, මේ වෙලාවේ තැබිය යුතු හොඳම පියවර නොතැබුවොත් ජීවිත කාලය තුළ මහා අහිමිවීමක වේදනාවක්

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සමග පසුගාමී ජීවිතයක් ගෙවන්නට සිදුවෙනවා නිසැක ය. එහෙයින් මේ වෙලාවේ සරෝජ් අහිමි කර නොගැනීම ගැන විනරක් හිතා මම හිත සවිමත් කරගතිමි.

'කෙල්ලව රටිනුත් යවල කොහොම ද...?'

අම්මා රාත්‍රියේත් හැඬුවා ය. මම වචනයක්වත් කතා නොකර සිටියෙමි. කතා කළොත් මට නොහඬා සිටිය නොහැකි වනු ඇත.

'රට අතෑරලා යනවා නෙවෙයිනේ අම්මේ. අක්කාල ගිහිං.. මේ ප්‍රශ්නෙ තුනී වෙලා ගියාට පස්සේ එයි.'

නංගී මට දුර්වල වීමට ඉඩක් තැබුවේ නැත.

'සරෝජ් සර් ඒ තරමටම කොන්ද කෙලිං තියාගෙන වැඩ කරනවනං මං මගෙ ජීවිතේ වුණත් දෙන්නංකො.

සරෝජ්ගේ තීරණය ගැන අයියාත් සොම්නසින් සිටියේ ය. වෙන්නට තිබෙන හොඳම දේ එය නම් එය එසේ වුණාවේයි සිතා මම පාස්පෝට් කන්තෝරුව වෙත ගෙන යා යුතු දේවල් ලක ලැහැස්ති කොට තැබුවෙමි.

The Reader's Place Novel...

08

අශේනිලගෙ පාර්ශවය සරෝජ් හා අශේනිගේ විවාහ ගිවිස ගැනීම සඳහා සතියක් ඇතුළත දිනයක් ද යොදාගෙන තිබිණ. විවාහ රෙජිස්ට්‍රාර්වරයෙකු වෙත ගොස් ඊට පෙර දා අපගේ විවාහය ලියාපදිංචි කර පවත්වීම සරෝජ්ගේ අදහස විය. විවාහ ලියාපදිංචිය සඳහා අඳින්නට සරෝජ් මටත් අම්මාටත් නංගීටත් සාරි තුනක් ද ගෙනවිත් දුන්නේ ය.

'නොවිවර දුප්පත් වුණත් මං හීන මව මවා හිටියේ මේ කෙල්ලෝ දෙන්නව ලස්සනට මනාලිගෙ වගේ සරසල ගෙදරින් පිට කරන්න. ඒත් ලෝවනාව එහෙම දකින්න මට වාසනාවක් නැති වුණා'

අම්මා පිණිසෙන්ඩු වූවා ය. මටත් ඇය ගැන දුක නොසිතුනා නොවේ. හැම අම්මා කෙනෙක්ගේම පපුවේ තමන්ගේ දූවරු පිළිබඳව එහෙම ආශා, සිහින හා බලාපොරොත්තු තිබෙන්නේ ය. නමුත් මගේ අම්මාට එහෙම පැතුමක් දෙන්නට මට බැරිව යන්නේ ය.

'සමහර දේවල් වෙනුවෙන් සමහර දේවල් කැප කරන්න වෙනව අම්මෙ.'

නංගී සියුම් ලෙස අම්මාගේ හිත හැදුවා ය.

'සරෝජ් අයියා වගේ හොඳ කෙනෙක් අපේ අක්කාට

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ලැබෙන නිසා අපි ඒ මනමාලි ගැන හීනේ කැප කරමු. අම්මට බැරියැ මාව මනමාලියෙක් කරන්න...'

'මෙයාට ඒක තමයි දැං හදිස්සිය.'

'හදිස්සියකං නං තමයි. ඒත් මනමාලයෙක් නැනේ'

මේ තරම් භයානක මේ තරම් දුක්බර පසුබිමකදීත් සිනා වෙන්නට පුංචි පුංචි හෝ කාරණා සොයාගත හැකි වීම ගැන සතුටක් මට දැනිණ. අශේනිලා හිතාගෙන ඉන්නේ හිතේ සතුට කියන දේත් සල්ලිවලට ගත හැකියි කියා ය. සුමනදාස සමරජීව කියන්නේ සල්ලිවලට ඕනම කිරිසන් වැඩක් කරගත හැකියි කියා සිතන විදියේ මිනිසෙකි. මං ඒ බව දැනගත්තේ, එද මහ මගදී හමුවීමෙන් පස්සේ ඔහු මං කාර්යාලයේ දුරකථනයට කතා කළ සිදුවීමෙනි.

'සමරජීව අන්කල්ට දන්න. ඔය ළමයාට කිසිම ප්‍රශ්නයක් වෙන්න මං ඉඩ දෙන්නෑ.'

ඔහු එහෙම කියන්නේ [illegible] මුලින්ම සිතුවෙමි.

'ඔයාට කියාගෙන රස්සාව නැතිවෙන්නෙනේ [illegible] මට වැඩිය හොඳ තැනක රස්සාවකට දාලා දෙන්නං.'

ඔවුන්ගේ අරමුණ ජයගැනීම වෙනුවෙන් ඔහු එහෙම යෝජනාවක් කිරීම අරුමයක් නොවේ. ඉවසන්නට බැරි ඔහු ඉන්පසු කී දේවල් ය.

'ලෝචනා හරි ලස්සනයිනෙ. ඇත්තටම අශේනි මෙහෙම ළමයෙක් හිටියට, මං හිතුවෙ නෑ ඔයා මච්චර ලස්සන කෙල්ලෙක් කියල'

ඔහු එය කී විදිමය ඒ තරම් මගේ හිත් ගත්තේ නැත. නමුත් මම කිසිත් නොපවසා ඔහු කියන්නට කන්දී ගෙන සිටියෙමි.

'සල්ලිනං මොනාද ලෝචනා. සල්ලි වියදම් කරන්න වුණත් මට තියෙනව. නැත්තේ සන්තෝසෙ තමයි.'

ඔහු තවත් කියන්නට යනවාදැයි මම විපිලිසර වීමි.

'ඔයා වගේ කෙනෙක් ළඟිං ඉන්නවං... අපිත් සතුටින් ඉඳියි නමයි. හරියට නිකං... රජෙක් සිටුවරයෙක් වගේ... ලෝචනාට තේරෙනව ඇතිනෙ මං කියන දේ. ම්... පොඩ්ඩක් හිතල බලන්නකෝ'

ඔහුගේ කම්මුලට සෙරෙප්පුවෙන් ගසන්නට තරම් අප්‍රසන්නකමක් මට දැනිණ. මා 'දඩාස්' ගා රිසිවරය තැබුවේ ඉවසිය දරාගන්නට බැරි තැන ය. සුමනදාස සමරජීව කොහොම මිනිහෙක් ද...? ඔහු ඒ කතා කළේ නිකංම ගැහැනියකට නොවෙයි. ඔහුගේ දුවගේ වයසටත් වඩා වයසින් අඩු යුවතියකට ය. අද ඉහළ සමාජ තලයකට නැග සිටියත්, ඔහු ඒ නිර්ලජ්ජිත යෝජනාව කළේ පෙරදී තමන්ගේ පන්තියේ වූ දුප්පත් ගැමි මවකගේ දියණියකට ය. සල්ලි කොහෙන් හරි හම්බ කර ගත්ත ද ඒ අතින් සුමනදාස සිටියේ මොන තරම් පහත් තත්ත්වයක ද...?

මගේ ඇඟ හිරිවැටී තිබිණ. නමුත් මම මේ කිසිත් සරෝජට [illegible]

[illegible] මා රැකියෙන් ඔබ ඉවත් කොට ගෙනෙන්නෙමැයි ඒ වෙලාවේ මා තදින් සිතාගත් බව ඇත්ත ය.

තීරණාත්මක දිනය ළං වී ආවේ ය. පසුදා උදයේ සිදුවීමට [illegible] විවාහ ලියාපදිංචිය සඳහා අපි සූදානම් වෙමින් සිටියෙමු. එදා ප්‍රචාරක ආයතනයේ සිට මම තරමක් වෙලාසන පැමිණියෙමි. සරෝජ් මාව ඇරලවා යළි කාර්යාලය වෙත ගියේ, ආයතනයේ වැඩ කටයුතු පිළිබඳව මිරිලට දැනුවත් කළ යුතුව තිබූ බැවිනි. සරෝජ් යළි ලංකාවට එනතෙක් ප්‍රචාරක ආයතනයේ පරිපාලන කටයුතු බාර ගන්නට මිරිල කැමති වූයේ ය.

'ලෝචනා බර ප්‍රශ්නයක් වෙලානෙ.'

ඇඳිරි වැටීගෙන එද්දී සරෝජ් මට දුරකථන ඇමතුමක් දී කීවේය. හදවත 'ගිඩි ගිඩි' ගා ගැහුණේ හේතුවක් නොදැන ය.

'අශේනිව කවුරු හරි කිඩ්නැප් කරල.'

'මොකක්...? අශේනිව...?'

'ඔව්. අද හවස. අශේනිලගෙ ගේ කිට්ටුවෙදිමලු වෙලා

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

තියෙන්නේ. අශේනිගේ කා [illegible] කලින් අශේනි නාලනී ආන්ටිට කෝල් කරල. කලබල වෙන්න එපා කරදරයක් නැතුව එයා ඉන්නව කියල.'

'දෙයියනේ. එහෙම දෙයක් වුණේ කොහොමද...?'

'හිතාගන්න බෑ ලෝචනා. හැබැයි නාලනී ආන්ටි කෙලින්ම චෝදනාව කළේ මට. එන්ගේජ්මන්ට් එක කැන්සල් කරන්න මං කරපු වැඩක්ලු. ඔයා දන්නවනෙ ලෝචනා අපි මොනවද ප්ලෑන් කරන් හිටියෙ කියල.'

කරදර එනකොට එන්නේ තනිව නොවේ පෙරහැරක් ලෙසින් යැයි කතාවක් තිබේ. ඒ කතාව නිකංම ජන මතයක් වුණත්, ජනමත වලත් කිසියම් සත්‍යතාවක් වෙතැයි මේවා සිදුවෙද්දී සිතේ.

'සමහර විට... අශේනිලට සල්ලි තියෙනව කියල දන්න නිසා කවුරුහරි සල්ලි ටිකක් කඩාගන්න කරපු වැඩක් වෙන්න ඇති.'

ඒ රැයේම අපේ ගෙදර ආ මිටිල කීවේ ය. සරෝජ් සිටියේ තරමක් නොසන්සුන්ව ය. මම ඔහුට තේරුම් කරන්නට උත්සාහ කළෙමි. මේ වගේ තීරණාත්මක මොහොතක කවුරු කුමන අරමුණකින් අශේනිව පැහැර ගන්න ද, ඊට සරෝජ් වගකිව යුතුයැයි ඕනෑම කෙනෙක් කියනු ඇත. ඒ විවාහයට අකමැත්ත ප්‍රකාශ කරමින් සිටි නිසා ය. අශේනිව විවාහ කරගත යුතු යැයි මාපිය නෑසියන් තීරණය කර තිබියදීත් ඔහු වෙත පෙම් සබඳකමක් ඇති කරගත් නිසාවෙනි.

'මං නිසා නේද මේ හැම කරදයක්ම...?'

ඔහු මිදුලේ සක්මන් කරමින් සිටිය දී මම එතැනට ගොස් හෙමිහිට ඔහුගේ අත් ගොබයක අත තබා කතා කළෙමි. සරෝජ් මදෙස බැලුවේ දුක්බරව ය. ඔහුගේ දෙනෙත් මත වෙන කවදාවත් මා දක නැති කැලඹීමක් විය.

'මෙච්චර දේවල් වෙද්දිත් ඔළුව කෙලින් තියන් ඉන්න මට පුළුවන් වෙලා තියෙන්නෙ ඔයා නිසා.'

'[illegible]...

'මට හිතෙනවා මේක සුමනෙ අංකල්ගෙම වැඩක් ද කියල'

ක්ෂණික තිගැස්මක් මා තුළ ඇති විය. එහෙම වෙන්නටත් බැරි නැත. ඔහු එහෙම කරන්නට බැරි නැති මිනිසෙකි. නැත්නම් තමාගේ දුව වැනි යුවතියකට නොහොබිනා ඇරයුමක් කරන්නට යමෙකුට පිළිවන් වන්නේ නැත.

'හැබැයි මාව තම්බන්න එයාගෙ ලුණු ගොරකා මදි. බලමුකෝ මොකාට ද එන්න හදන්නේ කියල.'

'කලබල වෙන්නනං එපා සරෝජ්. ඉවසීමෙන් මේ දේවල්වලට මූණ දුන්නේ නැත්තං මොන උගුල්වලට අහුවෙයි ද කියල කියන්න බෑ. මං ඔයාට නොකියා ඉන්න හිතං හිටපු දේකුත් දැන්නං කියන්න වෙනව.'

'නොකියන්න හිතං හිටිය...? ඒ මොකද් ද ලෝචනා...?'

'හැබැයි අපේ අයියට නං මේ ගැන දැනගන්න තියන්න එපා.'

The Reader's Place Novel...

සුමනදාස සමරවීර දුරකථනයෙන් කතා කොට මට පැවසූ දේවල් ඇසූ සරෝජ් කෝපයෙන් වියරු වැටුනේ ය. නමුත් මම ඔහුව සන්සුන් කරගතිමි.

'එක තමයි මං කිව්වේ මොන මොන උගුල් අටවයි ද කියන්න බෑ කියල. අපි ඉවසමු. මොන දේ වුණත් අපි අපි ගැන විශ්වාසෙන් ඉමු.'

ඔහු දැඩිව මගේ අත අල්වාගත්තේ වාචික පොරොන්දුවක් නැතත් ආත්මීය පොරොන්දුවක් වගෙයනි.

අශේනිගේ අතුරුදන් වීම පිළිබඳ සරෝජ්ගෙන් ද පොලිසිය කට උත්තරයක් ගෙන තිබිණ. නමුත් ඇයව පැහැරගත් කෙනා දුරකථනයෙන් කතා කොට මුදල් ඉල්ලා තිබුණත් එය වෙනම සිද්ධියක් යැයි පොලිසිය සැක කළේ ය. නමුත් කිසිත් නිශ්චිත වූයේ නැත. ඇතැම් විට කාර්යාලයේ වැඩ කළ අය මා දෙසත් සැකයෙන් බැලූහ. ඇනුම්පද කීහ. නමුත් මම ඒ කිසිත් හදවතට අවශෝෂණය කරගන්නට තරම් ඉක්මන් නොවූයෙමි. සරෝජ්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ගෝ මා කිසිවිටෙක අගේ[illegible] සිතුවෙමු. අප බිය වී සිටියේ ඔවුන්ගෙන් මට කරදයක් වේවි කියා ය. ඒ හින්දාම කාගේවත් ඇනුම්පද ගිහ්ද සසල නොවී සිටීමට මට පුළුවන්කමක් තිබිණ. හදවත පිරිසිදු නම් දඬුවම් ගැන බිය විය යුතු නැත.

කෙසේ වෙතත් හදිසියේම සිදුවූ මෙම සිදුවීම නිසා සරෝජ්ලාගේ විවාහ ගිවිස ගැනීමට නියම වූ දිනය තුළ එවැන්නක් කරගත හැකි වූයේ නැත. එසේම හදිසි විවාහයකින් විඳෙග ගත වන්නට අපට ද අවශ්‍යතාවයක් වූයේ නැත.

'හැමදේම වෙන්නේ හොඳටයි කියනවනෙ. ඔන්න දැං අම්මට අක්ක මනමාලි වෙනව බලාගන්න නව චාන්ස් එකක් හම්බවුණ.'

නංගී උවමනාවටත් වඩා සතුටු වූවා ය.

'ඒකනං එහෙම තමයි චුට්ටියේ. ඒ වුණත් කවුරුහරි ගෑනු දරුවෙකුටනෙ ඔය කරදරයක් වෙලා තියෙන්නේ. ඒක නිසා ඒක ගැන උඩ පනින්නෙ නැතුව හිටපං.'

අම්මා නංගීට තරවටු කළා ය. මගේ හැඟීම වූයේත් එම අදහසම ය. අශේනිට වූ කරදරය මත 'හොඳ වැඩේ' කියන බාල මානසිකත්වයෙන් සතුටු වෙන්නට කොහොමත් මට උවමනාවක් වූයේ නැත. නමුත් දමිනලා සිතුවේ මා එවැනි තැනක සිටින බවකි.

'එක හීනෙත් එළි වෙන්නෑ. සමහරු හිතාගෙන හිටියට අශේනි සදහටම අතුරුදහං වෙන්නෑනෙ.'

අප කෑම කාමරයේ කෑම කමින් සිටි වෙලාවක දමිත ඇනුම්පදයක් කියමින් යාබද මේසය අභියස හිඳ ගත්තේ ය. මම සන්සුන් වීමට උත්සාහ කළෙමි. නමුත් දිනූෂා දමිතට රැව්වා ය.

'ඇයි මොකද දිනූෂා රවන්නේ...? මං කිව්වේ බොරුවක් නෙවෙයිනෙ.'

'දමිත මේ කට තිබුණ පළියට කියවන්න එපා. ඔයා හිතං ඉන්නේ හැම කෙනෙක්ගෙම මනස ඔයාගේ වගේ බාලයි කියල ද...?'

'කවුරු අශේනිව හැංගුවත් පොලිසිය හොයා ගනියිනේ. එදට අශේනි කියයිනේ ඔක කාගෙ වැඩක් ද කියල'

'ඒක ඇත්ත. ඒක නිසා අශේනිව හොයාගන්නකල් කටවල් පියාගෙන ඉන්න. චාචාලකමට කියවල පස්සෙ හෝන්ඩි නොවී.'

'අශේනි ආවට පස්සේ වෙන දේ අපිටත් බලාගන්න පුළුවන්නේ.'

'හැංගි හැංගි වෙස් බැඳපු අයට එළිපිටනෙ නටන්න වෙන්නේ'

මම කෑම පාර්සලය එහෙමම ඔතා කුණු කූඩයට විසි කළෙමි. මේ අභූත චෝදනාවකි. මේ චෝදනාවෙන් ගැලවීමට නම් අශේනි නිදහස් වී පැමිණිය යුතුම ය. නමුත් අවාසනාවකට මුදල් ඉල්ලූ පුද්ගලයා දින කිහිපයකින් අශේනිගේ ගෙදරට දුරකථන ඇමතුමක් දී තිබුණේ නැත. මේ නිසා තත්ත්වය වඩාත් සැකමුසු විය. වරක් අශේනිගේ මව කාර්යාලයට පැමිණියා ය. ඇය හැසිරුණේ සම්පූර්ණයෙන්ම උමතු වූවක සේ ය.

'උඹව මං ඉතුරු කරන්නෑ. මගෙ දරුවට කරදරයක් වෙලා තිබුණොත් එහෙම, ආතක් පාතක් නැති හිඟන්නි. අශේනි උඹට අනුකම්පා කළා වැඩියි. උඹ කන්න දීපු අත හපා කෑවා.'

නාලනී සමරජීව කිසිදු සොයා බැලීමකින් තොරව - කිසිදු සංයමයකින් තොරව මට නිග්‍රහ කළා ය. මට වචනයක්වත් කතා කරගත හැකි වූයේ නැත. අම්මා කෙනෙක් ලෙස ඇගේ වේදනාව සාධාරණ බව මම දනිමි. නමුත් කිසිදු වගවිභාගයකින් තොරව ඇය මේ විදිහට මාව වැරදිකාරයා කිරීම අසාධාරණ ය.

'ආන්ටි...'

කලබැගෑනිය ඇසී සරෝජ් නිර්මාණ අංශය වෙත දිව ආවේ ය. ඔහු සමඟ මිරිල ද සිටියේ ය.

'මොකද් ද ආන්ටි මේ වැඩේ තේරුම...? කවුරුහරි වරදක් කරල තියෙනවං පොලිසියෙන් එයාට දඬුවං දෙයි.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'පොලීසිය - පොලීසිය තොවෙයි මං දඬුවම් දෙන්නේ, සරෝජ්... හිතන්න එපා මේ විදිහට මෙහිට කසාද බඳින්න ලැබෙයි කියලනං.'

'ආන්ටි මේක මගේ ෆර්ම් එක. මෙතන වැදගත් විදිහට කතා කරල වැදගත් විදිහට හැසිරෙන්න බැරිනං කරුණාකරල පිටවෙලා යන්න.'

'එහෙම මාව එලවන්න හම්බවෙන්නේ නෑ සරෝජ්. මේ කසාදෙ පිට තියලා ඕගොල්ලංගෙ අප්පච්චි ජන්දෙට අපෙන් කොච්චර සල්ලි ගත්ත ද...? එහෙම නිකං ලිස්සල යන්න පුළුවන් වෙයි කියලද හිතන් ඉන්නේ.'

'ආන්ටි මේ. අප්පච්චි ගත්ත සල්ලි ගැන අප්පච්චි එක්ක කතා කරගන්න. අග්නි ගිහිං මොනා කරන් ආවත් මං එයාව මැරි කරන්නේ නෑ තමයි.'

'ආ... එහෙමද සරෝජ් පුතා. එහෙනං බලා ගමු.'

තාලනී සමරජීව නික්ම ගියේ සරෝජ්ට ද තර්ජනය කරමිනි. කොපමණ මිල මුදල් හරිහම්බ කරගෙන තිබුණත් ඔවුන්ගේ නොදියුණු ලක්ෂණ මේ වෙලාවේ හොඳින් ඉස්මතු වී පෙනිණ. සරෝජ් පසුවූයේ මහත් හිත් වේදනාවකයි. ඔහු විඳින වේදනාව මටත් රිදුමක් සේ දැනිණ. දින කිහිපයක් අග්නි පිළිබඳ කිසිදු තොරතුරකින් තොරව ගෙවිණ. ඊළඟට හිටි ගමන් ඇය ගෙදරට දුරකථන ඇමතුමක් දී තිබිණ.

'මං කරදරයක් නැතිව ඉන්නව අම්මි. මං ගැන බයවෙන්න එපා. ඉක්මනට මං ගෙදර එනව.'

ඇය කියා තිබුණේ ඔහොම කතාවකි. මේ දුරකථන ඇමතුමත් සමඟ ප්‍රශ්නයේ ස්වභාවය උඩු යටිකුරු විය.

'ඔය කියන විදිහට ඒ ළමයා කිසි ප්‍රශ්නයක් නැතුව ඉන්නව කියලනෙ පේන්නේ. එතකොට අර ඉල්ලපු කප්පම ගැන කතාවක් නැද්ද...?'

කියා පොලීසිය අසා තිබේ.

'ඒ ගැන කිසි විස්තරයක් කිව්වේ නෑ. කොහෙද ඉන්නේ කියලවත් මට හරියටම අහන්න පුළුවන් වුණේ නෑ. ලයින් එක කට් කළා.'

කියා තාලනී සමරජීව කීවාලු. මේ වෙලාවේ සරෝජ්ද සිද තිබෙන්නේ ඔවුන් සමඟ පොලිසියේ ය.

'මේක පුදුම හතරබීරි කතාවක් ලෝවනා.'

අපේ ගෙදර ආ සරෝජ් මා හා කතා කළේත් වෙහෙසකිනි.

'මට මේ කිසි දෙයක් හිතාගන්න බෑ. තාලනී ආන්ටි කියන විදිහට අග්නි කතා කරල තියෙන්නේ කිසි බයක් නැතිව. මංකොල්ලකාරයො ටිකක් ළඟ ඉන්නවනං අග්නි එහෙම රිලැක්ස් එකේ කතා කරන්න පුළුවන් ද...?'

සරෝජ්ගේ හිත හදන්නවත් පැවසිය යුත්තේ මොනවාද කියා මා දන සිටියේ නැත. කෙසේ වෙතත් තවත් දින කිහිපයකට පසු අග්නි නිරුපද්‍රිතව ගෙදර පැමිණ තිබේ. කොහි සිටියේ ද කුමක් වූයේ ද...? කියා සියල්ලන් වට වී ඇගෙන් අසා තිබේ.

'මට මුකුත් කරදරයක් නෑ. හැමදේම අමතක කරල දාන්න මං යාළුවෙක් ළඟට ගියා.'

ඇය කියා තිබෙන්නේ පුදුම කතාවකි.

'මාව කිඩ්නැප් කළා කියල මං කෝල් කෙරෙව්වේ බොරුවට. ටිකක් පාඩුවේ ඉන්නයි මට ඕන කළේ. අනේ ප්ලීස් තවත් ඔය ගැන අහල මට වෙද දෙන්න එපා'

අග්නිගේ මෙම ප්‍රකාශය සරෝජ්ගේ නිරවද්‍යතාවය ඔප්පු කිරීමට මහඟු සාධකයක් වීම මට සැනසිල්ලක් විය. යළි ගෙදර පැමිණීමෙන් දෙදිනකට පස්සේ කිසිත් සිදු නොවූ ලෙස අග්නි යළි රැකියාවට පැමිණියා ය. එහිදී ඇය මුවපුරා හිනැහීම මට පුදුමයක් විය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ගුඩ් මෝනිං ලෝ[illegible]'

'ගුඩ් මෝනිං අශේනි.'

අශේනි කිසිදු වෙනසක් නොහැඟවුවත් මට නම් දැනුනේ දෙගිඩියාවකිනි.

'ඔයා මාත් එක්ක තරහින් නේද ඇත්තේ...?'

ඇය මගේ අත අල්වාගත්තේ මට විශ්වාස කරන්න බැරි සුහදකමකි.

'න්...නෑ අශේනි. මං නෙවෙයි ඔයයි මාත් එක්ක තරහ වෙන්න ඕන.'

'අපි ඒ හැමදේම අමතක කරමු ලෝචනා. සරෝජ් කියල තියෙන්නේ ඇත්ත කියලා දැං මං තේරුං අරගෙනයි ඉන්නේ. සරෝජ්ව මට මැච් වෙන්නේ නෑ. ඔයා එයා එක්ක සතුටෙන් ඉන්න. ලයනල් අංකල්ගෙන් මොන මොන ප්‍රශ්න ආවත් මං ඔයාටයි සරෝජ්ටයි හෙල්ප් කරනව.'

The Reader's Place Novel...

'අ... ශේනි...?'

'අයි ප්‍රොමිස් යූ. මේක බොරුවක් නෙවෙයි.'

විශ්වාස කරගත නොහැකි දේවල් මිහිමත ඕනෑ තරම් සිදුවන බව සැබෑවකි. නමුත් මේ වෙන්නට පුළුවන් දෙයක් ද කියා මටනම් කොහොමටවත් සිතාගත නොහැකි විය. ඇය සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් වූයේ කොහොම ද...?

'කොහොම හරි කමක් නෑ. දැං ඉතින් ඔයගොල්ලන්ට ප්‍රශ්නයක් නැතේ.'

දිනූෂා සැහැල්ලුවෙන් සිනාසුණා ය. නමුත් මට නම් මෙය ඒ තරම් සැහැල්ලුවෙන් ගත හැකි නොවූයේ ය. අශේනි බොරුවක් කරන බව කොහොමටත් සිතිය නොහැකි ය. ඇගේ දැක්ම වූයේ ඒ තරමටම අව්‍යාජබවකි.

'එහෙම ගිහිං නැවතිලා ඉන්න තරං යාළුවෙක් අශේනිට

ගිරිය [illegible] රියෙ නෑ. අනේ මන්ද මොන දෙයක් සිද්ධ වෙලා ද කියල'

සරෝජ් පසු වූයේ සිදු වන කිසිවක් අදහාගත නොහැකිව ය. වඩාත්ම පුදුමයට කාරණය වූයේ ඇයට සරෝජ් හා විවාහ විය නොහැකි බව අශේනි විසින් සිය මව්පියන්ට දක්වා තිබීමයි. මෙයින් සමරජීව යුවළ කැළඹීමටත් කෝපයටත් පත්ව තිබේ. නමුත් තමන් කිසි ලෙසකින්වත් මේ තීරණය වෙනස් නොකරන බව අශේනි විසින් තරයේම පවසනු ලැබ තිබේ.

'අතීත් දේවල් කොහොම වුනත් ඒක අශේනිලගෙ පැත්තෙන් වුණ එක තමයි ලොකුම දේ. දැං ඉතිං මං නිදහස්.'

සරෝජ් සොම්නසින් සිටියේ ය. මමත් කිසියම් සැහැල්ලුවක් අත්වින්දෙමි. ඉරණම සම්පූර්ණයෙන්ම වෙනස් පැත්තකට හැරෙන බව ඇස් ඉදිරියේම ඔප්පු වී තිබිණ. කෙසේ වතු දා අශේනිගේ වෙනස් වීම මට සරෝජ්ගේ ලෝකය වෙත පිය තැබීමට අවසරයක් [illegible] හෙත්ම එකග නැති බව මා හරියටම තේරුම් [illegible] වැඩිමහල් සොහොයුරිය වන වසුන්දරා වික්‍රමබාහු විදේශයක සිට යළි මව්බිමට පැමිණි අවස්ථාවේදී ය.

'නමුත් ද මේ ලෝචනා කියන්නේ...? නමුං අපේ මල්ලගේ ඇගේ එල්ලෙන්න හදන්නේ... මොන සුදුසුකම තියාගෙන ද...?'

ඇය ප්‍රචාරක ආයතනය වෙත විත් කෙලින්ම මට කතා කළා ය.

'අක්කා'

සරෝජ් වසුන්දරාව වැළකීමේ අසාර්ථක උත්සාහයක් ගත්තේ ය.

'මල්ලී. තමුසෙ පැත්තකට වෙනවා. තමුසෙට මොළයක් කියල කළ දක්වත් තියෙනවං මෙහෙම දෙයක් කරන්නෙ නැතේ.'

'මේ... කරුණාකරල ඔයා ගෙදර යන්න. මේක මගේ කම්පැනි

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

එක. මෙතන වැඩ කරන අයට ඔය විදිහට කතා කරන්න ඔයාට කොහොමටවත් අයිතියක් නෑ.'

'ආ... එහෙමද මල්ලී... එනවකො එහෙනං ගෙදර. ඇහුන ද කුමාරි හාමි. අපේ ගෙදර ලේලි වෙන්න තමුසෙට කිසිම සුදුසුකමක් ඇති කියලා හිතන්න එපා. ඒක නිසා තමුසෙට ගැලපෙන දෙයක් කරගන්න බැලුවනං හරි.'

වසුන්දරා යන්නට ගිය ගමන් අශේනි මවෙත දිව ආවා ය.

'වසුන්දරා අක්කාගෙ හැටි ඔහොම තමයි ලෝචනා. ඔයා ගණං ගන්න එපා. කවිරු මොනා කළත් කිව්වත් සරෝජ් ඔයාට ඉන්නවනෙ.'

ප්‍රශ්න ඉවර වී නොමැති බව පෙනේ. දැන් අලුත් ප්‍රශ්නයකි. වසුන්දරා වික්‍රමබාහු නපුරු හිතුවක්කාර තැනැත්තියක් බව සරෝජ් මට කියා තිබුණත් ඇය මේ තරම් කුරිරු යැයි මම නොසිතුවෙමි. නපුරුකම කියන දේ වසුන්දරාගේ පෙනුමෙම තිබිණ. උස මහත හැඩ පැහැති සිරුරක් හිමි ඇය කොණ්ඩය කොටට කපා සිටියා ය. ඇයට තිබුණේ අනුන්ට අපහාස කරන්නටත් දෙස් කියන්නටත් මුවහත් වූ මුවකි. අශේනිගත් පමා වී ගොස් ලැබුණ කරුණාව වසුන්දරාගෙන් කිසිදා බලාපොරොත්තු විය නොහැකි බව මට හොඳටම පැහැදිලි විය.

'අපේ අක්කාට ඔයා හොඳටම බයවෙලා නේද ඉන්නේ...?'

එද හැන්දෑවේ, මගේ අතින් අල්වාගෙන මුහුදු වෙරළේ ඇවිද යන ගමන් සරෝජ් මදහසකින් මවෙතට එබිණ. මම පිළිතුරක් දීමට ඉක්මන් නොවුණෙමි. නමුත් දෑස් සිනහවක්ව පිපිණ.

'බය ද...? මේ මං ළඟ ඉද්දිත්...? ම්.'

හිස දෙපසට සැලීමෙන් මම 'නැහැ' යි හැඟවීමි.

'මං බයේ හිටියේ අශේනිගෙ හිත රිදෙන එක ගැන විතරයි. වෙන කිසිම හේතුවක් නිසා ඔයාව අතඇරලා දන්න තරං මං බය වෙන්නෑ.'

'වෙරි ගුඩ්නෙ... ළමයා දැන් සෑහෙන්න දියුණු වෙලා ආ.'

සරෝජ් මාව ඔසවා වටයක් කරකැවූයේ ය.

'ඒ...යි... බිමිං තියන්න.. මිනිස්සු බලං ඉන්නව.'

'ඉතිං මොකද.. ඔය හුඟක් අය දැං අපිව දන්නව.'

'විහිළු නෙවෙයි සරෝජ්. අශේනිගේ ප්‍රශ්නෙ ඉවර වුණත්.. ඔයාගෙ ගෙදර අය කොහොමටත් අකමැති වුණොත් ඔයා මාව බඳිනවට... ඒකට මොකද වෙන්නේ...?'

'යක්කුන්ට බයනං සොහොනෙ ගෙවල් හදන්නෙ නෑ ලෝචනා.'

'ඒක කපටි උත්තරයක්'

'නෑ. මං ඔයාට ආදරෙයි කිව්වෙ බබෙක් වගේ නොවෙයිනේ. වෙන්න පුළුවන් හැම දෙයක්ම හොඳට තේරුං අරගෙන. කවුරු එපා [illegible] ඒක නිසා කවුරු එපා කිව්වත් මං ඔයාව [illegible]'

'ඔයාගෙ අම්ම කිව්වොත් අම්මව හරි මාව හරි තෝරගන්න කියල...?'

'දරුවන්ට කවදවත් අම්මල නැති වෙන්නෑ. පරක්කු වෙලා හරි අම්ම මාව තේරුං අරං මට සමාව දෙයි. ඒක නිසා මුලින්ම මං ඔයාව තෝරගන්නව.'

හදවතේ ඇත කොනක විදුලි දරහක් ඇදී ගියේ ය. මම ඔහුගේ අත් ගොබයේ කම්මුල තද කර ගතිමි.

'දෙයක් අහන්න ද...?'

'අහන්න.'

'ඇයි සරෝජ් මට එච්චරටම ආදරේ කරන්නේ...? කොච්චර හිතුවත් මටත් ඔය ප්‍රශ්නෙට උත්තරයක් හම්බ වෙන්නෑ.'

The Reader's Place
Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මමත් ඒ ප්‍රශ්නෙ මගෙන් අහල තියෙනව. මටත් උත්තරයක් හම්බවෙලා නෑ. ඒක නිසා ඒ තමයි ආදරේ කියල විතරක් අපි හිතමු.'

ඒ තරම් නින්දා - ගැරහුම් - අපවාද ලැබීම ආදරේ හැටියක් ද...? ඒ තරම් දුක් වේදනා ඉවසා දරා ගැනීම ආදරේ හැටියක් ද...? ඒ තරම් දුෂ්කරතාවන්හිදීත් අත්නැර හිත සවිමත් කර ගැනීම ආදරේ හැටියක් ද...? එහෙම විය යුතු ය.

ලෝකය කැරකෙන්නේ පුදුම විදිහටයි. සරෝජ්ට මා ළං වීම පිළිබඳව මට වෛර කරමින් සිටි අශේනි උන්හිටි ගමන් වෙනස් වී අපට ආශිර්වාද කරන්නට පටන් ගත්තා ය. අපේ අයියා ගැන බලාපොරොත්තු සහගත සතුටින් ප්‍රභාමත්ව සිටි දිනූෂා පර වුණ මලක් සේ හැකිලෙන්නට ගත්තා ය.

'සංජීවයියා ගැන බලාපොරොත්තු තියා ගත්තේ මං තමයි. හැබැයි ඒ ගැන මං එයාව අහවද්දි සංජීවයියා අකමැත්තක් පෙන්නුවේ නෑ ලෝචනා.

ඉක්මනින්ම දවසක දිනූෂා මේ ගැන මා සමග කතා කළා ය.

'ඉතිං දැං මොකක් ද දිනූ ප්‍රශ්නෙ...?'

'ළඟකදී ඉඳලා එයා වෙනස් වෙලා.'

'වෙනස් වෙලා කිව්වේ...?'

'සංජීවයියා මාව මග අරිනව ලෝචනා. මට හොඳටම දූනෙන්නයි එයා එහෙම කරන්නේ'

'අයිය හිතනවද දන්නෑ එයා ඔයා වගේ කෙනෙක්ට ගැලපෙන්නේ නෑ කියල.'

'එහෙම හිතනවනං මුලින්මයි එහෙම හිතන්නෙ. මට හිතෙන්නේ... සංජීවයියාට වෙන කවුරු හරි ඉන්නව'

'දිනූ...'

'දැං මාත් එක්ක කතා කරද්දී එයාගේ ඇස්වල තියෙන්නේ

බයක් වගේ දෙයක්. හරියට නිකං.. මට වරදක් කළා වගේ... මට මූණ දෙන්න බෑ වගේ.'

සිද්ධ වෙන දේවල තේරුම මට හරිහැටි තේරුණේම නැත. නමුත් අතිශය පුද්ගලික වූ කරුණක් සම්බන්ධයෙන් අයියාගේ ජීවිතයට වුව අනවශ්‍ය ලෙස අත පොවන්නට මට සිත් දුන්නේ නැත.

'එහෙනං අර ලතා ගැනි තමයි ඔකෙ කෙලවරක ඇත්තේ.'

මේ ගැන කී විට නංගී කීවේ එවැනි කතාවකි.

'ඒත් එහෙනං මුලදී අයියා දිනූමට අකමැති නෑ වගේ ඉඳල තියෙන්නෙ...?'

'පවට පින් දෙන්න බෑ අක්කේ.'

නංගී කතා කළේ කේන්තියකින් තොර කළකිරීමකින් සේ ය.

'දිනූ අක්කි වගේ හොඳ කෙනෙක්ව හීනෙකින්වත් එයාට හොයාගන්න පුළුවන් ද...? ඒ කෙල්ල අච්චර මැරෙන්න හදද්දි... ඒකට බෙහෙත් නැතේ.'

දිනූෂා සිටියේ සංවේගජනක දුකකිනි. මටත් ඇය ගැන දුක නොදැනුණා නොවේ. නමුත් මේ වෙලාවේ මමත් අසරණව සිටියෙමි. ඇය වෙනුවෙන් කළ හැකි දෙයක් මටත් වූයේ නැත.

'ලෝචනා...'

දවසක් මා වෙළෙඳ දැන්වීමක් සඳහා ගීත කණ්ඩයක් ලියමින් සිටියදී අශේනි මවෙත ආවා ය. පැනක් කොළ ටිකක් දුටු ම පසුතැවිලි වූවා ය.

'අනේ සොරි සොරි. ඔයා වැඩක් නේ...? මං පස්සේ එන්නං'

'කමක් නෑ අශේනි. කියන්නකෝ මොකක්ද ප්‍රශ්නේ...?'

'ප්‍රශ්නයක් නෙවෙයි. අනේ මන්ද... ප්‍රශ්නෙකුත් තමයි.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මම හිනැහුණෙමි. ඇය මා විනිවිද බැලුවා ය.

'මං කෙනෙක්ට ආදරය කරනව ලෝචනා'.

අත වූ පැන කොළ ටික මතින් තබා මම අගේනි දෙස හොඳින් බැලුවෙමි.

'ආදරේ කියන්නෙ මොකක්ද කියල මට තේරුනේ දුන් නමයි. මං සරෝජ්ව මැරි කරන්න හැඳුවට... එයාට කවදාවත් මං ආදරේ කරල නෑ නේද කියල දැං හිතෙනව. සංජයවනං කවදවත් මං නැති කරගන්නෑ.'

'සං...ජ...ය...?'

'හ්ම්. එයානං කියන්නෙ අපි අහසට පොළව වගේ කියල. ඒ වුණත් එයා මට ගොඩාරියක් ආදරෙයි. ඒක මට හොඳටම දැනෙනව'

ආදරය හැම තැනම ගැවසේ. බලන බලන තැන රැඳේ. නමුත් අපි හැම කෙනෙක්ම ආදරය නිසා විවිධාකාර සන්තාපයන් අත්විඳිමු. හඬමු. දුක් වෙමු. නමුත් හැම අතකම ආදරය තිබෙන්නේ ය.

'ඔන්න ඔන්න දැං නිකංම ජේප් වෙන්න බෑ. අපිට අලුත් කපල් එකෙං හොඳ පාටි එකක් ඕනේ.'

සරෝජ් හා මිරීල අගේනිට වඳේ ගැසූහ. ඇය එතරම් සතුටකින් සිටිනවා ඊට පෙර කිසි දක මා දැක නැත.

'දෙන්නං දෙන්නං.. අපිට තව ටික දවසක් දෙන්නකො.'

'කල් දද ඉන්නේ මොකටද අගේනි...? අපිට සංජයව ඉන්ට්‍රඩියුස් කරන්නකො.'

'ඉන්නකො වෙලාව එනකල්.'

මගේ හෘද සාක්ෂියට මහත් සැනසිල්ලක් දැනිණ. එය වෙන්නට ගිය වරදකින් ගැලවීමක් වන් දෙයකි. අගේනිට ආදරයෙන් අඩුවක් ඇත්තේත් නැත්නම්, ඇය ඉන්නේත් සතුටෙන් නම් ඇය

අතීතය ගැන නැවෙන්නේත් නැත්නම් මට හිතේ බරක් නැතිව සරෝජ්ගේ ආදරය විඳගන්නට පුළුවන. හිතේ කිළිටක් - කහටක් නැතිව ඔහුට ආදරය කරන්නටත් පුළුවන.

ඔය කාලයේ පැවති පළාත් සභා මැතිවරණයකින් ලයනල් වික්‍රමබාහු පරාජයට පත් වූයේය. සරෝජ් නම් ඒ ගැන අංශු මාත්‍රික සසලවීමකට භාජනය වූයේ නැත. නමුත් මෙම සිද්ධිය නිසා ඔහුගේ නිවසෙ තුළ මහත් කැළඹීමක් ඇතිව තිබිණ. ගමේ තත්ත්වය ද නරක අතට හැරී ඇති බව සරෝජ් කීවේ ය. ගම්මු ලයනල් වික්‍රමබාහුට මූණිච්චාවටවත් ගරු නොකරන තත්ත්වයක් ඇති වී තිබේ. එම තත්ත්වය බලෙන් ලබා ගන්නට යාම නිසා ඔහු තව තවත් ගමේ අපහාසයට හා උපහාසයට ලක්විය.

මෙම තත්ත්වයෙන් වික්‍රමබාහු පරපුර ගලවා ගැනීම සඳහා ඉෂ්ට දේවතාවියක වන්නට වසුන්දරා වික්‍රමබාහු ඉදිරිපත් වී තිබේ. ඊළඟ මැතිවරණය සඳහා ඇය සුමනදාස සමරජීවගේ සහාය ඇතිව එතැනට වටත් ක්‍රියාත්මක වූවා ය.

'අපේ අක්කටත් පිස්සු... අප්පච්චිට හපං විදිහට එයා පරාද වෙන්නේ...'

සරෝජ් අනුකම්පාවෙන් හිනැහුණේ ය.

'එහෙම කියන්න එපා. පිරිමින්ට වඩා ගැහැනු කට්ටියට ඡන්ද දිනන්න පහසු ප්‍රවණතාවයක් දැං තියෙනව. ලංකාවෙ විතරක් නෙවෙයි. මුළු ලෝකෙම.'

මිරීල තර්ක කළේ ය.

'එහෙම ප්‍රවණතාවයක් තියෙනව. හැබැයි ඒ මනුස්සය දේශපාලන පළිගැනීමක් මත මරල දාපු වැන්දඹු අම්මණ්ඩිලට.'

'වැන්දඹුවක් නොවුණට උඹලගෙ අක්කාත් මනුස්සයව අත්ඇරල වගේනෙ ඇවිත් ඉන්නේ. අනිත් එක අප්පච්චිගෙ පැත්තෙං පරාජිත දේශපාලන පසුබිමකුත් තියෙනවනෙ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

ඔවුන් දෙදෙනාම හඬනගා සිනාසුණහ. එළුහදරා විකුම්බාලු දේපොළක බලයකින් ද සන්නද්ධ වුවහොත් කිසි ලෙසකින්වත් මට සරෝජිට සමීප වීමට ඇය ඉඩ නොතබනු ඇත. නමුත් මම සරෝජිටවත් ඒ ගැන නොකීවෙමි. මේ වෙද්දී මා මගෙන් දුටුවේ මෙම ප්‍රචාරක ආයතනයට මුල් දිනයේ පැමිණි ලෝචනා තරුණාරත්නව නොවේ. දැන් සිටින ලෝචනා පසුගිය අත්දැකීම්වලින් තැලී පොඩිවීමෙන් පදම් වී සිටින්නියකි. පෙරදී සේ මා පුංචි දේටත් ඇස්වලට කඳුළු පුරවා ගත්තේ නැත. වැඩ කිරීමෙන් ජීවිතය දිනන විරිය පාරමිතාවකින් ද සන්නද්ධව සිටියා ය.

දැන් සිටින මට මම ප්‍රිය වීමි. පසුගාමී පරාජිත තුන්වෙනි පන්තියේ දුක්ඛිත මානසික තත්ත්වය නැමැති හැව හැළීම ඔස්සේ මම ජීවිතය දෙස වඩා සුහදශීලි නෙතකින් බලන ශක්තිමත් යුවතියක ලෙස මෝරා වැඩී සිටියෙමි.

මේ වන විට අපේ ගෙදර පසුබිමත් පෙරට වඩා සුභ අතකට හැරී තිබිණ. නංගී උසස් පෙළ ලිවීමෙන් පසු සැහැල්ලු සෙල්ලම්බඩු සෑදීම පිළිබඳ පාඨමාලාවක් හදාරන්නට පටන් ගත්තාය. ඊළඟට ඇය එම විෂය ඉගැන්වූ ගුරුවරිය සතු කර්මාන්තශාලාවේ සෙල්ලම් බඩු සෑදීම සඳහා අතහුරු කර ගැනීමටත් එක්කය කියා රැකියාවට ගියා ය. අයියා සම්බන්ධයෙන් නම් විවිධ හිත් රිදුවා ගැනීම් කලින් කලට සිදුවිය. ඔහුට වෙඩි වැදීම නිසා දින කිහිපයක් රෝහල් ගතව ද සිටියේ ය. කාලයත් සමග ඔහු හොඳ අතට වෙනස් වන ලකුණු පෙනෙන්නට ගත්තේ ය. හන්දියේ පොඩියට රාත්‍රී කෑම කඩයක් පටන් ගැනීම ඔහු ජීවිතය දෙස අලුත් හිතකින් හිතන්නට පටන් ගැනීමේ ප්‍රථම පියවර විදිහට මම දකිමි. එවැනි දේවල් අතරේදීත් ලතා අක්කා සම්බන්ධ කටකතා ආදිය ගමේ පැතිර නොගියා නොවේ. නමුත් සමස්තයක් වශයෙන් අපේ පවුලේ තත්ත්වය තරමක් ඉහළට එසවී තිබිණ. වරිච්චි බිත්ති සහිත පරණ ගේ ඉදිරියේ අයියා සිමෙන්ති ගලින් අලුත් ගේ කෑල්ලක් හදවන්නට ද පටන් ගත්තේ ය.

The Reader's Place Novel...

'මගේ ඇස් දෙක පියවෙන්න ඉස්සෙල්ලා මෙහෙම දෙයක් දකින්න ලැබිච්ච එක මගෙ වාසනාවක්. අපේ උඹල තුන්දෙනාගේ පුංචි එකෙකුත් දකලම මට මැරෙන්න ලැබුණොත් ඇති.'

අම්මා නිතර එහෙම කියවූවා ය. ඇය දැන් පොල් අතු වියන්නේ නැත. ගෙවල්වල මෙහෙකාරකමේ යන්නේත් නැත. අපේ ගෙදර අත් වේල වැරදෙන්නේත් නැත.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

09

[illegible]

[illegible] පිහිටෙන් පරෙස්සමට ඇඹ ටික කරගෙන එන්න. ඔයා කියන ඕනම දෙයක් කරන්න මං ලෑස්තියි කියන එකත් හිතේ තියාගෙනම යන්න.'

'වැඩිය කෝල් කරන්න බැරි වෙන්න පුළුවන්. ඒ වුණත් හැම මොහොතකම මං ඔයාට මතක් කරනවා.'

[illegible]

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'ඒත් සරෝජ් මෙහෙම විහිළුවක් කරන කෙනෙක් නෙමෙයි මිථිල අයියා. මොකක්හරි ප්‍රශ්නයක් වෙන්න බැරිද මිථිල අයියා...?'

හදවතේ අන්තිම පත්ලටම දැනුණ වෙනස මම මිථිලට හැඟවීමි.

'එහෙම වෙන්න බෑ ලෝචනා. තැගි ගොඩකුත් එක්ක හෙට ඔයා ඉස්සරහ ඉඳියි.'

මිථිලගේ මුහුණේ සිනහවක් ඇඳිණ. මමත් සිනහවෙන උත්සාහයක් ගතිමි. නමුත් මගේ හෘද ස්පන්දනයෙහි වෙනසක් වූයේ ය. විශ්වය පුරා පැතිර පවත්නා ශක්ති තරංග ඔස්සේ මගේ චිත්ත තරංග වෙත කිසියම් පණිවුඩයක් පැමිණීමට උත්සාහ දරන්නා සේම ය මට දැනුණේ. නමුත් හැමදෙනාම සන්සුන්ව සිටියෙන්, කිසිදු සාක්ෂියක් නොමැතිව කලබල වෙන්නට මට ඉඩක් වූයේ නැත.

සරෝජ් කැටිව එන්නට ගුවන් තොටුපළ වෙත ගියේ මිථිල ය. යානය ගොඩබිමට ප්‍රවේශ වෙන වෙලාව මදක් පසු වී මම මිථිලට දුරකථන ඇමතුමක් ගතිමි.

'සරෝජ් ආවා ද මිථිලයියා...?'

'ඔච්චරට හදිස්සි ද...? තාම ආවෙ නෑ. ආපු ගමං මං රිං කරන්නං.'

හදවත ගැස්ම හොඳටම වැඩි වී තිබිණ. ඒ දෙසතියක් තිස්සේ තුරුලු ඔහු දකින්නට ලැබෙන නිසා යැයි මම සිතුවෙමි. විනාඩිය දෙක බැගින් හෝරාවක් පමණ ගෙවිණ. මම යළි මිථිල ඇමතුවෙමි.

'තාමත් ආවෙ නැද්ද...?'

'ඒක තමයි ලෝචනා. මං මේ ෆ්ලයිට් එක ලෑන්ඩ් කරල ද කියල චෙක් කරන්න ආව. මීට විනාඩි හතලිස් පහකට කලින් ලෑන්ඩ් කරල.'

'ඉතිං සරෝජ් නැත්තේ...?'

'ඒක [illegible] ඩියුටි ෆ්‍රී එක පැත්තේ ගිහිං ද දන්නෑ. ඔයාට ගිෆ්ට් එකක් එහෙම ගන්න.'

'අනේ සරෝජ් ආපු ගමන් මට කතා කරන්න කියන්න මිථිල අයියා.'

'ඔකේ... ඔකේ...'

මගේ හිත අවධාරණයෙන් මට මොනවා ද කියමින් තිබිණ. සරෝජ් එහෙම කරයි ද...?

දෙසතියකට පස්සේ මව්බිමට පය ගැසීමෙන් පසු ඒ තරම් වෙලාවක් ඔහු එසේ නිකරුණේ ගත කරයි ද...? ගුවන් යානයෙන් බැසගත් ගමන් දිව විත් රියට නැගෙනවා මිස, නැගී මා දකින්නට එනවා මිස, ඔහු ගෙදරවත් නොයන බව මම දනිමි. ඉතින් මේ පමාවට හේතුව කුමක් ද...?

මගේ දුරකථනය නාද වන්නට ගත්තේ ය. ඇමතුම [illegible]ගෙන හද ගැස්ම විසි තිස් ගුණයකින් ඉහළ යද්දී මම කතා කළෙමි.

'සරෝජ් ඇයි ලේට් වුණේ...?'

'සරෝජ් නෙවෙයි ලෝචනා මං මිථිල. පොඩි අවුලක්නේ ලෝචනා.'

හදවත ගින්න වගා ඇවිළිණ.

'ඇයි මිථිලයියෙ...?'

ඇසුවා නොව මට ඇසිණ.

'ඒ ෆ්ලයිට් එකේ සරෝජ් ඇවිත් නෑනේ.'

'සරෝජ් ඇවිත් නෑ.'

ගත හිරිගඩු නැගෙනවා මට දැනිණ. එහෙම දෙයක් වෙන්නේ කොහොම ද...? එහෙම දෙයක් වන්නට පුළුවන් ද...?

'ඔයාට ෂුවර් ද මිථිලයියෙ...?'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මං පැසෙන්ජර් ලිස්ට් එක චෙක් කළා ලෝචනා. සරෝජ්ගේ නම ඒකේ නෑ.'

'ඉතිං සරෝජ් කෝ...? එයාට මොකද වුණේ...?'

මගේ හඬ බිඳීගෙන ආවේ ය. මම වමතින් මුව වසා ඉකිබිඳුම යටපත් කළෙමි.

'ලෝචනා පොඩ්ඩක් කලබල නොවී ඉන්නකො. මං විස්තර ටිකක් හොයල බලන්නං. මේ යකාගේ ෆෝන් එක වැඩ නැනේ.'

ඉකුත් තෙදින තිස්සේම සරෝජ්ගෙන් කිසිම තොරතුරක් නොලැබිණි. ඔහුගේ දුරකථනයෙන් ප්‍රතිචාර දක්වුණේ නැත. මට වෙනසක් දැනුනේ ඒ වෙලාවේ ය. නමුත් කවුරුත් මා කී දේ ගනං ගත්තේ නැත. එදා විමසිලිමත් වූවා නම් අද මෙහෙම දෙයක් අසන්නට නොලැබෙන්නට තිබිණ.

සරෝජ් පිළිබඳ කිසිම තොරතුරක් සොයාගත හැකි වූයේ නැත. එනම් පුදුම අවාසනාවකි. එක එක්කෙනා එක එක කතා කීහ. ඒ හැම එකකින්ම සිදු වුණේ මගේ හිත තව තවත් අවුල් වෙන එකයි. ඔහුට කුමක් සිදුවූවා ද...? ඔහුට කරදරයක් සිදු වී ඇති බව මට විශ්වාස ය. නිරුපද්‍රිතව සිටිනවා නම් කිසිම ලෙසකින් ඔහු මා නොඅමතා සිටින්නේ නැත. නමුත් ලෝකයේ එහා කොනට ගිය ඔහු ගැන, මේ කොනේ සිටින දුප්පත් මා කොහොම තොරතුරක් සොයාගන්න ද...?

'අපිට බැරි වුණාට සරෝජ් අයියගෙ අප්පච්චිල තොරතුරු හොයන්නැතුව ඉන්නේ නැනේ. ඒගොල්ලෝ ඉක්මනට සරෝජ් අයියව හොයාගනී.'

නංගී මාව සනසන්නට ද මන්දා කීවා ය. සරෝජ්ගේ පියාත්, වසුන්දරා අක්කාත් සරෝජ්ව සොයා ගැනීම සඳහා කළ යුතු හා කළ හැකි සියල්ල කරමින් සිටින බව මිථිලත් කීවේ ය.

'අනේ මිථිලයියෙ. මට කොහොමහරි සරෝජ්ව හොයල දෙන්න.'

මං මිථිල අයියාගේ දෙපා මුල වැඳ වැටුණෙමි.

'ලෝ...චනා...'

ඔහු මා දෙ උරහිසින් අල්වා නැගිටුවාලුවේ ය. මගේ දෑසින් කඳුළු උතුරමින් තිබිණ. නංගීත් හැඬුවා ය. මිථිල අයියාගේ දෙනෙතින් මම කඳුලක් දුටිමි.

'සරෝජ්ව හොයන්න අපි පුළුවන් හැම දෙයක්ම කරනව ලෝචනා. ඔයාගේ දුක මට නොතේරෙනෙවා නෙමෙයි. ඒත් මේ වෙලාවේ ඔයා හිත හයිය කරගෙන ඔළුව කෙළින් තියාගෙන ඉන්න. සරෝජ් කොහේහරි ජීවත්වෙලා ඉන්නවනං වෙන කවුරු නැතත් ඔයාව හොයාගෙන එනව කියල මට ෂුවර්.'

මටත් ඒ විශ්වාසය තිබේ. සරෝජ් ගියේ හිතකින් නොවේ. ඒ ගමන ඔහුගේ වෘත්තිය තත්ත්වය ඉහළ නැංවීමට හේතුවක් විය. ඒ නිසා මමත් ඔහුව එහි යාම සඳහා පෙළඹුවෙමි. සරෝජ් ලංකාවෙන් පිට වූයේ යළි පැමිණි ගමන් අපේ විවාහය සිදු කරන සිහිනය ඇතිව ය. ඒ සිහිනය කෙසේ වෙතත් ඔහුට යළි ලංකාවට පය තැබීමටත් නොහැකි වී තිබේ.

නමුත් ඔහු යළි පැමිණෙනු ඇත. මගේ ආදරය නැතිව ජීවත් වන්නට බැරි බව සරෝජ් නිතරම කියයි. එහෙනම් ඔහු මේ ආදරය සොයාගෙන පැමිණිය යුතුමය. ඒ හින්දා මම හිත ශක්තිමත් කරගෙන සියල්ලට මුහුණ දෙන්නට සිතා ගතිමි. නමුත් දවසින් දවස අතීතයට එක් වූවා විතර ය. කාලයත් ධනයත් විදපැහැදම් කරමින් වික්‍රමබාහුලා, සරෝජ්ව සොයා ගැනීම සඳහා උපරිම උත්සාහයක් ගත්හ. නමුත් ඒ උත්සාහය ගඟට කැපූ ඉනි සේ විය. රාජ කුමාරයෙක් වගේ මගෙන් සමුගෙන ගිය මගේ සරෝජ්ගේ ප්‍රාණය නිරුද්ධ වූ දේහය ගෙදරට එවූ පුවත අත්තිමේ මට ලැබිණ.

'නෑ... නෑ... ඒක වෙන්න විදිහක් නෑ. මගේ සරෝජ්ට එහෙම වෙන්න විදිහක් නෑ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මම විලාප තබා හැඬුවෙමි. ඒ හැඬුමේ එකලවර මා සිහිසුන් වන්නට ඇත. යළි මා සිහි ලබන විට අම්මාත් නංගිත් අශේනිත් මා වටා වූහ. මගේ දෑස් කඳුළු සයුරක නැහැවිණ.

'නෑ නේද අශේනි... එහෙම වෙන්න බෑ නේද...? මගේ සරෝජ් එහෙම මාව දාලා යන්නෙ නෑ.. නෑ.. නෑ තමයි. එයා යන්නේ නෑ. එයාට මාව දාලායන්න බෑ. මේක බොරුවක්. මේක බොරුවක්.'

'ලෝචනා...'

අශේනි දූඩිව මා වැළඳ ගත්තා ය. ඇය තෙතබරිතව යන තරමින් මා හඬන්නට ඇත.

'මට තේරෙනවා ලෝචනා. ඔයා කොහොමද මෙහෙම දෙයක් දරාගන්නෙ...? ඒත් ලෝචනා... අපිට මේ ඇත්තට මූණ දෙන්න වෙනව නේද...?'

'නෑ අශේනි නෑ. මේක ඇත්තක් නෙවෙයි. මේක බොරුවක්.'

'සරෝජ්ගේ බොඩි එක ලංකාවට ගෙනත් ලෝචනා. ප්ලීස්.. අපි කියන දේ තේරුං ගන්න.'

'බෑ... මට බෑ... මං ඔය කතාව පිළිගන්නේ නෑ.'

මා උමතුවෙන් කෑගැසුවා නොවේ. මා පීඩාවට පත් කොට තිබුණේ සරෝජ්ව කෙසේ සොයා ගන්නේ ද යන හැඟීමයි. මෙතැන සිට මා කොහොම එය කරන්න ද...? සරෝජ්ට කුමක් සිදුවී ද...?

ඒ දවස් කිහිපය සිහිනයක් සේ ය. මට කෑමක බීමක අවශ්‍යතාවයක් නොවී ය. හිස පීරා මූණ කට සෝදගන්නටවත් මට ඕනෑ නොවිණ. ඔළුව යකාගේ කම්මල සේ විය. මට එක එක දේවල් සිතුණේ ය. නමුත් කිසිවක් නිරවුල්ව නොසිතුණේ ය.

'අපි මළ ගෙදරට ගොඩවෙලා එමු ලොකු නංගී. මං ත්‍රීවිල් එකක් ලෑස්ති කරල දෙන්නං වුට්ටිත් එක්ක ගිහිං එන්න.'

අයියා [illegible] ආදරයෙන් කීවේ ය. තණකොළ ගසක් මෙන් මම ඔහුගේ පපුව මතට වැටුණෙමි.

'අනේ අයියෙ...'

'අපිටත් දුකයි ලොකු නංගී.'

අයියාගේ හඬ බිඳිනි. ඔහුටත් හැඬුම් ආවේ ය.

'ඒත් මොනව කරන්න ද...? මට පුළුවන් සරෝජ් සර් වෙනුවෙන් මැරෙන්න... මං මැරුණොත් සර්ට පණ එනවනං... උඹ වෙනුවෙන් මං ඒක කරනවා ලොකු නංගී. උඹේ සතුට වෙනුවෙන් මං ඒක කරනවා. ඒත්... මේ අයියා... ඒ තරං වාසනාවන්ත නෑ.'

'අනේ අයියේ.'

'නංගී ලෑස්සි වෙන්න. අද සවස මිනිය උස්සනවා. ගිහින් එමු.'

'මට බෑ අයියේ.. මං යන්නේ නෑ'.

'ලොකු නංගී...'

'සරෝජ් මැරිල නෑ අයියේ.. සරෝජ් මැරෙන්නේ නෑ. එයාගේ මළ ගෙයක් නෑ.'

අම්මලා නංගිලා කෙතෙක් උත්සාහ කළ ද මාව වික්‍රමබාහු මැදුර වෙත කැටිව යා නොහැකි විය. කොහොම මා ඒ තරමට දරදඬු වූවා ද හිතුවක්කාර වූවා ද කියා මට තේරෙන්නේ නැත.

අවමංගල කටයුතු අවසාන වී තිබිණ. සරෝජ් ජීවත් වූයේ මගේ හිතේ පමණ ය. හැම කෙනෙක්ටම ඔහු මිය ගිය චරිතයකි. ඒ නිසා ඔහුව සොයා ගැනීම කියන මගේ හීනය ප්‍රායෝගික වූයේ නැත.

'අපි ලෝචනාව සයිකැට්‍රික් කෙනෙක්ට පෙන්නමු.'

මිරීලත්, අශේනිත් දිනූත් මා බලන්නට අපේ ගෙදර විත් ගියහ. මේ වෙද්දී නම් ඇත්තටම මා පිස්සියක වී සිටි තරමට ය.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මගේ සිතිවිලි මගේ පාලනයකින් තොරව ඉබාගාතේ සරණ බව මටම දැනෙමින් තිබිණ. එම තත්ත්වය සාමාන්‍ය කිරීමෙලා මට ද කළ හැකි කිසිවක් නොවිණ

'මට පිස්සු නෑ දිනූ... ඒත්... සරෝජ් මැරිල නෑ කියල මට දැනෙනවා.'

'ලෝචනා... ඔයා බුද්ධිමත් ළමයෙක් නේද...? ඇයි මෙ ඇත්තට ෆේස් කරන්න බැරි.'

'ඔගොල්ලො කාටවත් තේරෙන් නෑ.'

'තේරෙනවා දෙයියනේ... ඔයාගේ දුකයි ඔයාගේ හීලිංසුයි ඔක්කොම තේරෙනවා. ඒත් ජීවත් වෙන ඔයාවත් නැති කරගන්න අපිට බෑ ලෝචනා.'

ඒ කොහොම හැඟීම් ජාලයක් ද කියා, එම සිදුවීම් පෙළට මුහුණ දුන් කෙනෙකුට මිස හිතාගත නොහැකිය. මගේ අකමැත්ත පිටම දිනූෂා ද නංගී ද එක්ව මාව මනෝ වෛද්‍යවරයෙකු වෙත කැටිව ගියහ. ඔහු කීවේත් අනික් අය කී දේම ය. සරෝජ් මිය ගිය බව ය. ඒ සත්‍ය තේරුම් ගත යුතු බව ය. නමුත් මට කියන්නට තිබුණේ ඔහු මිය නොගිය බව ය.

ඉක්මනින්ම මා පියවි තත්ත්වයට පත්වනු ඇතැයි හැම කෙනෙක්ම සිතූහ. නමුත් සරෝජ් මිය ගියාය යන තීරණයට එළැඹෙන්නට, ඔවුන් ඔහු මිය ගොස් මාස තුනක් ගත වී යැයි කියන තුරුත් මට නොහැකි විය.

තුන්මාසේ දානේට පසුදා අපේ කඩුල්ල ළඟ මෝටර් රථයක් නතර විය. මා සිටියේ අලුත් ගෙයි පඩිය මත හිඳගෙන කල්පනාවක ගිලීගෙන ය. උඩරට තාලෙට ඔසරිය හැඳි මැදිවියේ කාන්තාවක් රියෙන් බැස අපේ ගේ දෙසට ඇවිද ආවා ය. මම පඩිය උඩින් නැගිටගතිමි. ඒ සරෝජ් වික්‍රමබාහුගේ මව වන ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු බව මට හැඟුනේ ඉවකින් මිස පෙර මතකයකින් නම් නොවන වග සහතිකය. එදා අශේනිලාගෙ ගෙදරදී ඇයව දැක තිබුණේ කොහොමද කියා මතක ඡායාවක් එවලේ මගේ සිතේ නොවිණ.

'ලෝචනා... දරුවො...'

'අම්...මේ... සරෝජ්ගේ අම්ම...'

මම ඇය වෙත පැන ඇගේ දෙපා බදාගෙන හඬන්නට පටන් ගතිමි. තවත් ඒ තරම් කඳුළු ඉතිරි වී තිබුණා ද...? කොයිතරම් වෙලාවක් මා එහෙම හැඬුවා ද කියාවත් මට නිනව් නැත. අන්තිමට ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු මැතිණිය මාව නැගිටුවාලූවා ය.

'මං ලෝචනාව මුණගැහෙන්න හිටියෙ මීට කාලෙකට කලිං. කොහොමහරි ඒක වැලකුණා. අන්තිමට මට එන්න වුණේ... මෙච්චර නරක දෙයක් වුණාට පස්සෙ.'

'එන්න ඇතුළට'

නංගී එතුමියට ආරාධනා කළා ය. ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු කියන්නේ මෙවැනි තැනක පය නොගසන උද්දච්ච තැනැත්තියක බව මම අසා ඇත්තෙමි. නමුත් මේ වෙලාවේ ඇය අපේ ගෙට ගොඩ වූවා ය.

'ලෝචනා මළ ගෙදරටවත් අවේ නෑ.'

මම බිම බලා ගතිමි. මට ඒ මගේ සරෝජ්ගේ මළගම නොවේ. නමුත් එය නොපිළිගන්නා එකේ මම ඔහුගේ අම්මාට එය කියන්නට නොගියෙමි.

'මට අශේනියි මිටීලයි කිව්ව සරෝජ් නැති වෙලා කියල ලෝචනා පිළිගන්නේ නෑ කියල.'

මගේ ඇස් ආයෙම තෙත් බර වී ආවේ ය.

'මං සරෝජ්ව බිහි කරපු අම්මා. මටත් මේක දරාගන්න බෑ. ඔයත් එයාට හුඟක් ආදරේ කරල ඇති. ඒත් දරුවො...'

'අනේ මැඩම්... මට මේක තනියම කරන්න බෑ. සරෝජ්ව හොයන්න මට උදව් කරන්න මැඩම්. එයා කොහේ හරි ඇති. එයා කොහේ හරි ජීවත් වෙනවා ඇති.'

'අක්කේ චුට්ටක් තේරුං ගන්නකො අක්කේ.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

නංගී ඇවිත් මාව සිය සිරුරට වත්තන් කරගත්තා ය.

'කොච්චර දුක වුනත්.. අපි මේ ඇත්ත තේරුම් ගමු ලෝචනා.'

'මට එයාව හොයල දෙන්න. මට උදව් කරන්න එයාව හොයන්න.'

'ඔයා මෙච්චර මගෙ පුතාට ආදරේ කරන එකේ... ඇත්තමයි එයා ජීවත් වෙලා හිටියනං මං කොහොම හරි ඔයාව එයාට කසාද බන්දලා දෙනව. ඒත්... අපි හැමෝම හරි අවාසනාවන්තයි ලෝචනා.'

'සරෝජ් එයි.. එයා කවදාහරි එයා. එයා එනකල් මං බලන් ඉන්නවා.'

'ගඟෙ ගහගෙන ආපු නිසා සරෝජ්ගේ බොඩි එක හුගක් නරක් වෙලා තිබිල තියෙන්නේ. ලංකාවට එවන්නත් සෑහෙන දවසක් ගියානෙ. ඒක නිසා පෙට්ටිය සීල් කරල තිබුණේ. ඒ වුණත් ලෝචනා.. බොඩි එකේ මුහුණුවර සරෝජ්ගේ ෆොටෝ එකත් එක්ක සමපෙයා කරලයි ඒ සරෝජ් කියල හොයාගෙන තියෙන්නේ.'

'නෑ.. එහෙම වෙන්න බෑ. සරෝජ් මැරෙන්න විදිහක් නෑ.'

'හිත හදාගෙන ඔයාගේ ජීවිතේ පිළිවෙලක් කර ගන්න ලෝචනා. ආයෙත් සරෝජ්ගේ ෆර්ම් එකේ වැඩට ගිහිං හෙමි හෙමිහිට හරි අතීතෙ අමතක කරන්න. ඔයා වගේ තරුණ ළමයෙක්ගේ ජීවිතේ නාස්ති වෙලා යන හැටි... අම්ම කෙනෙක් විදිහට මටත් බලන් ඉන්න බෑ. සරෝජ් වෙනුවෙන් මං මේ ගමන ආවේ. ඔයා ආයෙ ජීවත් වෙන්න පටන් ගන්න ඕන කියල කියන්න. ඕන දේකට මං ඔයත් එක්ක ඉන්නව.'

ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු නික්ම ගියේ මට හිතන්නටත් කාරණා බොහොමයක් ඉතිරි කොට තබා ය. මම ඇය කියන එක දේකට එකඟ වෙමි. එනම් මා ජීවිතය විනාශ කොට නොගත යුතු බව ය. ඒ මා වෙනුවෙන්ම නොවේ. සරෝජ් වෙනුවෙනි. කවුරුත් දැනටමත් ඔහුට මරණ සහතික නිකුත් කොට හමාරය. දැන් ඉතින් කවුරුන්වත්

ඔහු ...රෙන්නේත් නැත. මෙහෙම මගේ අස්සට වී හැඬූ කඳුලට දවස දිය කොට හැරීමෙන් වෙන්නේ මටත් සරෝජ් වෙනුවෙන් කිසිත් කළ නොහැකි වීමයි.

හිත හයිය කර ගෙන මා දෙපයින් නැගී සිටිය යුතු ය. මුලින්ම කළ යුත්තේ එයයි.

පහුවදා උදේම අවදි වී මම හැඳ ගතිමි.

'අක්කේ... කොහෙ යන්න ද මේ...?'

නංගී පුදුම වී ඇසුවා ය.

'ඔෆිස්.'

'ඔෆිස්...?'

'ඔව්.'

අම්මා හා අයියා ද තරමක කැළඹීමකට පත්ව සිටියහ. මට යන්නට ඉඩ දෙනවා ද නැත්නම් යන්න එපා කියනවා ද කියා ඔවුනට හරි හැටි තීරණය කරගත නොහැකි වන්නට ඇත.

'බියවෙන්න එපා. මට අසනීපයක් නෑ. මං හොඳ සිහියෙන් ඉන්නේ අම්මෙ.'

මම මදහසකින් අම්මාගේ හිස පිරිමැද්දෙමි. නංගී නෙතු විදා මදෙස බැලුවේ සැබැවින්ම මා උමතුවෙන් ද යන ප්‍රශ්නයෙනි. මම සිනහව පුළුල් කර ගතිමි.

'ඇයි මේ ඔක්කොමල හොල්මනක් දිහා බලනව වගේ බයවෙලා මං දිහා බලං ඉන්නේ...? කිව්වනෙ මං පිස්සුවෙන් යන ගමනක් නෙවෙයි කියල. ගෙදරට වෙලා ඉන්නකොට එක එක විකාර කල්පනා වෙනවා. ඒක නිසයි මං ආයෙ ඔෆිස් යන්න හිතුවෙ. කොහොමටත් මිපීල අයියාට මගෙ උදව් ඕනේ ෆර්ම් එක කරගෙන යන්න. ගෙදරට වෙලා ඉඳල මට සරෝජ්ව හොයන්න බෑ.'

'ලොකු නංගී...'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

එතෙක් නිහඬව මා කියන්නක් අසාගෙන උන් අයියා සන්සුන් ලෙස මට කතා කළේ ය.

'නංගී කියපු ඔක්කොම හරි. මෙහෙම තවදුරටත් ගේ අස්සට වෙලා ඉන්න එකේ තේරුමක් නෑ. ඔයා ආයෙ ඔෆිස් යන්න හිතන එක හොඳයි. ඒ වගේම ලොකු නංගි සරෝජ් සර්ව තවත් හොයන එකේ තේරුමක් නෑ කිලයත් ඔයා ඔයාගෙ හිතට කියල දෙන්න බලන්න. කාලෙත් එක්ක හැමදේම විසඳෙයි.'

අඬන්නට ඕනකමක් මට දැනුනේම නැත. හිතට දැනුනේ නිදහසකි. සරෝජ්ව සොයා ගැනීම සඳහා අත්තටු දෙකක් ලැබුණා වගේ සතුටකින් මම පිරී ගියෙමි. කොයිතරම් එපා කිව්වත් නංගී මාත් එක්ක කාර්යාලය ළඟට යන්නට සූදානම් වූවා ය.

'චූටි ගිහිං අක්කව බස්සල එන්නකො. මං ත්‍රීවිල් එකක් එවන්නං.'

කියාගෙන අයියා මගට බැස්සේ මට තවත් විරෝධය පාන්නට ඉඩ නොතබමිනි.

මාව දුටු දිනූෂාත් අශේනිත් සැහැසුම් සුසුමත් හෙළූහ. මිථිල අයියා ඇස්වලට කඳුළු පුරවා ගත්තේ ය.

'පරක්කු වෙලා හරි ලෝචනා මේ තීරණේ ගත්ත එක හොඳයි.'

ඔහු කීවේ එපමණකි. කිහිප විටෙකම මට හැඬුම් ආවේ ය. කාර්යාල පරිශ්‍රය පුරා හැම තැනකම මා දුටුවේ සරෝජ්ගේ රුව ය. ඔහුගේ නිර්මාණ හා අදහස් ය. ඔහුගේ සිනහව ය. ඔහුගේ සුවඳින් පෙනහළු පිරී ගියේ ය. ඒත් මම නොහඬා උන්නෙමි. හිත හයිය කරගෙන උන්නෙමි.

එදා දවසේ මා කළේ සරෝජ්ගේ මතකයන් හා සුවඳ සමග ඔහුව හදවතේ ජීවමාන කරගෙන සිටීම පමණකි. ඔහු සෙවීමේ මෙහෙයුම ඇරඹුවේ දෙවන දිනයේදී ය.

'මිථිලගෙනුයි ඔයාලා දෙන්නගෙනුයි මට ලොකු උදව්වක් ඕනේ.'

අගේ[illegible] මිථිල වැඩ බලන සරෝජ්ගේ කාර්යාල කාමරය වෙත ගොසින් මම ඔවුන් තිදෙනාටම පොදුවේ කතා කළෙමි.

'මට සරෝජ්ව හොයන්න උදව් කරන්න.'

'ලෝචනා...'

'මිථිලයියෙ... සරෝජ් මට ලංවෙලා හිටියෙ මොන විදිහකට ද කියල මට වුණත් තවම තේරුං ගන්න බෑ. කොහොම වුණත්... තාම එයාගෙ හුස්ම වැටෙනව කියල මගෙ ඇඟ ඇතුලෙ තියෙන මොකක්දෝ තැනකට දැනෙනව. ඒ හිතට ද මොළේට ද පපුවට ද කියල වෙන් කරල දැනගන්න මට බෑ. ඒත් මට දැනෙනව. මට දැනෙන දේ මං විශ්වාස කරනව.'

ඔවුන් තිදෙනාම ටික වෙලාවක් යන තෙක් වචනයක්වත් කතා කළේ නැත. ටික වෙලාවකට පස්සේ මිථිල අයියා ඒ ගැඹුරු නිහැඬියාව දෙපළු කරමින් කතා කළේ ය.

'ලෝචනා. ඔයාගෙ හිතේ සරෝජ් ගැන තියෙන ආදරේට ඇත්තටම මං ගෞරව කරනව.'

අශේනිත් දිනූෂාත් මිථිලව අනුමත කරමින් හිස සැලූහ.

'ඒ වගේ වැරදීමක් වෙන්න පුළුවන් කියල මට නම් හිතා ගන්න බෑ. කමක් නෑ ඒ වුණත් ඔයාගෙ ආදරේට කරන ගෞරවයක් හැටියට මං තව ටිකක් මෙ ගැන හොයල බලන්නං ඔයාම කියන්කො. අපි මොනවද කරන්න ඕනේ... කොතනින් ද පටන් ගන්න ඕනේ...?'

'අර වර්ක්ෂොප් එක කරපු අයට අපි අභියාචනයක් කරමු. සරෝජ් ගැන තව විනාවක් හොයල බලන්න කියල. තව ඒ වර්ක් ෂොප් එකට සහභාගී වෙච්ච අයගෙ කන්ටැක් නම්බර්ස් ගන්න පුළුවන් ද බලමු. එතකොට අපිට පුළුවන් ඒ අයගෙන් දැනගන්න සරෝජ් අන්තිම දවස්වල කොහෙද ගියෙ කියල.'

'ඕකේ.. අපි එහෙම කරමු.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

එසේත් නිහඬව මා කියන්නක් අසාගෙන උන් අයියා සෙමින් ලෙස මට කතා කළේ ය.

'නංගි කියපු ඔක්කොම හරි. මෙහෙම තවදුරටත් ගේ අස්සට වෙලා ඉන්න එකේ තේරුමක් නෑ. ඔයා ආයෙ ඔෆිස් යන්න ගිහින් එක හොඳයි. ඒ වගේම ලොකු නංගි සරෝජ් ගැන තවත් හොයන එකේ තේරුමක් නෑ කියලත් ඔයා ඔයාගෙ හිතට කියල දෙන්න බලන්න. කාලෙත් එක්ක හැමදේම විසඳෙයි.'

අඩන්නට ඕනකමක් මට දැනුනේම නැත. හිතට දැනුනේ නිදහසකි. සරෝජ්ව සොයා ගැනීම සඳහා අත්තටු දෙකක් ලැබුණා වගේ සතුටකින් මම පිරී ගියෙමි. කොයිතරම් එපා කිව්වත් නංගි මාත් එක්ක කාර්යාලය ළඟට යන්නට සූදානම් වුවා ය.

'චුට්ටි ගිහිං අක්කව බස්සල එන්නකො. මං ත්‍රීවීල් එකක් එවන්නං.'

කියාගෙන අයියා මගට බැස්සේ මට තවත් විරෝධය පාන්නට ඉඩ නොතබමිනි.

මාව දුටු දිනූෂාත් අගේනිත් සැනසුම් සුසුමක් හෙළූහ. මිටීල අයියා ඇස්වලට කඳුළු පුරවා ගත්තේ ය.

'පරක්කු වෙලා හරි ලෝචනා මේ තීරණේ ගත්ත එක හොඳයි.'

ඔහු කීවේ එපමණකි. කිහිප විටෙකම මට හැඬුම් ආවේ ය. කාර්යාල පරිශ්‍රය පුරා හැම තැනකම මා දුටුවේ සරෝජ්ගේ රුව ය. ඔහුගේ නිර්මාණ හා අදහස් ය. ඔහුගේ සිනහව ය. ඔහුගේ සුවඳින් පෙනහළු පිරී ගියේ ය. ඒත් මම නොහඬා උන්නෙමි. හිත හයිය කරගෙන උන්නෙමි.

එදා දවසේ මා කළේ සරෝජ්ගේ මතකයන් හා සුවඳ සමග ඔහුව හදවතේ ජීවමාන කරගෙන සිටීම පමණකි. ඔහු සෙවීමේ මෙහෙයුම ඇරඹුවේ දෙවන දිනයේදී ය.

'මිටීලගෙනුයි ඔයාලා දෙන්නාගෙනුයි මට ලොකු උදව්වක් ඕනේ.'

අගේනි හා දිනූෂාට ද කැටිව දැන් මිටීල වැඩ බලන සරෝජ්ගේ කාර්යාල කාමරය වෙත ගොසින් මම ඔවුන් තිදෙනාටම පොදුවේ කතා කළෙමි.

'මට සරෝජ්ව හොයන්න උදව් කරන්න.'

'ලෝචනා...'

'මිටීලයියෙ... සරෝජ් මට ලංවෙලා හිටියෙ මොන විදිහකට ද කියල මට වුණත් තවම තේරුං ගන්න බෑ. කොහොම වුණත්... තාම එයාගෙ හුස්ම වැටෙනව කියල මගෙ ඇඟ ඇතුලෙ තියෙන මොකක්දෝ තැනකට දැනෙනව. ඒ හිතට ද මොළේට ද පපුවට ද කියල වෙන් කරල දැනගන්න මට බෑ. ඒත් මට දැනෙනව. මට දැනෙන දේ මං විශ්වාස කරනව.'

ඔවුන් තිදෙනාම ටික වෙලාවක් යන තෙක් වචනයක්වත් කතා කළේ නැත. ටික වෙලාවකට පස්සේ මිටීල අයියා ඒ ගැඹුරු නිහැඬියාව දෙපළු කරමින් කතා කළේ ය.

'ලෝචනා. ඔයාගෙ හිතේ සරෝජ් ගැන තියෙන ආදරේට ඇත්තටම මං ගෞරව කරනව.'

අගේනිත් දිනූෂාත් මිටීලව අනුමත කරමින් හිස සැලූහ.

'ඒ වගේ වැරදීමක් වෙන්න පුළුවන් කියල මට නම් හිතා ගන්න බෑ. කමක් නෑ ඒ වුණත් ඔයාගෙ ආදරේට කරන ගෞරවයක් හැටියට මං තව ටිකක් මේ ගැන හොයල බලන්නං. ඔයාම කියන්කො. අපි මොනවද කරන්න ඕනේ... කොතනින් ද පටන් ගන්න ඕනේ...?'

'අර වර්ක්ෂොප් එක කරපු අයට අපි අභියාචනයක් කරමු. සරෝජ් ගැන තව වතාවක් හොයල බලන්න කියල. තව ඒ වර්ක් ෂොප් එකට සහභාගී වෙච්ච අයගෙ කන්ටැක් නම්බර්ස් ගන්න පුළුවන් ද බලමු. එතකොට අපිට පුළුවන් ඒ අයගෙන් දැනගන්න සරෝජ් අන්තිම දවස්වල කොහෙද ගියෙ කියල.'

'ඕකේ.. අපි එහෙම කරමු.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

අලුතෙන් ජීවත් [illegible] ය. මම උනන්දුවෙන් කාර්යාලයේ වැඩ කටයුතු කළෙමි. අශේනි ද සිය පෞද්ගලික සම්බන්ධතා හරහා මට උපරිමයෙන් උදව් කරන්නට ගත්තා ය. නමුත් ඇයට කිසිදු සුභදායක ප්‍රතිඵලයක් ලැබුණේ නැත.

වැඩමුළුවට සහභාගි වූ කිහිපදෙනෙක් කියා සිටියේ එහි අවසාන දවසේ ඔවුන් අවට රට තොට බලන්නට ගිය බවයි. සරෝජ් ද ඒ ආශ්‍රිත වනාන්තරයක සිරි නරඹන්නට යන බව කී පුවතක් එක්කෙනෙක් අපට කීවේ ය.

'සරෝජ්ගේ බොඩි එක හම්බවෙලා තියෙන්නේ ඒ කැලේ මැදින් ගලන ගඟකිං තමයි.'

'ඒත්... සරෝජ් ජීවත් වෙනව ඇති. එයාට මොකක්හරි කරදරයක් වෙන්න ඇති.'

සියලු උත්සාහයන් ගෙන වගකිව යුතු සියලු දෙනාටම කතා කිරීමෙන් පස්සේ තවදුරටත් ඒ වෙනුවෙන් වෙහෙසීම නිෂ්ඵල දෙයක් බව මිරීලගේත් අදහස විය.

'ලෝචනාට තේරෙනවනෙ. අපි බොරුවක් කළා නොවෙයිනෙ. මීට වඩා කරන්න දෙයක් ඇති කියල මංනං හිතන්නෑ.'

වෙන කළ හැකි දෙයක් නැති බව මට ද අවබෝධ නොවූවා නොවේ. නමුත් සෑම සියලු දෙනාගේම ඒකමතික තීරණය පිළිගන්නට ද මගේ හෘද සාක්ෂිය මට ඉඩ දුන්නේ නැත. කෙසේ වතුදු සරෝජ්ව සොයාගැනීම සම්බන්ධයෙන් අපට වෙන කළ හැකි කිසිත් නොමැති බව ද පෙනෙන්නට තිබුණේ ය.

'මට ලෝචනා ගැන හරිම පුදුමයි.'

අශේනි මා ගැන අනුකම්පාවෙන් කතා කළා ය.

'මං සරෝජ්ව ආශ්‍රය කරන්න අරං අවුරුදු දහයකට දෙළහකට වැඩියි. අපි මැරි කරන්නත් හිටිය. ඒත් ඔයාගෙ හිතේ එයාට තියෙන්නෙ කොහොම ආදරයක් ද...? මට ඔය දෙන්නා වෙනුවෙන් කරන්න කිසි දෙයක් නැහැනෙ ඇත්තට.'

උගුර හිර වුණත්, ඇස් කෙවෙණි දැවුණත් දැන් මා කරන්නේ නොහඬා සිටීම ය. හඬ හඬා සිනාසෙන්නට පුළුවන. නමුත් හැඬුම සිතේ හිරකරගෙන සිනාසීම ඊට වඩා හුගක් අමාරු ය.

සරෝජ්ගේ අම්මා හිටියේත් දුක්ඛිත තත්ත්වයක ය. ලයනල් වික්‍රමබාහු මහතාට තිබුණේ බල තණ්හාවකි. වසුන්දරා ඊට නොදෙවෙනි ය. ගහක් ගලක් සේ උන් පුතෙක් හොරු අරගෙන ගියා සේ අහිමි වූ මවකගේ හැඟීම වටහා ගැනීමට ඔවුන්ට කොහෙත්ම උවමනාවක් තිබුණේ නැත. ඒ නිසාමද, මන්ද, ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු මැතිණිය මට සමීප වීමේ උත්සාහයක් ගත්තා ය.

'සරෝජ්ට පිං ප්‍රාර්ථනා කරල මං වැඩිහිටි නිවාසෙකටයි ළමා නිවාසෙකටයි දන දෙකක් දෙනවා ලෝචනා. මගේ තනියටයි ඒ වැඩ කටයුතු ටිකට උදව් වෙන්නයි ඔයා එන්න.'

දවසක් උදේ පාන්දරින්ම කාර්යාලයට ඇවිත් ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු මැතිණිය මට ආරාධනාවක් කළා ය. සරෝජ්ව [illegible] දෙන ලෙස [illegible]. ඔහුට පිං පැමිණවීම මට විහිළුවක් සේ දැනුණත්, ඇගේ අසරණකම සලකා මම එහි ගියෙමි. සරෝජ්ගේ පතිණිය වී මට ඒ ඉපැරණි වලව්වට පය නොතැබිය හැකි බව හොඳටම දැන ගෙනත් සරෝජ් මට කුමට පෙම් බැන්දාදැයි මට වැටහුණේම නැත.

'මේ ගේ ඇතුළේ දූං මං තනිවෙලා දරුවො. අනිත් කාටවත් මගෙ පුතා ගැන ගානක්වත් නෑ.'

'සරෝජ් වෙනුවෙන් මං හැමදාටම මැඩම් එක්ක ඉන්නව මැඩම්.'

'මගෙ මිණියට කරගහන්න හිටපු දරුවා... කොහොමද දෙයියනේ මෙහෙම දෙයක් මං දරාගන්නේ...? කාටවත් වරදක් නොකර පාඩුවේ හිටපු ළමයා... පුළුවන්කමක් තියෙනවනං කාට වුණත් පුළුවන් උදව්වක් කරපු දරුව. එහෙම කෙනෙකුටම මෙහෙම දෙයක් වෙනකල් දෙයියො බලන් හිටියනෙ.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

දෙවියන් බලා [illegible] බලා සිටියා ද කියන්නට මම නොදනිමි. කොහොම වුණත් සිදු වූයේ අමානුෂික ලෙස සරෝජ්ව අපෙන් උදුරා ගැනීම ය.

ඉනික්බිති දුක දනෙන බොහෝ අවස්ථාවල වික්‍රමබාහු මැතිණිය මා සොයා ආවා ය. සරෝජ්ව සිහි කරමින් මා ළඟට වී කඳුළු සැළුවා ය. මේ වන විට මගේ හදවතේ ද ඇ නමින් විශේෂ ස්නේහයක් ලියලමින් තිබිණ. ඇගේ මේ ඇයි හොඳයියට වසුන්දරා වික්‍රමබාහු නම් කැමැත්තක් දැක්වූයේ නැත.

'මල්ලීව මදිවට ඒ ගමන අපේ අම්මවත් ගොනාට අන්දගන්න ද...?'

දවසක් ඇය කෙලින්ම මා වෙත ඇවිත් චෝදනා කළා ය. හිතට කේන්තියක් දැනුනත් ඒ සරෝජ්ගේ වැඩිමහල් සහෝදරිය වන නිසාවෙන් මම මුණිවතින් බිම බලා ගතිමි.

'වසුන්දරා අක්කා ඔයා මේ විදිහට ලෝචනා දිහා බලන එක වැරදියි.'

The Reader's Place Novel...

අශේනි සැප්වම මා වෙනුවෙන් පෙනී සිටියා ය.

'අශේනි ඔයා මගේ දේවල්වලට අත නොදා ඔයාගෙ වැඩක් බලා ගන්න. අනිත් එක ඔයා කවුද කියලත් මම හොඳට දන්නවා.'

'වසු අක්කි මං ගැන මොනවද දන්නේ...?'

අශේනි ලෙහෙසියෙන් පසුබැවේ නැත.

'නොදන්නේ මොනා ද කියල අහන්න. අපේ මල්ලිව මැරී කරනව කිය කිය ඉඳල එහෙමම අතුරුදහන් වුණා. ඊළඟට ඇවිත් කියනවා මල්ලිව මැරි කරන්න බෑ කියලා. ඔයා හිතං ඉන්නේ අපි මොක්කු කියල ද අශේනි...? ඔයා ඒ ගිහිං ඉන්න ඇත්තෙත් දං ඔය ඉන්නවයි කියන කොල්ලත් එක්ක.'

'වසුන්දරා අක්කා.'

අශේනි කෝපයෙන් කෑගැවා ය. ඇගේ කොපුල් කේන්තියෙන් රතු වී තිබිණ

'ජරා කතා කියන්න එපා.'

'කරන්න හොඳයි, කියන්න තමයි තරහ.'

'අශේනි... දං ඔය කතාව නවත්තන්න. වසුන්දරා අක්කේ මොකක් ද මේ වැඩේ තේරුම. මෙහෙම තැනකට ඇවිත් මය වගේ කෑකෝගහන එක කොච්චර තරහ ද...?'

මිටීල පැමිණියේ ඒ වෙලාවේ ය.

'මිටීල මේ... අපි ඔයාට මෙතන බාරදීලා තියෙන්නේ බලාගන්න විතරයි. එහෙම නැතුව ලියල දීලා නෑ. මේවා අපේ. සරෝජ් මැරුණට මේවට අයිතිවාසිකම් කියන්න අපි ඉන්නවා. ඔය බොරු රඟපෑම් කළාට කාටවත් මේව ලබාගන්න බෑ කියල කවුරු කවුරුත් මතක තියාගත්තොත් හොඳයි. මං ආවේ අන්න ඒක කියල යන්න.'

'අපි දන්නව ඔයා මේවා කාටවත් අයිතිවෙන්න දෙන්නෑ කියලා. [illegible] යන්නත් කලින් ලැජ්ජනැතුව අයිතිවාසිකම් කියාගෙන ආපු හැටි...'

අශේනි කේන්තියෙන් අඩි හැප්පුවා ය. මම මුදු ලෙස ඇගේ අතකට තට්ටු කළෙමි. හදවත මැද ලේ ගලන තුවාලයක් වෙයි. දින [illegible] පැරෙනවා මිස එය සුව වන සලකුණක්වත් නොවී ය.

මම පත්සල් පල්ලි කෝවිල් ගානේ ගියෙමි. හොඳ යැයි එක එක්කෙනා කියන දෛවඥයන් වෙතත් ගියෙමි. එවැනි අයගෙන් කියවුණේ එකිනෙකට පරස්පර විරෝධී කතා ය. ඒ හින්දාම මම සාස්තරකරුවන් වෙත යාම නවතා දැමුවෙමි. නමුත් හදවතේ එක පැතුමක් විය. ඒ ජීවිතයේ කවදා කොහේ දී හෝ යළි මට සරෝජ්ව මුණ ගැසේවා යන්නයි. ඒ දවස කොයි විදිහට තීරණය වී තිබේවි ද කියා මා දන්නේ නැත. ඔහු විවාහ වී දරු මල්ලන් ලැබ අලුත් ජීවිතයක් පටන් ගෙන තිබෙනවා නම් හැර වෙන ඕනෑම තත්වයක් යටතේ කොන්දේසි විරහිතව ඔහු පිළිගෙන ඔහුට පෙම් කරන්නට මම සැදී පැහැදී සිටියෙමි.

ශ්‍රී

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

අයියාගේ ප[illegible] යෝජනාවක් ගෙනා චමින්ද සරෝජ්ගේ අතුරුදහන් වීමෙන් පසු යළිත් මගේ පස්සෙන් එන්නට ගත්තේ ය.

'ලෝචනා නංගිව මං කුමාරියක් වගේ බලා ගන්නං. නංගිට මම රජ සැප දෙන්නං.'

හදවතින්වත් රජෙක් නොවී ඔහු මට රජ සැප දෙන්නේ කෙසේදැයි මා අසන්නට ගියේ නැත. ඔහුට මම අනුකම්පා කළෙමි.

'සරෝජ් සර් මැරුණනෙ. ඉතින් ලෝචනා නංගිත් ඒ මත්තෙ මැරෙන්න ද...?'

ඒ වෙලාවේ නම් මට කේන්ති ගියේ ය.

'චමින්ද තමුන්ට අදාල දේ ගැන විතරක් කතා කරහම ඇති.'

'මං පිස්සු නැටුව තමයි ලෝචනා නංගි. ඉගෙන ගත්තේ නෑ. ඊළඟට එක එක කසඩ වැඩවලට සෙට් වුණා. ලොක්කන්ට කඩේ ගියා. ඒ ඔක්කොම ඇත්ත. ඒ වුණත් ලෝචනා නංගි මං නංගිට ආදරෙයි කියල කිව්වෙ බොක්කෙංම.'

'චමින්ද මට ඔයාවයි ඔයාගෙ හැඟීමුයි අවතක්සේරු කරන්න කිසිම ඕන කමක් නෑ. ඒ වුනාට නිකං බොරුවට කාලෙ නාස්ති කර ගන්න එපා. මගෙ හිතේ ඔයා ගැන කිසිම විදිහෙ අදහසක් තිබ්ලත් නෑ. ඇති වෙන්නෙත් නෑ.'

'ආ... එහෙමද... නංගී.. බලමුකො.'

ඔහු කළේ තර්ජනයක් ද කියා මම නොදනිමි. ඒ තර්ජනයක් වුනත් ඔහුගේ ආඥාකමට මම අනුකම්පා කළෙමි. හදවතේ සරෝජ් සිටින තැනට චමින්දට මැරී ඉපදුනත් ළඟා විය නොහැක්කේ ය. චමින්දට නොව වෙන කෙනෙකුටවත් ආයේ කිසිදාක ඒ විදිහට හිත පිරිමැදිය නොහැකි බව මම ඉඳුරා දනිමි.

කෙසේ වෙතත් මේ කාරණය මත චමින්ද හා අයියා අතර බහින්බස්වීමක් ඇති වී තිබෙන බව මට කීවේ නංගී ය.

'උඹට මං තේරුම් කරලම කිව්වනෙ... ලොකු නංගිගෙ හිතේ උඹ ගැන අදහසක් නෑ.'

'ඒ වුණාට අර කාර් කාරය දැං මැරිලනෙ.'

'චමින්ද උඹ මගෙ යාළුව තමයි. ඒ වුණාට ලොකු නංගි උඹට ගැලපෙන්නේ නෑ.'

'ඇයි... ඇයි අපිට තැව් වගේ ලොකු කාර් නැති නිසා ද...?'

'තේරුං ගනිං තැව්වගේ ලොකු කාර් තියෙන මහත්තයෙක් එක්ක යන්න පුළුවන් කමක් තියෙන කෙල්ලෙක් තමයි ඒ.'

'ආ... එතකොට සංජීවයියත් දැං මස්සිනා කරගන්න හොයන්නේ කාර් කාරයෙක්ව වගේ.'

'චමින්ද... මට මස්සිනා ගස් නගින එකෙක් වුණත් කමක් නෑ. හැබැයි නංගිලා බඳින්න ඕනේ උං කැමති එවුංව. මං මේක ආයෙ උඹට කියන්නෑ. උඹ ලොකු නංගිට ඇණයක් වෙලා තිබුණොත්... මං උඹව තියන්නෑ.'

අයියා චමින්දගේ කමිස කොළරයෙන් අල්වා සොලවා ඔහුව කල්ලු කොට දමා තිබේ.

'හොඳ වැඩේ. මෝඩ මනමාලයා.'

නංගී සිනාසුණා ය.

'පව් නංගි... මොනා වුණත් ඒත් කොල්ලෙක්නෙ.'

'අනේ... මෙයාට ඒකා ගැන අනුකම්පාවක් හිතිලනෙ. කොල්ලෙක්නං ඉතින් අනුකම්පාව වෙන දේකට හරවගෙන කසද බැඳගන්න එකයි.'

මේ වෙලාවේ ඇය සරෝජ්ව මතක් නොකිරීම හිතට සහනයක් ද විය. ඔය වගේ කතා වලදී 'සරෝජ් අයියත් දැං ඉතිං ජීවතුන් අතර නැති එකේ' වැනි ප්‍රකාශ කිහිප අවස්ථාව දී නංගිගෙන් නිකුත් විය. ඒ හැම වතාවකම මගේ ඉරියව්වල

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

වේදනාවක් සහිවුහත් [illegible] වේලාවක ඕනවටත් වඩා කේන්ති ගෙන මම ඔවුන්ගේ ඇඟට කඩා පැන්නෙමි.

'සරෝජ් ජීවතුං අතර නෑ කියන කතාව තවත්තං කියන්න එපා. කිව්වොත් ජීවිතේ නැති කරගන්වා මේ මං'

ඇත්තටම මා එහෙම දෙයක් කරවියි ඔවුන් බිය වන්නට ඇත. සති අත්ත දවස්වල හැත්දෑවේ පන්සලට ගිහින් පොඩි හාමුදුරුවන් සමඟ කතා බහ කරමින් හෝරාවක් පමණ ගෙවා දමන්නට නංගී මා පෙළඹවූවා ය. ඒ මගේ ජීවිතය පිළිබඳව ඔවුන් පෙලූ අවිනිශ්චිත බව නිසා යැයි මම සිතමි.

'ජීවිතේ අනිත්‍යබව ගැන බුදු හාමුදුරුවන්ගේ දේශනා මිනැ තරං ලෝවිතා අහල තියෙනවනෙ. ඔයා අපේ දහම් පාසැලේ ධර්මාචාර්ය විභාගෙත් කරපු ළමයෙක්.'

'ජීවිතේ අනිත්‍යයි කියල මට අමතක වෙලා නෑ හාමුදුරුවනේ.'

'මේ ශරීර අත්හැරල [illegible] මතම [illegible] සිද්ධවෙන්න පුළුවන්.'

'මං ඒක දන්නව හාමුදුරුවනෙ.'

'සරෝජ් මහත්තයටත් ඒ ලෝක ධර්මතාවයට අවනත වෙන්න සිද්ධ වෙන්න ඇති.'

'මට වුණත් සරෝජ්ට වුණත් මරණය කියන්නේ පොදු සාධකයක් කියල නොතේරෙන්න තරං මං මේ පණ ටිකට තණ්හා වෙලා නෑ අපෙ හාමුදුරුවනෙ. මට දැනෙන්නේ... මේ වෙලාවේ සරෝජ්ට එහෙම වෙලා නෑ කියලා. ඒ ගැන ඔබ වහන්සේ එක්ක කෙනෙක් එක්ක වාද කරන්න තරං ධර්ම ඥානයක් මට නෑ.'

ඔය වැනි කතා බහක කෙළවර පොඩි හාමුදුරුවන් වහන්සේ මට නිකට පිරිමදිමින් හුඟ වෙලාවක් කල්පනා කරන සේක. මට තිබෙන්නේ මානසික රෝගයක් නොවන බව උන්වහන්සේ තේරුම්

ගන්නා නිසැක ය. නමුත් මට පිහිට විය හැකි ආකාරය ගැන නිවැරදි දැක්මක් උන්වහන්සේටත් නොවන්නට ඇත.

'සමහර ප්‍රශ්නවලට ලෝවතා... විසඳුම් ලැබෙන්නේ කාලය ගතවෙලා යනකොට. සමහර දේවල් ගැන අපිට අවබෝධයක් ලැබෙන්නේත් අපේ මනස මෝරා වැඩනකොට.'

පොඩි හාමුදුරුවන් වහන්සේ අදහස් කරන්නට ඇත්තේ කාලයත් සමඟ මගේ මනසත් සරෝජ් මිය ගොස් ඇති බව පිළිගනු ඇති බවයි.

හිතකට වුණත් වැදිය හැකි සීමාවක් තිබෙන්නේ ය. මගේ හිත ඒ සීමාව ද ඉක්මවා වද විඳිමින් තිබිණ. ඒ නින්දා විරාමයක අවශ්‍යතාව තදින් මට දැනිණ. කාත් එක්කවත් සරෝජ් පිළිබඳ කවදාවත් එක වචනයක්වත් කතා නොකර ඉන්න මා පෙළඹුණේ එනිසාවෙනි. එවන් කතා බහක කිසිදු අරුතක් නොමැති බව මට වැටහී තිබුණි ය. මා කියන දේ ඔවුන්ට විහිළුවකි. ඔවුන් කියන දේ [illegible] එනිසා මගේ තනි හිතින් පමණක් සරෝජ් පිළිබඳ සිතන්නට මම තනිව තීරණයකට පැමිණියෙමි.

එහි ප්‍රතිඵලය මානසික වශයෙන් මා සන්සුන් කළ බව මට විශ්වාස ය. නමුත් මෙම තත්ත්වය නම් කෙනෙකුම් දුටුවේ වෙනස් ආකාරයකට ය. එනම් මා සරෝජ් මිය ගිය බව පිළිගෙන සන්සුන් වූ ලෙස ය. ඔවුන් එක්ක කවදාවත් තර්ක කරන්නටවත් නොගොස් මම නිහඬ වීමි.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

10

ඔහු අමතක වූ එක මොහොතක්වත් මගේ ජීවිතයේ වූවා නොවේ. ඔහු අමතක කර එක හුස්මක්වත් මා ගත්තේ නැත. ඔහු නැති එක සිහිනයක්වත් මට නොතිබෙන්නට ඇත. ජීවිතයේ හැම දෙයක්ම ඔහුම විය. මම හදවතේ බැතිබරම තැනක ඔහු තියාගෙන සුරැකියෙමි. ඔහුගේ හුස්ම වැටෙනා හඬ මගේ පපුවට දැනිණ. ඒ නිසා ටිකක් දුරින් වුණත් හිඳිමින් සරෝජ් වික්‍රමබාහු හෙට දවසක් ගැන බලාපොරොත්තු දී මාව ජීවත් කෙරෙව්වේ ය.

'ලෝචනා ඔය විදිහට සන්සුන් වුණ එක අපි හැම කෙනාටම සැනසිල්ලක්. ඔයාගෙ ගෙදර අය වගේම මම, අශේනි, මිථිල වුණත් ඔයා ගැන ඇත්තටම බයෙං හිටියෙ.'

හුඟ දවසක් නිහඬව පසු වූ දිනූෂා, දවසක් කෑම විවේකයේ දී අලුත් විදිහට පමණ මාතෘකාවට පිවිසියා ය. මගේ හදවතේ තවමත් සරෝජ්ට ඇති තැන පිළිබඳව ඔවුන් හා යළි යළිත් පවසා ඔවුන් බියපත් කළ යුතු නැති නිසාවෙන් මම නිහඬ වීමි.

'ලෝචනා දැං ඉතිං ඔයා... ඔයාගෙ අනාගතේ ගැනත් හිතන්න ඕනෙ.'

එවරනම් මම මදහසක් නගාගතිමි.

'මගෙ නෙවෙයි, ඔයාගෙ අනාගතේ ගැන හිතන්න. අපේ

අයියගෙයි ඔයාගෙයි ආශ්‍රයට මොකද වුණේ කියලවත් පහුගිය කාලෙ මට අහන්න බැරි වුණා.'

'ඒ ගැන කතා කරල වැඩක් නෑ ලෝචනා.'

'ඇයි...?'

'සංජීව අයිය වෙන කෙනෙක්ට ආදරෙයි.'

'දිනූ... මං දන්නව ඔයා ඇත්තටම අයියට ආදරෙයි කියල. ඔයා නිසා එයා ජීවිතේ හදාගනියි කියලයි මං හිතුවෙ. ඒත්... එහෙනං ආයෙමත් මොකක්හරි කුණුගොඩක් පටලවගනියි.'

'නෑ ලෝචනා. සංජීවයිය ආදරේ කරන්නෙ ඇත්තටම. එයා මට ඒ ගැන හැම දේම පැහැදිලි කරල දුන්න. ඒක ගොඩක් ලස්සන ආදරයක්.'

හිතට දැනුණේ දුක්මුසු සන්තාපයකි. අපි හැම කෙනෙක්ම ආදරේ කරමු - නමුත් ඒ ආදරය ලැබෙන්නේ කියෙන් කී දෙනාට ද...? අප ආදරය කරන අයට අපට ආදරය කරන්නේ නැත. අපට ආදරය කරන අය අප ආදරය කරන්නේ නැත. සැබැවින්ම ඒ බරපතල අවාසනාවකි.

මම දිනූගේ අත හෙමිහිට පිරිමැද්දෙමි. නමුත් එයින් ඇගේ හිත් රිදුම් සුව නොවන බව මම දනිමි.

'සරෝජ්ගෙ හොඳම යාළුව මිථිල.'

මා දිනූෂා දෙස හොඳින් බැලුවේ ඇය ඒ අලුත් කතාව අලුත් ස්වරයකින්ම කීවා වගේ දැනුණ නිසා ය.

'සරෝජ් ආසාවෙං ආදරෙං කරගෙන ගිය මේ බිස්නස් එක වුණත් එහෙම හැඟීමකින් කරං යන්නෙ මිථිල. සරෝජ්ට කරපු ආදරේ වෙනුවෙං ඔයා මිථිලට ලොකු සහයෝගයක් දෙන්න ඕනෙ ලෝචනා.'

'ගෙදරට වෙලා අඬ අඬා ඉන්නෙ නැතුව මං ආයෙ ඔෆිස් ආවෙත් ඒකයි.'

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'සරෝජ්ගෙ දේව[illegible] පුළුවං එයාට වැඩියෙංම ළංවෙලා හිටියෙ ඔය දෙන්නා.'

'මිථිල අයිය සරෝජ්ට සහෝදරයෙක් වගේ කියල මං දන්නව.'

'සරෝජ් වගේම පරිස්සමෙං ඔයාව බලාගන්නත් මිථිලට පුළුවං වෙයි.'

'දි... නූ...'

මා තිගැස්සිණි. ඒ කොහොම තිගැස්මක් ද කියා උපමා කරන්නට කිසිත් මම නොදනිමි. මිථිල අයියා සම්බන්ධයෙන් කවුරුන්වත් මට එහෙම කියනු ඇතැයි කිසිදා මම නොසිතුවෙමි. පසුගිය කාලයේ මා ඔහුට බෙහෙවින් සමීප වූ බව ඇත්ත ය. සරෝජ් සොයාගැනීම සඳහා දෙවන මෙමෙහයුම දියත් කිරීමේ දී මම මිථිලට බෙහෙවින් ළං වීමි. ඉන් ප්‍රතිඵලයක් ලැබුණේ නැතත්, දැන්වීම් ප්‍රචාරණය පිළිබඳව මා ලබා ඇති අත්දැකීම් ඇසුරෙන්, මිථිලට මේ ව්‍යාපාරය කරගෙන යන්න මම ගොඩක් උදව් වීමි. එහිදී තවදුරටත් අප සමීප වූයේ ය. එය හොඳම යහළුවෙක් පිළිබඳ හැඟීමක් මිස මට නම් වෙන දෙයක් නොවේ.

'මං හිතන්නෙ ඔයා වැරදියට තේරුං අරගෙන.'

මලානික සිනාහවකින් යුතුව මම මිමිණුවෙමි.

'තේරුං ගත්ත දෙයක් නෙවෙයි ලෝචනා. මට ඕනෙ ඔයාට තේරුං කරල දෙන්න. සරෝජ් වෙනුවෙං ඒක ඔයාගෙ යුතුකමක් කියලයි මං හිතන්නෙ.'

'සරෝජ් වෙනුවෙං යුතුකමක් ද එයාගෙ හොඳම යාළුවට ආදරේ කරන එක...? හීනෙකින්වත් මටනං එහෙම හිතෙන්න එපා.'

'මෙතන තියෙන්නෙ වෙනමම බැක්ග්‍රවුන්ඩ් එකක්. දැං සරෝජ් නෑනෙ. සරෝජ් ඉන්දෙද්දි ඔයා මිථිලට ළං වුණා නෙවෙයිනෙ.'

'දිනූ... අපි ඔය තේරුමක් නැති කතාව මීට පස්සෙ කවදාවත්

කතා නොකර ඉමු. ඒ වගේම මිථිල අයිය එක්කවත් වෙන කාත් එක්කවත් විහිළුවටවත් ඔය ගැන කතා කරන්න එපා.'

මා එහෙම කීවේ දිනූෂාගේ එම අදහස උපන් ගෙයිම මිහිදන් කළ යුතු යැයි මට හොඳටම දැනුණ හෙයිනි.

'මේ ගැන අපි හැමෝම හුඟක් කතා කරලයි ලෝචනා තියෙන්නෙ. අන්තිමටම තමයි ඔයාට කිව්වෙ.'

'මොනව...?'

මහා ගං වතුරකින් සන්තක සියල්ල ගසාගෙන ගොස් ජීවිතය විතරක් ඉතිරි වූවාවත් හිස්කමක් මට දැනිණ. ඒ සිදුව තිබෙන්නේ නොසිදුවිය යුතු වූ දෙයකි. කොහෙත්ම සිදු නොවිය යුතු දෙයකි.

'මිථිල අයියාත් දන්නව ද...?'

මා එය අසාගත්තේ අංශභාග රෝගියෙක් තරම් දුර්වලව ය. කටහඬ පවා වෙව්ලා ගියා මට දැනිණ. ඒ කොහොම අසරණ - අනාථ හැඟීමක් ද...?

'ඔව්.'

මම හිසෙහි අත ගසා ගතිමි. සියල්ල අවසානය. සියල්ලම අවසාන ය. දැන් ඉතින් මා මිථිලගේ මුහුණ බලන්නේ කෙසේ ද...? දැන් ඉතින් මා සරෝජ් වෙනුවෙන් මගේම හෘද සාක්ෂියට මුහුණ දෙන්නේ කෙසේ ද...? පෙම්වතා ටිකක් දුරස් වූ පමණින් ඔහුගේ හොඳම යාළුවාට ප්‍රේම කරන්නට කාට නම් පුළුවනි ද...? වෙන කාට හැකි වුණත් මට නම් නොහැකි ය. මහත් අපුලකින් හිත හිරිවැටී ගියේ ය.

'කවුරු මොන විදියකට හිතාගෙන හිටියත්... ඒකනං කවදාවත්ම වෙන්නෙ නැති දෙයක් දිනූ... මට කියන්න තියෙන්නෙ එච්චරයි.'

මා නැගිටගත්තේ කුස පිරෙන්නට අහරක් පවා නොගනිමිනි. මිථිල අයියා සම්බන්ධයෙන් දිනූෂා කළ ප්‍රකාශය සැබවින්ම

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

හිතට මහත් අසහනයක් [illegible] ධුවක් දමා ගෙදර ගියෙමි. ඔවුන්ට සරෝජ් මිය ගිය කෙනෙක් වූවාට ඔහු තවමත් මගේ හදවතේ පෙර සේම ජීවත් වන්නේ ය. ඉතින් මා ඔහුට එහෙම වරදක් - පාපයක් කරන්නේ කොහොම ද...? සරෝජ් කවදාවත් මගෙන් එහෙම දෙයක් බලාපොරොත්තු නොවන බව මම දනිමි.

'ලොකු පුතේ...'

ගෙදරට ගිහින් මා කාමරයට වැදී හිඳි ඉරියව්වේ සිටිය දී අම්මා ඇවිත් කතා කළා ය.

'තේ හැදුව. බීල ඉන්න.'

දැන් මා කන්නේ බොන්නේ නාන්නේ පමණකුදු නොව වැඩට යන්නේත් වැඩ කරන්නේත් විශේෂයෙන් මට උවමනා නිසා නොව එසේ නොකලොත් අනිත් අය මා ගැන විශ්ෂත්වයක් දක්වන බැවිනි.

තේ කෝප්පය රැගෙන මා ඉස්තෝප්පුවට එන විට අයියාත් නංගීත් තේ බොමින් සිටියහ.

'ලොකු නංගි...'

අයියා මදෙස නොබලාම කතා කළේ ය.

'අපි ඔයාට ඕන දෙයක් කරන්න ඉඩ දීල බලං හිටියනෙ. ඔයාම සරෝජ් සර්ව හෙව්වනෙ. ලොකු නංගි තේරුං ගන්න ඇතිනෙ ඒකෙං වැඩක් වෙන්නෙ නෑ කියල.'

අයියා එවර අරඅදින්නේ කුමට ද කියා මට තේරුණේ නැත.

'ඒක නිසා ඔයා හෙමි හෙමිහිටහරි මිථිල සර් ගැන හිතනවනං හොඳයි.'

එහෙනම් ඒ කුණාටුව මේ පැත්තෙනුත් හමායන්නට පටන්ගෙන තිබේ.

'එක පාරටම එහෙම දෙයක් කරන්න බෑ තමයි. හැබැයි

ඉතිං නොදන්න යකාට වඩා දන්න එකා හොඳයි කියනවනෙ. ඔයා පිට කෙනෙක් කසාද බඳිනවට වඩා ඔයා ගැන හැමදේම දන්න... සරෝජ් සර්ට වුණත් හිතවත් කෙනෙක්ට ලංවෙන එක හොඳයි. පොඩ්ඩක් ඒ ගැන හිතල බලන්න.'

තේ මණ්ඩි ටික කෙටි බැම්ම මතින් මිදුලට විසි කළ අයියා හිස් කෝප්පය බිත්ති කණ්ඩිය මතින් තබාගෙන මිදුලට බැස යන්නට ගියේ ය. මම හිස් දැස් ඔසවා නංගී දෙස බැලුවෙමි. ඇය සානුකම්පිත බැල්මකින් මට සමීප වූවා ය.

'අක්කෙ...'

මුදු ලෙස ඇය මගේ හිස් මුදුන පිරිමැද්දා ය.

'ඔයාගෙ හිත මං හොඳටම දන්නව. සරෝජ් අයියට ඔයා මොනතරං ආදරේ ද කියල මං තරං සරෝජ් අයියවත් දන්නව ද මන්ද.'

හුග දවසකට පස්සේ මගේ ඇස්වලට කඳුළක් පිරීගෙන ආවේ ය. ඒ කඳුලේ වූ නෙත පුච්චනා උණුසුම, මා තුළ මහත් ආත්ම අසරණකමක් ජනිත කරවල ලදී.

'ඒත් අක්කෙ... ඔයා දැං ඔයා ගැනත් හිතන්න ඕනෙ. මිථිල අයියට පුළුවං අක්කව බලාගන්න. සරෝජ් අයිය ඉන්න තැනක ඉඳල ඔය දෙන්නට ආශිර්වාද කරයි.'

'අනේ නංගි...'

මම හඬාගෙන නංගිගේ උරහිසේ හිස හොවාගතිමි. ඇය ටික වේලාවක් යන තෙක් කතා බහකින් තොරව මගේ හිස පිරිමැද්දා ය. නංගීත් කඳුළු සමග සටනක් කරමින් හිඳින බව මට වැටහිණ.

'මාව මෙච්චරටම පහළට දාල තියන්නෙ ඇයි නංගි...?'

'අනේ අක්කෙ... මොනවද මේ කියන්නෙ...?'

නංගී මගෙන් මිදුණා ය.

'සරෝජ් ආගිය අතක් නැති වෙලා කී දවස ද...? ඇයි හැමෝම

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

එකතුවෙලා සරෝජ්ගෙ [illegible] කරන්න හදන්නෙ...?'

'අක්කෙ... අපි කවුරුත් ඔයාට ආදරේ නිසයි ඔයාගෙ හිත ගැන මේ තරං හිතන්නෙ. ඔයාව පරිස්සං කරගන්න හදන්නෙ. මිථිලයිය වුණත් හිතන්නෙ ඔයාගෙ වගකීම එයා පිට පැවරෙනවනං... ඒක එයා සරෝජ් අයියට කරන යුතුකමක් විදිහට හිතනව කියලයි.'

'අනේ පින් සිද්ධවෙයි නංගි... මට මගෙ පාඩුවෙ ඉන්න දෙන්න කියන්න. සරෝජ් හැමදාම මගෙ හිතේ ජීවත් වෙයි. ඒ ආදරේ පුළුවං කාලයක් මාව ජීවත් කරයි. ඕනනං ඊට පස්සෙ මං මැරිල යයි. ඒ ඇති නංගි. මට ඒ ඇති. සරෝජ් ආයෙ එන්නෙම නෑ කියල ඕගොල්ලො කියනවනං මට ඒ ඇති.'

'අක්...කා...'

මම හඬාගෙන කාමරයට දිව ගියෙමි. එක දිනක් නොව මම දෙදිනක්ම රැකියාවට නොයා සිටියෙමි. දෙවන දින සන්ධ්‍යාවේ මිථිල අයියා අපේ ගෙදර පැමිණියේ ය.

'ලෝචනා ඔෆිස් නොඑන්න කාරණේ මං දන්නව.'

කොට්ටම්බා ගහ යට බංකුව මත හිඳගෙන ඔහු කෙලින්ම මගේ මූණ බැලුවේ ය. මම එතැන හිටගෙන බිම බලාගෙන සිටියෙමි. කවුරු කවුරුත් එක්ව කතාබහ කරගත් දේවල් නිසා සිදු වූයේ මට ඔහුගේ මූණ බලන්නට බැරි වීමයි.

'ලෝචනා මාත් එක්කත් කේන්තියෙං ඇත්තෙ.'

'කාත් එක්කවත් කේන්තියක් තරහක් මට නෑ මිථිල අයියෙ. මං ගැනම දුකක් අනුකම්පාවක් මිසක්.'

'කවුරුත් හිතන්නෙ ලෝචනා ගැන. කවුරුත් ඔයාට ආදරෙයි. සරෝජ් කොච්චර වාසනාවන්ත ද කියල වෙලාවකට මට හිතෙනව. තව හුඟක් කල් ඔයාගෙ ආදරේ විඳින්න සරෝජ්ට පිං නැති වුණා. පෙර ආත්මෙකහරි කරපු අකුසල කර්මයක් නිසා වෙන්නැති.'

[illegible]ක් පැටව් තිබිණ අවාසනාවන්ත සරෝජ් ද නැත්තං මාද...? ඒත් නැත්නම් අප දෙදෙනාම ද සියා මම සිතුවෙමි. බොහෝ දුරට අප දෙදෙනාම විය යුතු ය. කොහේ කොතැනක හෝ සිට සරෝජ් ඒ අවාසනාවේ ප්‍රතිඵල භුක්ති විඳියි නම් මාත් මෙහි සිට ඒ අවාසනාවේ පව විඳිය යුතු ය. ඔහු නැතිව මා සුවබර අනාගතයක් ගැන කොහොම හිතන්න ද...?

'දිනූෂයි අශේනියි කිව්වහම තමයි මාත් මේ පැත්ත ගැන හිතුවෙ. සරෝජ් ඔයාට හුඟක් ආදරේ කළා. සරෝජ් වෙනුවෙං ඔයාව රැකබලාගන්න මං ලෑස්තියි ලෝචනා. සමහරවිට... සරෝජ් මගෙං බලාපොරොත්තු වෙන වගකීමත් ඒක වෙන්න ඇති. ඔයා මේ ගැන තව ටිකක් හිතලා බලන්න ලෝචනා. අපිට අපේ හිත්වල සරෝජ්ව ජීවත් කරවන්න පුළුවං. මං ඔයාට පොරොන්දු වෙනව ඒ ගැන.'

'අනේ මං ගැන එහෙම බලාපොරොත්තුවක් තියාගන්න එපා මිථිල අයියෙ මං ජීවත් වෙන්නෙ සරෝජ් හින්ද. මං මැරෙන්නෙත් එයා වෙනුවෙං.'

'කිසිම කලබලයක් නෑ. ලෝචනා ඕනතරං කල් අරගෙන හදවතින් මේ ගැන හිතන්න. ඕන වෙලාවක මං ඔයා වෙනුවෙං ඉන්නව.'

මිථිල වූ කලී මහත්මා ගති ඇති ඉතාම හොඳ පිරිමියෙකි. මා ඔහු ගැන සිතුවේ මගේම සහෝදරයෙක් ගැන හිතන තරම් ලේ හැඟීමකිනි. නමුත් දැන් මට ඔවුන් අහිමි වී හමාරයි නොවේ ද...?

ඇස් රතු වෙන තුරාවට ඒ රාත්‍රිය පුරාම මම හැඬුවෙමි. නමුත් අපේ ජීවිත ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් සපයා දෙන්නට කඳුළුවලට කොහෙත්ම පුළුවන්කමක් ඇත්තේ නැත. ඒ වෙලාවට හිතේ බර අඩු කර දමනවා පමණි.

ජීවිතයට හා ප්‍රශ්නවලට මුහුණ දෙනු විනා මුවහ වී ඒවායින් පැනයා නොහැකි ය. ඒ නිසාවෙන් මම යළි පසුදා රැකියාවට යන්නට සූදානම් වීමි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

සැනසිල්ලයි.'

මා ලකලැහැස්ති වෙනයුරු බලා හිඳින නංගී කීවා ය. මම මඳහසක් නගාගතිමි.

'ඇයි නිකං පල් එකට වගේ හිතාවුණේ...?'

'නෑ. අඬ අඬා ඉන්නැතිව ඔළුව කෙලිං තියාගෙන රස්සාවට හරියන නිසා ඕගොල්ලො ඔක්කොමල හිතං ඉන්නෙ මං සරෝජ්ව අමතක කරල වෙන කසාදයකුත් කරගන්න ලෑස්තියි කියල.'

'අනේ එහෙම නෙවෙයි අක්කෙ. ඔයාට නෙවෙයි අපිට වුණත් මැරෙනකල්ම සරෝජ් අයියව අමතක වෙන එකක් නෑ.'

'මිථීලයියගෙ හිතට ඕන නැති දේවල් දාන්නෙපා. මට ඒ හිතවත්කමත් නැති කරල දාන්නෙපා. දිනූටත් ඒක කියන්න නංගි. මිථීලයියගෙං මගෙ ජීවිතේට තියෙන හයිය නැතුව... දැං මට ජීවත් වෙන්න වෙන හයියක් නෑ.'

කියන්නට ඇති හුඟක් දේවල් ඉතාම කෙටි කොට මම නංගීට කීවෙමි. මා එය කියා නිම වෙද්දී නංගිගේ දෙනෙත් මත හිරු එළිය දේ ප්‍රභාමත් ආලෝකයක් දැකිය හැකි විය. ඒ, මා කී සේ වෙනත් කෝණයකින් ග්‍රහණය කර ගැනීම නිසා බව මම දැනිමි. නමුත් තවදුරටත් මා කිසිත් කීවේ නැත. කියන්නට ඉතිරි වී තිබුණෙත් නැත.

'ලෝචනා මං ගැන වැරදියට හිතං ඉන්නව ද මන්ද.'

දැන්වීමක 'ස්ටෝරි බෝඩ්' එක ලියාගෙන මිථීල වෙත භාර දී එසැනින් ආපසු හැරෙද්දී ඔහු කීවේ ය. එහෙම ප්‍රකාශයක් බලාපොරොත්තුවෙන් නොසිටි මම නිරුත්තර වීමි.

'අනේ... එහෙම දෙයක් නෑ මිථීල අයියෙ.'

'එහෙම දෙයක් නැත්තං ලෝචනා මං දිහා අමුත්තෙක් දිහා බලනව වගේ බලන්න එපා. ඔයා එහෙම වෙනස් වෙනකොට... මට සමාව දෙන්න සරෝජ්ට තියා මටම වුණත් බෑ.'

මිථීල අයිය එහෙම වරදක් පටවගන්න එපා. සරෝජ් වෙනුවෙං අයිය මට කරනු උදව් මට කවදාවත් අමතක වෙන්නෑ.'

'හැම ප්‍රශ්නෙකටම කාලෙ උත්තරයක් හොයල දෙයි ලෝචනා. ඒක නිසා අපි කාලෙට ඉඩ දෙමු.'

කාලය මොනවා වෙනස් කළත් හිතක හැඟීම් වෙනස් කළ හැකි ද කියා මම මගෙන්ම ඇසුවෙමි. ඒ ප්‍රශ්නයට උත්තර දිය හැක්කේත් කාලයට ඉඩ දී බලා සිටීමෙන් පසුව ය.

කාලය ඉක්මනටම ගෙවී ගියා ද නැත්නම් ඉතාමත්ම මන්දගාමී ගමනක යෙදුනා ද කියා මට නිශ්චිත නැත. සරෝජ් ගැන බලාපොරොත්තු සහගත හිත නොඉවසිලිමත් වෙද්දී කාලයට පියාපත් තබා ඉබිගමනක් වත් වූයේ නැත. නමුත් ආපසු හැරී බලන විට කාලය පියාඹා ගොස් තිබිණ.

ඒ කාලය නිකංම ගෙවී ගියේ නැත. නංගී තනිවම සැහැල්ලු සෙල්ලම් බඩු නිෂ්පාදනය කරන ආයතනයක් පටන් ගත්තා ය. ඇය එය ඇරඹුවේ සුළුවෙන් - මිථීල අයියාට අයිති වසා දැමුණ කඩයක ය. සෙල්ලම් බඩු සාප්පුවලට දැමීමේදීත් මිථීල අයියා හුඟක් උදව් කළේ ය. සරෝජ් තරමටම ඔහු අපේ ගෙදර කෙනෙක් බවට පත් වෙන්නට ඒ තරම් කාලයක් ගත් වූයේ නැත. නමුත් මගේ හදවතේ සරෝජ් හිඳින තැනට ලංවෙන්නට නම් මම ඔහුට තබා වෙන කිසිවෙකුටත් ඉඩක් - අවකාශයක් නොතැබීමි.

'ඔහොම ගිහිං වාසනා මිථීල අයියට සෙට් වෙයි ද මන්ද.'

දිනක් දිනූෂා කීවා ය.

'එහෙම වෙනවනං ෂෝක්.'

මම බලාපොරොත්තු සහගතව ප්‍රීතිමත් වීමි.

'ඇයි ෂෝක්...? ඔයාට පොඩ්ඩක්වත් ඊරිසියා හිතෙන්නැද්ද ලෝචනා...?'

'ඔන්න ඔන්න ඉතිං... මං කිව්වනෙ මිථීල අයිය මට මගෙ අයිය වගේමයි කියල. එයා කොච්චර හොඳ ද...? සරෝජ් තරමට

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

හොඳයි. මගෙ නංගිට සරෝජ් තරංම හොඳ කෙනෙක් ලැබෙනවනං මට ඒක මොනතරං සැනසිල්ලක් ද...?'

දිනූෂා නෙතු විසල් කොට බලා සිටියා ය. දෙපා ළඟ දුවටීගෙන හිඳින වාසනාවට මා පයින් ගසන්නේ කෙසේදැයි ඇය පුදුම වන්නට ඇත. නමුත් ආදරය සම්බන්ධයෙන් මට තිබුණේත් තිබෙන්නේත් එකම හීනයකි. එය මට නොව මගේ හදවතට අයිති කාරණාවකි.

අයියාගේ පෙම්වතිය කවුද කියා දැන හැඳිනගැනීමේ ආශාවක් මේ දිනවල මා තුළ ලියලමින් වැඩෙමින් තිබිණ. ඔහු දිනූෂා වගේ ඉතා වැදගත් යුවතියක් ප්‍රතික්ෂේප කරමින් පෙම් කරන්නේ කාටදැයි කුහුලක් ගැහැනු හිතක ඇති වීම පුදුමයක් නොවේ.

'ඒ කවුද කියල සංජීවයියා මට කියලයි තියෙන්නෙ.'

දිනූෂා කතා කළේ දුකක් ද සතුටක් ද කැලතුණ ස්වරයකිනි.

'ඔයාට කියල තියෙනව ද...?'

'හ්ම්...'

'කවුද ඒ...?'

'වෙලාව ආවහම සංජීවයියම ඔයාට කියයි ලෝචනා.'

'දි... නූ... මට ඒක දැනගන්නම ඕනෙ. මං දැනගත්තහම මොකද..? ඒ කවුරු වුණත් මං අයියට එපා කියන්නෑනෙ.'

'ඒත්... ඔයාට එයාව අඳුන්නල දෙන්න සංජීවයියට වෙලාව ඕනෙලු. කොහොම වුණත් ඔයාට බය වෙන්න දෙයක් නෑ. එයා මට වඩා හැම අතින්ම උඩිං ඉන්න' කෙනෙක්. සංජීවටත් එයා හුඟක් ආදරෙයි.'

දිනූෂාටත් වඩා හැම අතින්ම ඉහළ සිටින යුවතියක අයියාගේ පෙම්වතිය බව දිනූම කියයි. නමුත් එවැනි යුවතියක් අයියා වැනි තරුණයෙකුට පෙම් කරන්නට හේතුව කුමක්දැයි මට වැටහුණේ නැත. අතින් අතට මට ඇයව වසංගාගෙන සිටීමට හේතුවක් ද මට වැටහුණේ නැත.

'සරෝජ් අයියගෙ ප්‍රශ්නෙ නිසා අක්ක තාමත් දුකෙං ඉන්න නිසා ඔය වගේ දෙයක් අක්කට කියන එක හරි නෑ කියල අයිය හිතනව ඇති.'

නංගී තත්ත්වය දෙස බැලුවේ එසේ ය. යුවතිය කවුරු වුණත් අයියා මේ වන විට බොහෝ දුරට හොඳ අතට හැරී සිටීම නිසා නංගී පෙරදා වගේ අයියා එක්ක රණ්ඩුවට ගියේ නැත. නමුත් ගැටළු සහගත තැන් නොතිබුණා ද නොවේ. උත්හිටි ගමන් අයියා අතේ ලොකු ගණන්වලින් මුදල් ගැවසිණි. ඔහුගේ රාත්‍රී කෑම කඩය ඒ තරම් ලාභදායක ව්‍යාපාරයක් දැයි මට සිතාගත හැකි වූයේ නැත. කොහොම වුණත් අයියා සතුටෙන් සිටියේ ය. ඔහුව මුණගැසිය යුතු බව කියමින් ලතා අක්කා දෙතුන් දිනක්ම අපේ ගෙදරට පැමිණ තිබිණ.

'උඹට මොකද්ද ලතෝ අපේ සංජීව මුණගැහෙන්න ඔයතරං තියන උවමනාව...?'

The Reader's Place Novel...

අපේ අම්මා ලතාගෙන් එහෙම විමසුවාලු.

'සංජීවත් එක්ක මගෙ තියෙන ගනුදෙනු ගැන උඹට කියල වැඩක් නැනෙ විමලාවතී අක්කෙ.'

ලතා එහෙම කියා තිබේ. මේ කතාවට අම්මාට හොඳටම කේන්ති ගොස් ඇත.

'උඹ කරන දෙයක් උඹගෙ ගේ ඇතුළෙ තියාගන්නට අපට කාරියක් නෑ ලතෝ. හැබැයි උඹ ඔය එක එක දහදුරා වැඩවලට මගෙ එකාව එහෙම ගාගන්නව නෙවෙයි.'

'අනේ උඹගෙ කිරි සප්පයට මං මේ සූප්පුව කටේ ගහල අරගන්නෙ. මොකටද ඉතිං මගෙ කට.'

'උඹගෙ නෙවෙයි මගෙ කට අවුස්සන්න එපා. ගමේ එවුං කියන කතා මගෙ කනටත් වැටිල නෑ කියල හිතන්නෙපා. උඹට ලැජ්ජ නැද්ද බං මේ පොඩි කොල්ලංව...'

'මේ... විමලාවතී අක්කෙ... මං කිව්වයි කියල හිතාගනිං.'

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

[illegible] අයියා දැන් වැඩිපුර ඇගේ සමාගමයට නොයන බවට මෙය සාක්ෂියකි. ඒ නිසා [illegible] ඇවිත් කළ කී දේ ගැන අයියාටත් නොකියා ලෙසට මම අම්මාටත් නැගීටත් කිවෙමි.

ජීවිතවලට එක එක හැඩ වැළැඳෙයි. එක කාලයක දී අයියා අතින් වැරදි සිදු වන්නට ඇත. නමුත් ඒ වැරදි හදාගන්නට හා ජීවිතය අලුතින් පටන්ගන්නට ඔහුට ඉඩක් තිබිය යුතු ය.

සරෝජ්ගේ ගෙදර සම්බන්ධයෙනුත් අර්බුධ රැසක් තිබිණ. වසුන්දරා අක්කා වරින් වර ඇවිත් කාර්යාලයේ කටයුතුවලට අතපොවන්නට වූවා ය. මෙය මිහිලට මහත් හිසරදයක් වී තිබිණ. තත්ත්වය ඉවසාගන්නට බැරිම තැන මිහිල ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහුට දුරකථන ඇමතුමක් දුන්නේ ය. ඒ වෙලාවේ මම ඔහු ළඟ සිටියෙමි.

'ආන්ටි මට ආන්ටිත් එක්ක සරෝජ්ගෙ ෆර්ම් එක ගැන පොඩ්ඩක් කතා කරන්න ඕනෙ. ඒත් එහෙම ප්‍රශ්නයක් අරං ආන්ටිලගෙ ගෙදරට එන්නත් මට මොකද්ද වගේ.'

'ප්‍රශ්නයක් නෑ මිහිල පුතා. මං ඔෆිස් එකට එන්නං.'

ශ්‍රීමා කියා තිබෙන්නේ එහෙම ය. කිවා සේම එදා හවස ඇය කර්යාලය වෙත පැමිණියා ය. සරෝජ්ට සමීපව සිටි අය හා ආයතනය පිළිබඳ වඩාත් වගකීමකින් කටයුතු කරන අය ලෙසට එම සාකච්ඡාව සඳහා අශේනි හා මාව ද කැඳවන්නට මිහිල කටයුතු කළේ ය.

'ආන්ටිල දන්නවනෙ මටත් අපේ තාත්තගෙ බිස්නස් බලාගන්න හොඳටම පුළුවංකම තියෙනව කියල. එහෙම තියාගෙන මං මේකෙ මැනේජ්මන්ට් එකට ඉන්වෝල්ව් වුණේ සරෝජ් වෙනුවෙං සරෝජ්ගෙ වචනෙ අහක දාන්න බැරි කමට.'

'මං දන්නව මිහිල පුතා. ඔයා සරෝජ් වගේම හොඳට කම්පනි එක කරගෙන යනව කියලත් මං දන්නව.'

'හැබැයි ආන්ටි වසුන්දරා අක්කා මෙතන වැඩවලට අතවශා

ශ්‍රීමා [illegible]... මට මේ වැඩේ ගැන ආන්ටිට [illegible] අයිං වෙන්න වෙනවා. ඒක කියන්නයි මං ආන්ටිට මෙතෙක් [illegible] කිව්වෙ.'

'කලබල වෙන්න එපා මිහිල පුතා. දන්නවනෙ අපේ වසුන්දරාගෙ හැටි.'

ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු හැසිරුණේ පුහුණු කරන ලද දඩ විකයකින් යුතු කුල කාන්තාවක් සේය.

'මිහිල හිතයි ආන්ටි අපි වුණත් නවතුරටත් මේ ෆර්ම් එකේ වැඩ කරන්නෙ. වසුන්දරා අක්කිගෙ හැසිරීම නිසා අපිටත් ආත්ම ගෞරවයක් ඇතුව මෙතන වැඩ කරන්න බැරි වෙලයි තියෙන්නෙ.'

අශේනිත් මිහිලව අනුමත කළා ය. නමුත් මම වචනයක්වත් කතා නොකර සිටියෙමි. මේ කිසිත් මගේ නොවේ. අයිතිවාසිකම් කීමේ හැකියාවකුදු මට නොවේ. ඔවුන් අද යන්නට කීවොත් මා නික්ම යා යුතු ය. නමුත් සරෝජ්ගේ සුවඳ රැඳි මානයේ තව දවසක්වත් ඒ මතකය සමග ජීවත් වන්නට මා රිසි ය.

'පුතා වෙනුවෙං මේ ෆර්ම් එකවත් ජීවත් කරවන්නයි දරුවනේ මට ඕනෙ. මේක එයාගෙ පණ වගේ. වසුන්දරා අතට ගියොත් මේක වහල මෙතන පසෂ කාර්යාලයක් දායි.'

ශ්‍රීමා වික්‍රමබාහු මැතිණිය වේදනාබර වූවා ය.

'මේක පවතිනවනං... පුතා ජීවත්වෙනව වගේ මට දනෙයි. මේක දිගටම පවත්වගන්න මිහිලට උදව් කරන්න ලෝචනා.'

ඇය මගෙන් එවන් ඉල්ලීමක් ද කළා ය.

'මට මගෙ දරුව නැති වුණා. ඒත් ලෝචනාට අනාගතයක් තියෙන්න ඕන. ඔයා මිහිල ගැන හිතල බලන්න දරුවො. මට කරන්න පුළුවං හැම උදව්වක්ම මං ලෝචනාට කරනව.'

ඇගේ ඒ කරුණාවන්තකම මට පෙන්වන්නට සරෝජ් අතපොවන මානයක නැතිව යනතෙක්ම සිටියේ ඇයි...? නමුත්

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

මම ඒ කරුණාවට ලෝභ වුණෙමි. ඒ සරෝජ්ගේ අම්මා ය. ඔහුගේ මවගේ කරුණාව මවෙත ලැබීම මහත් ආශිර්වාදයක් සේ මට දැනිණ.

ප්‍රචාරක ආයතනයේ කටයුතු සම්බන්ධයෙන් මව හා දුව අතර බහින්බස් වීමක් ඇතිව තිබේ. වසුන්දරා ඇවිත් මට දොස් කියා ගියා ය. මල්ලීගේ මදිවාට මා අම්මාගේත් නහය විදගෙන යැයි ඇය චෝදනා කළා ය. නමුත් මම කාගේවත් නහය විදින්නට නොගියෙමි. ඔවුන්ගෙන් මට ලැබුණ සෙනෙහස හදවතින්ම තුරුලු කරගත්තා පමණකි.

'හිතාගෙන ඉන්නෙ මිටීලගෙ ඇගේ එල්ලිල අපේ අම්මව රවට්ටගෙන සරෝජ්ගෙ දේවල් අතට ගන්න වෙන්නැති. ඒවනං කොහෙම මේ මං ඉන්නකල්.'

වසුන්දරාගේ ඒ චෝදනාවටනම් මගේ හිත රිදිණි. නමුත් ඇයව නිවැරදි කරන්නට හෝ මගේ හිත සනසාගන්නට හෝ මට කිසිම උවමනාවක් නොවිණි. දැන් දැන් මා හැසිරෙන්නේ ගහක් ගලක් සේ අසංවේදීව ද කියාත් මට නොසිතුණා නොවේ. සිද්ධ වුණ දේවල්වල හැටියට තවත් මට මොනවා වෙන්න ද...? සරෝජ්ව හොරු අරගෙන ගියේ ය. ඔහේ බලා සිටින්නට මට සිදු විය. ඒ තරම් ව්‍යසනයක් දරා ගත් මට තවත් දරාගන්නට බැරි දෙයක් තිබෙන්නට පුළුවන් ද...?

'වසුන්දරා අක්කිගෙ රැස් බහින්නත් එක්ක ලෝවනාට තියෙන්නෙ මිටීලව මැරි කරල මේ ෆර්ම් එක අතට ගන්න.'

අශේනි පවා කීවා ය. නමුත් මගේ අරමුණ වූයේ එය නොවේ. මට තිබුණ වෙනත් විවාහයක් හෝ ව්‍යාපාරයක් හෝ නොවේ. මට තිබුණ එකම අරමුණ සරෝජ් ය. මට තිබුණ එකම පරමාදර්ශය ඔහුට බැඳී ප්‍රේමය ය.

ඔහු නොඑන්නට පුළුවන. ඔහු ආයේ කවදාවත්ම නොඑන්නට පුළුවන. නමුත් මම ඔහු වෙනුවෙන් මග බලාගෙන සිටිමි.

කෙනෙකුට එය පිස්සුවකි.

තව කෙනෙකුට එය මෝඩකමකි.

තවත් කෙනෙකුට එය විකාරයකි.

නමුත් ඔහු ආවත් නාවත් මම ඔහු වෙනුවෙන් මග බලා ගෙන ඉමි.

'සතිපූජාවත් නිෂ්ඵල වැඩක් කියල දැන් ලෝකෙ පිළිඅරගෙන තියෙන්නෙ.'

දිනූෂා මගේ හිත වෙනස් කරන්නට බෙහෙවින්ම වෙහෙස ගත් ප්‍රාණසම යෙහෙළියකි.

'මං ඉතිං සතිපූජා කරන්නැතෙ. මේ මං ජීවත් වෙන්නෙ.'

මම බොරුවට සිනහවක් නගා ගතිමි. මගේ සිනහව සරෝජ් ගිය දා සිටම හදවතින් තුපත් බව දිනූ හා නංගී දනී.

'ජීවත් වෙනව කියන්නෙ ජීවත් වෙනවට. මැරෙනව කියන්නෙ මැරෙනවට. මැරිල වගේ ජීවත් වෙන්න බෑ ලෝචනා.'

'සරෝජ් වෙනුවෙං ජීවත් වෙන්නවත් - සරෝජ් වෙනුවෙං මැරෙන්නවත් බැරුව මං විඳෝනව දිනූ.'

'දෙයියංගෙ නාමෙං දැංවත් සරෝජ්ට යන්න අරින්න. කොච්චර කාලයක් ගෙවිල ගියා ද...? එනවනං එයා ඇවිත්.'

නමුත් මම ඔහුට යන්නට නොහැරියෙමි. මම ඔහුට යන්නට නොහරිමි.

'හුගක් ආදරේ කරපු කොල්ලො කෙල්ලො වෙන් වෙලා ගිහිං නැද්ද...? ගිහිං වෙන අයට ආදරේ කරන්නෙ නැද්ද...? ලෝචනා හිතන්න මං ගැන. අශේනි ගැන. ඔයාගෙ අයිය ගැන. ලෝචනා... ආදරේ මගඇරුනට අපි ජීවත් වෙනව. වෙන තැනක ආයෙ අලුතෙං බලාපොරොත්තු ගොඩනගනව. එහෙමයි ජීවිතේ. ඒකයි ජීවිතේ හැටි.'

'මගෙ පැත්ත ඊට වෙනස්. ඔයගොල්ලංගෙ ආදරේ වෙනස්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

වෙනව ඕගොල්ලො දූක්ක. [illegible] හුණ. ඒත් සරෝජ් මට නැති වෙලා ගියා කියල ඔප්පු කරන්න මට කිසිම සාක්ෂියක් නෑ. එහෙම එකේ මට එයාව අතාරින්න බෑ.'

'අනේ මන්ද ලෝචනා. අපි හිතුව කාලෙත් එක්ක ඔයා හැමදේම තේරුං අරගෙන හිත හදාගෙන ඇති කියල. ඒත්... වැඩක් නෑ.'

දිනූෂාගේ හිතේ මා පිළිබඳව කලකිරීමක් ඇති වූවා ද කියා මම නොදනිමි. කාට වුණත් හැදෙන්නට යමක් කියන්නට පුළුවන. කොපමණ කීවත් හැදෙන බවක් නොපෙනෙනවානම් ඒ කීමෙන් පලක් නැතැයි සිතීම පුදුමයක් නොවේ.

කාලයත් සමග බොහෝ දේ වෙනස් වී තිබිණ. හැම කෙනෙක්ම වගේ සිය ජීවිත දිගේ මඳ දුරක් හෝ ඉදිරියට ගොස් තිබිණ. එකම තැනක නතර වී ගෙන සිටියේ මා පමණක් විය යුතු ය.

'මගෙ හිතේ බයක් නොතිබුණේ ලෝචනා ගැන. [illegible] ගැන ගැන මට කිසිම විශ්වාසයක් තිබුණෙ නෑ. චූටි මොනව කොහොම කර ගනී ද කියල මට තේරුමක් තිබුණෙ නෑ. ඒත් අද ඌං දෙන්නම හොඳට ඉන්නවා. මට දැං තියෙන එකම බය ලෝචනා.'

දවසක් රෑ බෝ වී තිබියදීත් මා මිදුලේ කොට්ටම්බා ගස යට බංකුවට වී සිටිය දී මවෙත ආ අම්මා එහි හිඳගනිමින් කීවා ය. ඒ වෙද්දීත් මා සිටියේ දිගු කල්පනාවක ය.

'මං ගැන බය වෙන්න එපා අම්මෙ.'

මම අමාරුවෙන් කියාගතිමි.

'බය නොවී කොහොම ද...? මට තේරෙනවනෙ ලෝචනා ජීවත්වෙනවට ජීවත් වෙනව. තමුං ගැන කිසි උනන්දුවක් නෑ. තමුංගෙ අනාගතේ ගැන කිසි වගක් නෑ. තව ටික දොහකිං මගෙත් ඇස් දෙක පියවිලා යයි. ඊට පස්සෙ උඹට කව්ද ඉතුරුවෙන්නෙ...?'

අම්මා හැඬුම්බර වූවා ය.

'ඔන්න ඔන්න අම්ම බොරුවට අඬන්න හදනව. අම්මට එහෙම මුකුත් කරදරයක් වෙන්නෑ. අනිත් එක... මට නංගි කෙනෙකුයි අයිය කෙනෙකුත් ඉන්නෙ අම්මෙ.'

'ඉදියි ඉදයි. දූං ඉදියි. ඒත් ඌං කසාද බැඳගෙන දරුමල්ලො හදාගත්ත දවසක සහෝදරියො ගැන බලන්න පුළුවං වෙන්නෑ.'

තුනී දුකක් - දැවිල්ලක් මගේ උගුර දිගේ පහළට බැස යනවා මට දැනිණ. ඒ තරම් දුර අනාගතයක් ගැන සිතන්නට මම බිය වෙමි. තනිවීම කියන්නේ ලොව ඇති වේදනාත්මකම අත්දැකීමකි. මා සම්පූර්ණයෙන්ම තනි වන අනාගතයක් ගැන හිතන්නට යෑමේ දී හදවත වේදනාවෙන් ගල් ගැසී යයි.

'ඒක නිසා ඔය මනස්ගාත දැංවත් වළවෙං අත්ඇරල දාපං ලොකු පුතේ.'

'මනස්ගාත...? [illegible] ද අම්මෙ මනස්ගාත...?'

'ලෝචනා... උඹලගෙ තාත්ත උඹල පුංචි කාලෙදිම මැරිල ගියා. මට හතරමහ නිධානෙ පහළවෙලා තිබුණ ද...? නෑ. මං මැරිච්ච මිනිහ එක්ක මැරෙන්න ගියානං අද උඹලට මොනව වෙලා තියෙයි ද...? ගෙවල්වල බැලමෙහෙ කරල හරි මං හිත හයිය කරගෙන උඹලව ඇති දැඩි කළා. තුනක් ගැනියෙක් වෙලා එදා මට තිබුණ හයිය... දැන උඹත් ළමයෙක් වෙලා ඇයි ලෝචනාට නැත්තෙ...?'

මම කිසිත් නොකීවෙමි. කියන්නට නම් හුගක් දේවල් තිබිණ. මගේ තාත්තා මිය ගියේ ය. නමුත් සරෝජ් මිය ගියේ නැත. මා එහෙම කීවා නම් අම්මා තවත් හිත රිදවාගනු ඇත. තවත් මා ගැන බිය වනු ඇත. ඒ නිසා මම අඳුරට සුසුමක් පා කොට යවා නිසල වීමි.

මට මා ගැන බරක් නැත. සරෝජ්ව ද මට බරක් නොවේ. හිතට වදයක් වී තිබෙන්නේ අනිත් අය මාව බරක් - වදයක් කරගෙන සිටීම ය.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මට ලෝචනා එක් [illegible] ගෙන.'

දවසක් හැන්දෑ වෙමින් එද්දී මිරීල අයියා මට කීවේ ය. මම එකවර පිළිතුරක් නොදුනෙමි.

'ලෝචනාගෙ අකමැත්තක් නැත්තං අපි නිදහස් තැනක පේස්ට්‍රි ෂොප් එකකට හරි ගිහිං පොඩ්ඩක් කතා කරමු ද...? මං සංජීවට කෝල් කරල කියන්නං ලෝචනාව ගෙදරටම ගෙනත් බස්සනව කියල.'

'මිරීල අයියාගෙ කැමැත්තක්.'

ඔහුගේ දෑස් දිලිණි. [illegible]

[illegible]

The Reader's Place Novel...

[illegible]

'කාලෙ අපිව පහුකරගෙන හුගක් ඉස්සරහට ගිහිං ලෝචනා. ඔයාට එහෙම දෙයක් දැනුණ ද කියලවත් මං දන්නෑ. ඉතිං... දැං ඔයාගෙ හිතේ තත්ත්වෙ කොහොම ද ලෝචනා...?'

මිරීල කතා කළ් කටපාඩං කරගෙන ආ ප්‍රශ්න කිහිපයක් අමතක වෙන්නට පෙර අසා දමන්නට ඇති හදිස්සියෙනි.

'මගෙ හිත තාමත් එදා වගේමයි මිරීල අයියෙ.'

බොහොම නිසංසලේ මම කීවෙමි. එවර ඔහුත් නිසංසලේ මදෙස බැලුවේය. මම සහෝදරාත්මක සිනාවක් පෑවා යෙමි.

'අපේ අම්මලාගෙනුත් මේ දවස්වල මට හරිම කරදරයි. [illegible]

[illegible]

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

පස්සේ අපි ගෙදර එන්නට පිටත් වූමු. මේ ගමන නිසා මා තුළ සැනසිලිදායක හැඟීමක් ඇති වී තිබිණ. මිථිල සම්පූර්ණයෙන්ම මගේ තත්ත්වය තේරුම් ගන්නට ඇතැයි විශ්වාසයක් ඇති වීම ඊට හේතුවයි.

රියෙහිදී අපතර කතාබහක් වූයේම නැති තරම්. තව කොපමණ කතා කළත් මට කියන්නට තියෙන්නේ ඔපමණ යැයි මිථිල වටහාගන්නට ඇත. කොහොමටත් ඔහු දම්තලා වාගේ කරදරකාරයෙක් නොවේ. මිථිලගේ හිතට ඔය වැනි අදහසක් දමන්නට ඇත්තේත් අප වටා සිටින අයම මිස. මේ ඔහු තුළ ඉබේම උපන් හැඟීමක් නොවන බවත් මම දනිමි. කෙසේ වෙතත් ඔහු අවංක ය. මගේ ජීවිතය බාර කළොත් මිථිල දිවිහිමියෙන් එය සුරකින බව මට විශ්වාස ය.

රෑ කෑම කඩය පසුවෙත්දී මම හිස හරවා බැලීමි. චමින්ද, වසන්ත ඇතුළු ගමේ තරුණ කිහිප දෙනෙක්ම මිදුලේ බංකු මත හිඳ සිටිය හ. නමුත් අයියා පෙනෙන්නට වූයේ නැත. ඔහු එහි නොවන්නට ඇත. හිටියානම් අනිත් තරුණයින් අතර ඔහු කැපී පෙනෙන්නේ ය. ඒ, අයියාගේ උස - මහත - දේහධාරී බව නිසා ය.

අප යන විට අයියා ගෙදර සිටියේ ය. රියෙහි හඬ ඇසී ඔහු ගෙතුළ සිට මිදුලටම පැමිණියේ ය.

'මිථිල සර්... එමු එමු ගෙට.'

මිථිල එහෙමම රිය හරවාගෙන යාවියි සිතා ද මන්දා අයියා ඇරයුම් කළේ ය. ප්‍රතික්ෂේප කිරීමක් මිථිලගෙන් සිදු නොවිණි.

'ඉතිං ඉතිං මිථිල සර්... දැං මොනාද අපේ නංගි කියන්නෙ...?'

මිථිල යම් තරමකට අසරණ වූවා සේ ය. ඔහුගේ මූණ රතු වන හැටි මම දුටුවෙමි. ඔහු කිසියම් අපහසුතාවයකට පත් වනවා නම් ඉන් මුදවාගැනීම මගේ යුතුකම වේ.

'අයියෙ... මං මිථිල අයියට තේරුං කරල දුන්න මගෙ තත්ත්වෙ.'

'ඒ කිව්වෙ...?'

අයියගේ හඬ තරමක් රළු වූවා සේ ය. මම තරමක් පසුබැවෙමි. ඒ වෙලාවේ මිථිල මා වෙනුවෙන් ඉදිරිපත් වූයේ ය.

'මෙකයි සංජීව, ලෝචනා කියනව තාමත් එයාගෙ හිතේ ඉන්නෙ සරෝජ් කියල. අපිට ලෝචනාගෙ හැඟීම් අවතක්සේරු කරන්න පුළුවං කමක් නැහැනෙ.'

'හැඟීම් කියල... හැඟීම්වලට වාල් වෙලා මෝඩ තීරණ ගන්න බැහැනෙ. ලොකු නංගී... දැං තමුසෙ මොනාද මිථිල සර්ට කියන්නෙ...?'

'සංජීව මේ... ලෝචනා කියනව එයා තව අවුරුදු පහක් සරෝජ් වෙනුවෙං බලං ඉන්න ඕනලු.'

'අවුරුදු පහක්...?'

අයියගේ පමණක් නොව නංගිගේ හා අම්මාගේ දෑස් ද පුදුමයෙන් හැකිළිණ. ඔවුන් මා දෙස බැලුවේ තැතිගෙන ය.

'සමහර විට ඒ පහ ඉවර වෙද්දී තව අවුරුදු පහක් සරෝජ් වෙනුවෙං බලං ඉන්න තීරණේ කරන්න පුළුවන්...?'

'මොනාද ලොකු නංගි මේ කියන විකාර කතා...?'

එවර නම් අයියා හොඳටම කෝප වූයේ ය. මිථිල අයියාගේ උරහිසට තට්ටු කරමින් සන්සුන් වන ලෙස ඉඟි කළේ ය.

'ලෝචනා කියන්නෙ... ඒ වෙනකලුත් එයා බලං ඉඳල සරෝජ් ආවෙ නැත්තං එයා මාව බඳින්නංලු.'

'තමුසෙට පිස්සු ද ලොකු නංගි. ඒ වෙනකල් මේ මනුස්සයට බලං ඉන්න කියල ද කියන්නෙ...?'

මුළු පරිසරයම කැළඹී තිබිණ. මට පිස්සු ද...? ඇත්තටම මා උමතුවෙන් ද...? එහෙම නැත්නම් මිථිල අයියාට ඒ විදිහේ පිස්සු කතාවක් කියන්නට මට පුළුවන් ද...? නමුත් මට පිස්සු නැත. මා කීවේ මට දැනෙන අවංක හැඟීම ය. මම ආත්ම ගණනක් තිස්සේ ඔහුව පතාගෙන පැමිණියෙමි. මේ එයින් තවත් එක් ආත්මයක් පමණක් විය යුතු ය. මම මේ සසර ගමන ඔහු පතාගෙනම යමි. එය මගේ වරදක් ද...? එය මගේ උමතුවක් ද...?

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'මිථිල සර්... මේ මගෙ නංගි තමයි. මුං දෙන්න මට මගෙ ඇස් දෙක වගේ තමයි. ඒත් මිථිල සර්රැත් මනුස්සයෙක්නෙ. කොල්ලෙක්නෙ... ඒක නිසා... මිථිල සර් මගෙ නංගි වෙනුවෙං තවත් කාලයක් ගත කරන්න එපා. ඒකෙං වෙන හොඳක් ඇති කියල මට පේන්නෑ.'

'අනේ අයියෙ...'

නංගි විගස පැන අයියාගේ අතේ එල්ලුණා ය. ඇගේ ඇස්වල බැගෑපත් කඳුළක් විය.

'අපි වෙන මොනා කරන්න ද චූට්ටි...? මේ මනුස්සයගෙ ජීවිතෙත් කාලකණ්ණි වෙන්න දෙන්න බෑනෙ.'

'අක්කෙ... ඔයා මිථිල අයියව බඳින්නකො. සතුටෙං ඉන්න ඔයාගෙ හිතට එක අවස්ථාවක් දෙන්නකො. ඇයි දෙයියනේ ඔයා ඔයාගෙංම පළිගන්නෙ...?'

නංගී හැඬුවා ය. මගේ ඇස්වලට නම් කඳුළක් ඉනුවේ නැත. නමුත් හදවත ගින්දරක දැවෙමින් තිබිණ. කවුරුන්වත් මාව තේරුම් ගත්තේ නැත. කාටවත් මාව තේරෙන්නේ නැත.

'අපි තවත් ලෝචනාට බලපෑම් නොකර ඉමු නංගි.'

මිථිල අයියා දැඩි සහෝදර හැඟුමකින් නංගිගේ හිස පිරිමැද්දේ ය. මට අප හැමදෙනාම පව් කියා සිතිණ.

'මට... මට සමාවෙන්න මිථිල අයියෙ.'

මම ඔහු ළඟට ගොස් කෙඳිරුවෙමි. මිථිල අයියා ළෙංගතු සිනාවක් නගා ගත්තේ ය.

'සමාව ඉල්ලන්න ඔයා කරපු වරද මොකක් ද ලෝචනා...?'

හැම කෙනෙක්ම සුසුමක් හෙළන්නට ඇත. හැම සුසුමක්ම එක් වී එක මොහොතකට වායු ගෝලය බර වූවා වාගේ මට දැනිණ. මගේ අත් බෑගය තුළ වූ ජංගම දුරකතනය හැඬ වෙන්නට ගත්තේ ඒ මොහොතේ ය. දිනූෂා හෝ අශේනි විය යුතු ය. මම බෑගය හැර දුරකථනය ගතිමි. නමුත් එහි වූයේ මා නොදන්නා අංකයකි.

'හෙලෝ...'

'ලෝචනා...'

සරෝජ්ගේ හඬ...? අහසින් පොළොවට වැටුණා සේ මා තිගැස්සිණ.

'ක... කවුද...?'

'ලෝචනා මං සරෝජ්. මං ආව ලෝචනා... මං ආපෙ ආව.'

'සරෝජ්... සරෝජ්... ඔයා ඇවිත්... ඔයා ඇවිත්... සරෝජ් ඇවිත්... මිථිලයියෙ සරෝජ් ඇවිත්... නංගි... අයියෙ... අම්මෙ සරෝජ් ඇවිත්...'

මට හැඬිණි. මම කෑගසා හැඬුවෙමි. මේ සත්‍යයක් ද...? මේ මායාවක් ද...? හැම කෙනෙක්ම මදෙස බලා සිටියේ සිදු විය නොහැක්කක් වූවා වාගේ විශ්මයකිනි.

'මං දැනං හිටිය සරෝජ්... මං දැනං හිටිය ඔයා එනව කියල. ඒත්... කවුරුවත් ඒක පිළිගත්තෙ නැනෙ. කමක් නෑ... දැං ඔයා ආවනෙ...'

'මේ ෆ්ලයිට් එකෙං බැහැපු ගමං. එයාපෝට් එකේ බොක්ස් එකකින් කතා කරන්නෙ. මට ලොකු කරදරයක් වුණා ලෝචනා. ඒ හැම දේම ඇවිත් මං ඔයාට කියන්නංකො.'

'ඔයා දැං මාව බලන්න එනව ද...?'

'එයාපෝට් එකේ ඉඳංම කෙලිංම එන්නෙ ඔයාව බලන්න. ඊළඟට ගෙදර යනව.'

'අනේ සරෝජ්... ඇත්තටම මේ ඇත්තක් නේද...?'

'ඇත්තක් නෙවෙයි ද කියල තව පැයකිං බලන්නකො. එහෙනං ලෝචනා... මං තියන්නං. ඇවිත් කතා කරමුකො.'

ඒ සත්‍යයකි. ඒ කතා කළේ සරෝජ්ම ය. හදවත මට කියා තිබෙන්නේ බොරුවක් නොවේ.

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com/

'සරෝජ් [illegible]

කවුරුත් තුෂ්නිම්භූතව සිටියහ. අයියා අමාරුවෙන් කටහඬ අවදි කර ගත්තේ ය.

'කාගෙහරි බොරුවක්වත් ද දන්නෑ. ලොකු නංගි ගැන දන්න නිසා... කෝකටත්... ඕනාවට වඩා විශ්වාස කරන්න එපා නංගි. අපි බලමුකො.'

'නෑ අයියෙ... මට විශ්වාසයි. ඒ සරෝජ්. ඒ සරෝජ්මයි මිපීල අයියෙ. එයාට කරදරයක් වුණාලු. ඇවිත් විස්තර කියන්නංලු. සරෝජ් එනකල් මිපීලයියත් යන්න එපා. නංගි... සරෝජ්ට කෑම ටිකක් කන්න දෙන්න ඕනෙ. මං දිනූටයි අශේනිටයි කියන්න ඕනෙ.'

මම දුරකතනය අතට ගත්තෙමි.

'එපා නංගි.'

අයියා විධානයක් කළේ ය.

The Reader's Place

'සරෝජ් සර් මෙතනට එනකල්ම මේ ගැන කාටවත් කියන්න ඕන නෑ. අපි කලබල නොවී ඉමු. නංගි පොඩ්ඩක් ඉවසල ඉන්නකො. මිපීල සර්. මං ඉක්මනට කඩේ පැත්තට දුවල එන්නං. මිපීල සර් ඉන්නකො.'

Novel.

අයියා මිදුලට පැන මෝටර් බයිසිකලය පණගන්වාගෙන පවනට බඳු වේගයෙන් ඉගිල ගියේ ය. උඩ පනින්නට තරම් සතුටක් මට දූනේ. කෑගසා සිනාසෙන්නට තරම් සතුටක් මට දූනේ. ඉරණම එපමණටම නපුරු වී නැත. දෙවියනි... මේ ඇත්තම ඇත්තක් නේද...?

- සමාප්තයි -

නවක් කොටසකින් හමුවෙමු.

http://e-pusthakalaya.blogspot.co

Adare Ahasa Tharam

ආදරේ අහස තරම්

The Reader's Place
Novel

ගංගා ෂයිනි ගමගේ

කවියක් වගෙ හිත යටින්
හැංගිලා ඉඳන් මුමුණමින්
පැතුමක් නැතත් සෙනෙහසින්
අරුමය පුරවන හද විමන්

තනිකම තනියම ඉකිබිඳිමින්
පසළොස්වක පසු විය කෙතරම්
එන්නෙම නැති බව දැන දැනත්
ඔබ එනතුරු හිඳිනෙම් තවත්

හදවත පිරිමැදගෙන රිදුමින්
සරසනම් ආතරේ පෙම් තටුමුත්
එන්නෙම නැති බව දැන දැනත්
ඔබ එනතුරු හිඳිනෙම් තවත්

ISBN 978-955-4788-01-5 Novel | Rs.450/-
9 789554 788015
ප්‍රකාශන
Cover Designer | Sanjaya Epa Senevirathna | design studio - 0112 811722